

LUCIANI SAMOSATENSIS

Dialogorum Selectorum

LIBB. II. 6. 10

A *Gulielmo Dn-gardo* recog-
niti, & (variis collatis exem-
plaribus) multò castiga-
tiùs quàm antè editi :

Cum Interpretatione Latînâ, multis in
locis emendatâ, & ad calcem
adjectâ.

Σπάσαν ἑλαχες, τέταν κόσμη

L O N D I N I,
Impensis *Andreae Crook*, apud quem ve-
neunt ad insigne viridis Draconis in
Divi *Pauli* Cœmeterio. 1664.

Gl 23, 160

TYPOGRAPHUS

LECT. CANDIDO S.

DUOS hosce *Luciani*
Dialogorum Sele-
ctorum libros eo
consilio excuden-
dos suscepimus, ut Juventus
Græcarum Literarum studio-
sa sine morum honestatisque
periculo illo Authore post-
hac uteretur, cujus alioqui di-
ctionem ad Græcum Ser-
monem perdiscendum cum
primis aptam doctissimus
A. 3 quisque

Lectori Candido.

quisque judicaverit. Quantum enim detrimentum adolescentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores sine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam-corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, fati declarant. Habenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam insuper Interpretationem, multis in locis emendatam, visum est potiùs ad calcem rejicere quàm ex
adverso

Lectori Candido.

adverso apponere: non solum
ut Græca Lingua accuratiùs
excolatur suo fulgore magis
splendens: sed etiam ut otio-
sis Ignaviæ ansa penitus præ-
cidatur, qui oculos in Versio-
nem subinde conjicientes,
eique fidentes, perfunctoriè,
ὥς ἐστὶ τὸ πολὺ, (quod usu com-
pertum est) lectiones parant,
memoriæ parùm consulentes,
atque adeò Græcarum Lite-
rarum studium tantùm non
contemptui habentes. Vale
Amice Lector, & nostris cona-
tibus fave.

Ut

Ut Lectori innotescat quid in hac Editione præstitum sit, visum est σφάλματα nonnulla, & ὑσερήματα priorum Editionum, præsertim *Londonensis*, ob oculos ponere, quæ omnia in hac postremâ emendari, supplerique videat.

Pr. notat Edit. priorem : *Nou.* hanc novam.

Δ *Ιάλ. α. pr.* τὸ καὶ πρῶτον. *nou. pag. 1. lin. 5.* τὸ μὲν πρῶτον. — *pr.* ἀνέπλεῖ ἀλλὰ. *n. p. 1. l. 9.* ἀνέπλει. ἀλλὰ. — *pr.* τῇ δύρεα. *nou. p. 1. l. 13.* τῇ δύρεα. — *pr.* ὁ ἔφερον *n. p. 1. l. 15.* ὁ ἔφερον. — *pr.* πόνῃ. *n. p. 2. l. 6.* πόνῃ. — ἀνεσρέφει. *n. 2. 7.* ἀνεσρέφει. *pr.* πυρώσας. *n. p. 2. l. 10.* πυρώσας. *pr.* δέφυγν. *n. 2. 14.* δέφυγν. — *pr.* νόμω. *n. p. 2. l. 19.* νόμω. — *pr.* ὡς ἐκείνῳ. *n. 2. 22.* ὡς ἐκείνοις. — *pr.* ὡς ἐξεληθῶν σε. *n. 2. 22.* ὡς ἐξεληθῶν σε. — *pr.* μελαγχολᾶν. *n. 2. 27.* μελαγχολᾶν. *Et alia hujusmodi multa in quolibet Dialogo, quæ cujuslibet Græcis literis leviter imbuti est* *corrigere.*

Διάλ. δ'. pr. κατέχθη *n. 5. 21.* κατλιέχθη. — *pr.* κακείνω. *n. 6. 1.* κακείνω.

Διάλ. ζ'. pr. καὶ. *n. 9. 23.* καὶ.

Διάλ. ιβ'. pr. ἔμμεν. *n. 15. 25.* ἔμμεν.

Διάλ. ις'. pr. Χαρμόλεως ὁ μεγαεικός. *ΕΡΜ* *ὑπόθυ. n. 1. 27.* Χαρμόλεως ὁ Μεσαικός ἐπὶ *εἰς*

ρασοι, ὃ τὸ φίλημα δι' ἀλάνην ἰω. ΕΡΜ.
Ἀπόδυσι.—ρτ. τὸ κάλλος καὶ τὴν κόμην. π.
21. 30. τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλή-
μας, καὶ τὴν κόμην.—ρτ. δὴ πνήσει πολυετῇ
δείπνα, μεδὲ ἔξαπατήρ τὸν νέος. π. 24. 30.
δὴ πνήσει πολυετῇ δείπνα, μηδὲ νύκτωρ
ἔξιων, ἀπαγίας λανθάνων, τῷ ἱμαλίῳ τὴν
κεφαλῇ καὶ φλάσας, περὶ σὺν ἐν κύκλῳ τὰ
χαμαῖς περὶ αὐτῶν καὶ ἔωθεν ἔξαπατήρ τὸν νέος.—

Διάλ. ιη'. ρτ. οἷα ὁποίει ἐν Καπύῃ, τὸν τῆ πο-
λέμης καιρὸς. π. 30. 29. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ,
ἐταίρους σωὸν, καὶ τὸν τῆ πολέμης καιρὸς—

Διάλ. ιθ'. ρτ. περὶ τὸ Ολυμπιάδος τὴν μητιέρ-
ου ὁμοία πολλά ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρος καὶ ὁ
π. 31 39. ἐλέγοντο. Δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ
βλέπειν ἐν τῇ ἐννῇ. εἴτα ἔτω τε χθελῶναι,
τὸν τῆ φίλιππον ἔξαπατήρ οἰόμενον παλῖν
σε εἶ. Ἀ. Λ. Καὶ ταῦτα.—

Διάλ. κα'. ρτ. ἔτε οἱ τ' Ἀχαιῶν διεπραδύσθη.
Ταῦτά με ἀνιᾶ. π. 37. 1. διεπραδύσθη, ἰσηγο-
ρία ἢ ἀκρίβης, καὶ νεκρὸς ὁμοίος, ἡμὲν κακὸς,
ἡδὲ καὶ ἐσθλός. Ταῦτά με ἀνιᾶ—

Διάλ. κβ'. ρτ. θάρρει ὡς Τάνηαλλε, ὡς ἔτε σὺ.
π. 38. 27. ὡς Τάνηαλλε, εἰς ἰσθμὸς ὡς ἔτε σὺ—

Διάλ. κγ'. ρτ. αὐτῶν τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν.
βέλῃ δέ σοι ὀπιθεῖται. π. 39. 33. γυναικεῖον ὄν.
ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσπύξομαι γε
πάντως ἀνδρὸς γυνῇ ὄντι. ΑΙΑΚ. Βέλῃ δέ
σοι ἐπιθεῖται.—ρτ. ἀλλὰ παρὰ νεκρὸς δέγμα-
τα. Αἱ οὗτος δὲ Σόλων. π. 40. 8. ἀλλὰ παρὰ
νεκρὸς δέγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς ἐδὲν ἴσθαι
κύαμοι

κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. Α Ι Α Κ.
Οὐτὸ δὲ Σόλων.—pr. τὴν σεαυτὲ τέχνην.
Σωκ. τί γὰρ ἄν ἄλλο. π. 41. 17. τὴν σεαυτὲ τέ-
χνην, καὶ ἐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. Σ Ω Κ. Τί
γὰρ ἄν ἄλλο.—

Διάλ. κθ'. pr. ὁ ὅτι Λάμπις ὑποσφάζας ἑαυτόν.
π. 49. 32. ὁ ὅτι Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου τ' ἐταί-
ρας ὑποσφάζας ἑαυτὸν.—pr. σὺ ὅτι ὦ ἀκαρνάν, ἔ-
σενε γὰρ κακῆν. τί αἰτιᾶ τὸν ἄλλος. π. 50. 6.
σὺ ὅτι ὦ Ἀκαρνάν (ἔσενε γὰρ κακῆνος, καὶ καλῆ-
ροτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾶ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν
ὅτι ἔστι.—pr. ὑπὸ ὅτι τῆς αἰχρῆς ἰδούης, ἐάλωσ ὁ
γενναῖος. π. 50. 10. ὑπὸ ὅτι τυχεύῳ παιδισκαεῖ-
ν καὶ δακρύων ὅτι πλάσων καὶ σεναγμῶν, ἐάλωσ.

Διάλ. λβ'. pr. ἐδένα τῶν ἀπάντων. π. 58. 26.
ἐδένα τῶν ἀπαντάντων.—pr. οἶμαι ὅτι καὶ τῶν
σκηνῆς πολλάκις. π. 64. 18. καὶ τῶν ὅτι σκηνῆς:
—pr. ὑπέμνησαι. π. 66. 11. ὑπέμνησας.—

Διάλ. λγ'. pr. Χάρ. καὶ ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς
ἀλλήλους. π. 82. 25. ΧΑΡ. Καὶ τοῖς τοῖς ὄντες, ὡς
Ἑρμῇ, ὁρῶσ οἷα ποιεῖς, καὶ ὡς φιλοτιμῶνται.—
pr. Ὁθευάδην, τὸν ὅτι πηγάφοντα τὸ τρίπαιον
πρὸ αὐτῶν ὀνόματι.—π. 82. 33.—αἵματι.—

Βιβλίῳ 6'.

Διάλ. 6'. pr. δύο γυναικας ἀνήγαγε, τὴν τε
Ἀειάδην. π. 97. 7. γυναικας ἀνήγαγε, καὶ
μὲν ἔρωτόν ἔσαν αὐτῶν, τὴν τε Ἀειάδην—
pr. καὶ τὴν Ἰκαεῖν. π. 97. 10. τὴν ὅτι Ἰκαεῖν.—
pr. α

πρ. ἢ μὴ ἐξῆς ἐν τῷ ἔργῳ τὸ κυνίδιον αὐτῆς.—
π. 97. 13. ἐν τῷ ἔργῳ τὸ ζυῖον ἐκείνο, καὶ ὁ
ὅς ἦν ἅπα κυνίδιον αὐτῆς.—πρ. καὶ τὴν αἰτίαν
σὺ δὲ Ζεῦ παρέχες. Ἀυτὸς γὰρ ἐν ἐπέπληκαί
γρ.—π. 96. 2.—τὴν αἰτίαν τῆ νοθείᾳ αὐτῆς ἢ μὴ
τὸ ζυῖον σὺ δὲ Ζεῦ παρέχες, θνητῶν δὲ
μυθολογίας καὶ καλῶν παρ' αὐτῶν ἐν ἄλλοις
ἄλλω γήμασι. ὥστε ἡμᾶς δεδέναι μὴ σε καλα-
θύσῃ τις. Ξυλλαβῶν, ὁπότε ἂν ταῦρος ᾦ, ἢ
τῶν χρυσοχόων τις κατεργάζεται χρυσὸν ὄν-
τα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβι-
ον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκαί γε—
τὸ ἔργον τῶν ἡμιθέων τέτων.—πρ. ἀνέπαυ-
στοις τοιούτοις τὰς θύρας, ἀπαντες—π. 98. 10.
τὰς θύρας, καὶ ὅτι τὰς θνητὰς ἐτρέφε, ἀπαν-
τες—πρ. καὶ αἱ θήλειαι θεαί. ὥστε ταῦτα μὲν ἑ-
σιν.—π. 98. 23.—αἱ θήλειαι θεαί. τις γὰρ ἐκ
οἷδε τ' Ἀγχισίῳ, καὶ τ' Τιθωνόν, καὶ τ' Ἐνδυ-
μίωνα, καὶ τ' Ἰφώνεα, καὶ τοὺς ἄλλους, ὥστε ταῦ-
τα μὲν ἑσίν.—

Διάλ. γ. πρ.—παρέπαν, μήτε περὶ σπομῶν τὸ
ὅλον. διότι καὶ αὐτὸς—π. 110. 14.—τὸ παρῆ-
παν, μήτε περὶ σπομῶν τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ
δὲ Ζεῦ πρὸς τῆ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυν-
αῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἐπέτα μήτε φυλάτ-
τοι, μήτε ζήλοισι τοῖς παρῆπαν, ἀφίεις καὶ
βαδίζουσιν ἐνθάδε ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μὴ ἡμέ-
ραν, καὶ ζυγεῖν τοῖς βελοναῖς, μάλλον ὅ-
αυτὸς ἀπάγοι μοι χόρη σπομῶν ἀνοίγων τὰς
θύρας, καὶ μαζωπύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐ-
τῷ καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἔργον δόξειεν ἂν ἰ-
σὺ γε δὲ Ζεῦ φαίης ἂν, ἐραδίης πολλάκις
ἢ εἴ τις ἐμπαλιν ἐλάθειραν γυναικα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρέτῳ παίδων
ἐνησίων, ὅς μὴ αὐτὸς περὶ σπομῶν ἀκμαίας
καὶ

καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλω προσβλέψῃ
ὄπτερές ποί, ἄλλον ὃ καὶ εἶσαν καλῶς κλέσας
παρθενάοι, καὶ ταῦτα ἔσαν φάσκων, καὶ
δῆλος ὢν ὑπὸ τῇ χροῖας, καὶ τῇ σαρκὸς ἐκτελειηκί-
ας, καὶ τῇ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐδ' ὅπως
ὁ τοιοῦτος ἔπαρσεν δόξεν ὢν, δῖον παιδο-
ποιεῖν, καὶ ὑπολαύειν τὴν γαίαν, καλῶς μαρμαίρον
ἐν πρῶτον ἔτῳ καὶ ἐπὶ ἑξῆς κέρην, καθάπερ
ἔεργον τῇ θεσμοφύρῳ τρέφων διὰ παντὸς τῆ
βίης· Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς—*pr.*—ἢ κόλαξ,
ἢ οἰκέτης, μέγα τὸ μίσημα—*n.* 112. 13. ἢ
κόλαξ, ἢ καλῶς πύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν
τίμιθ' ὑποδεδυκόμεθ' ἔτι τῇ νάθον ἀντὶ
ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ ἔξ-
ωρος ὢν ὑποβήτωσαν αὐτῷ μέγα τὸ μίσημα
—*pr.* ἄχρις ἀν' ἡ ἰσσοτροφίας—*n.* 113. 15.—
ἄχρως ἀν' ἡ ἐς πορνείδον τι ἐμπεσὼν, ἢ ἰσ-
σοτροφίας—*pr.* ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε.
ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε—*n.* 120. 23.—ὦ φίλτατε
καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαι καὶ Δία πο-
τὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένος ἀνα-
παύμενοις ταῖς κόλποις ὑποδέξατο ἔτι
καλὸν ἐρασμῶν διὰ τῆ τέλῃς καταρρῖοντα; ὦ
Μίδα καὶ Κροῖσε—*pr.*—θεὸς ἐς νέωτα καὶ τὸ
γυμνηθῆσά μιν—*n.* 125. 6.—ἐς νέωτα καὶ
παιδαποιήσομαι, καὶ τὸ γυμνηθῆσά μιν—*pr.*—
ἐκφέρουσιν αὐτὴν ἐκ τῆ Συμποσίης. πλὴν ἀλλὰ
καὶ νύκτων—*n.* 126. 20.—ἐκφέρουσιν αὐτὴν ἐκ τῆ
Συμποσίης τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρωθεν ἐπὶ
λημνόν, πλὴν ἀλλὰ καὶ νύκτων.—

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Διάλογος α.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΥΚ. Ω Πάτερ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ
καίλαρτάς ξένου, ὃς μεθύσας ἔξ-
ετυφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὅππῃ χρῆσας. ΠΟΣ.
Τίς ᾗ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;
ΚΥΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἐαυτὸν
ἐπεκάλει, ἐπεὶ ᾗ διέφυγε, καὶ ἔξω ἡμῶν βέ-
λης, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔειπεν. ΠΟΣ.
Οἶδαι ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον. ἔξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλεε. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, εἰδὲ
πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; ΚΥΚΛ. Καίλαρον
ἐν τῷ ἄνθρωπῳ, ὑπὸ τῆς νομῆς ἀνασρέψας,
πολλὰς τινὰς ὀπιβελάνους δηλονότι τοῖς
ποιμνίοις. ἐπεὶ ᾗ ἔθηκε τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
(πῆξα δὲ ὅτι μοι παμμεγέθους) καὶ τὸ πῦρ
ἐνέκαυστα, ἐκκαυσάμενθ' ὃ ἔφερον δένδρον
ὑπὸ τῷ ὄρεϊ, ἐσάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὸ πει-
νόμενοι, ἐγὼ ᾗ συλλαβὼν αὐτῆς τινὰς, ὥσπερ
ἐκδὲς

- εἶκος ἑξήκοντα, κατέφαγον ληστές ὄντας. ἐνταῦθα
 ὁ πανεργάτης ἐμείνεν, ἔπειτα ὅτι τις,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἢ, δίδωσί μοι πῖν φάρμα-
 κόν τι ἐγχείας, ἢ δὲ μὲν καὶ ἔουσιμον, ὅπως
 5 λυτὸν ἔσται καὶ ταρσάμενον. ἅπαντα γὰρ
 ἐνθάδε ἐδίδου μοι πεφύκεναι πίνοντι, καὶ τὸ
 σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεσφύρετο. καὶ ἐκ ἑτιδῶν ἐν
 ἑμαυτῷ ἤμην. Τὸ δὲ, ἐς ὅσον κατε-
 σπάρην. ὅς ἐποξέσας τὸν μοχλόν, καὶ πυ-
 10 ρώσας γὰρ προσέειπε τυφλωσέ με καθάδοντα,
 καὶ ἀπ' ἐκείνη τυφλὸς εἰμί σοι, ὡς Ποσειδόν.
 11 Ὁ Σ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης ὡς τέκνον. ὅς
 ἐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλῶν. ὁ δ' οὖν
 Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; καὶ γὰρ ἂν εἴποι
 15 ὅτι ἐδωθήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέραν ἀπὸ τῆς
 θύρας. ΚΤΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀρεῖλον, ὡς
 μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιδόντα. καὶ καθίσας
 παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας,
 μόνον παρὲς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐν-
 20 τηλάμῳ τῷ κειῶ, ὅποσα ἐχρῆν περὶ τὴν
 αὐτὸν ἔσθ' ἐμῇ. ΠΟ Σ. Μανθάνω, ὡς
 ἐκείνοις ὅτι γὰρ ἔλαθεν ὑπεξεληθὼν σε ἀλλὰ
 πρὸς ἄλλους γὰρ Κύκλωπας ἔδει ὀπιβοήσασθαι
 ἐπ' αὐτόν. ΚΤΚΛ. Σωεκάλεσα, ὡς πα-
 25 τερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ γὰρ εἶποντο τῷ ὀπιβελάδοντι
 τὸ ὄνομα, κάγω ἔφην, ὅτι ὅτι τις
 ἐστὶ μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὡς ἔχοντο ἀπὸ
 ὄντες, ὅτο κατεσφίσατό με ὁ κατὰ τὸν
 ὄνοματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὁ
 30 νοιδίζων ἐμοὶ τὴν Συμφερόν, ἐδὶ ὁ πατήρ
 φησιν, ὁ Ποσειδὼν ἰάσεται σε. ΠΟ Σ. Θά-
 σεν ὡς τέκνον ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μά-
 ὅτι εἰ καὶ πύξωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι
 δυνάτοιν, τὰ γὰρ τῶν πλεόντων τὸ σῶζεν
 35 πρὸς καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρόσσι. πᾶσι
 γὰρ ἔτι.

Διάλογος β'.

Μενέλαος καὶ Πρωτέως.

5

ΜΕΝ. **Α**λλὰ εἶδωρ μὲν σε γίνεσθαι,
ὦ Πρωτεῦ, ἐκ ἀπίθαινον, ἐν-
άλιον γε ὄντα· καὶ δένδρεν ἔτι, φορητόν· καὶ
ἐς λείοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὁμῶς ἐδὲ τῆτο 10
ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι διωκτὸν
ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκύντα, τῆτο πάνυ θαυμάζω,
καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσης ὦ Με-
νέλαε. γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον καὶ
αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε) 15
ροητεῖαν τινὰ προσάγειν πρὸ πρᾶγματι, καὶ
πρὸς ὀφθαλμοὺς ἔξαπατᾶν ἡμῶν ὄντων, αὐτὸς
ἐδὲν τοιῦτο μὲνόμενος. ΠΡΩ. Καὶ τίς
ἂν ἡ ἀπάτη ὅτι ἡμῶν ἔτως ἐναρξῶν ἡμῖν
ἐκ ἀνεωγυμῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα 20
μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ
πρᾶγμα ψαδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασίᾳ τις πρὸς
ἡμῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμύνη, ἐπειδὴν πῦρ ἡλῶμαι,
προσένεγκέ μοι ὦ ἡμναύοτατε τιμὴ χεῖρα.
ἔσθι γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον. ἢ καὶ τὸ καίειν τότε 25
μοι πρόσσειν. ΜΕΝ. ἐκ ἀσφαλὸς ἢ πέτρας
ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δὲ μοι Μενέλαε
δοκεῖς ἐδὲ πολὺ πένε ἐφρακέναι πάποτε, ἐδὲ
ὁ πάχει ὁ ἰχθύς ἔτι εἶδέναι ΜΕΝ. Ἀλ-
λά τὸν μὲν πολὺ ποιω εἶδον. ἀ πάχει δὲ, ἢ 30
ὡς ἂν μάθοιμι παρὰ σε. ΠΡΩ. Ὅποια
ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ
προσφύεσθαι καὶ τὰς πλεκτανάς, ἐκείνη
μοι ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν
πλάσσαν, μὴ μὲνόμενος τιμὴ πέτραν, ὡς ἂν λάβῃ 35
τοῦ αἵματος, μὴ διαλλάττων, μὴ δὲ φανερός

4 Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

ὦν διὰ τούτοις ἀλλ' εἰκάζει τὸ λίθον. ΜΕΝ.
 φασὶ ταῦτα. τὸ δ' ὅτι σὺν πολλῷ παρεμβό-
 λῳ, ὃ Πρωτέϊ. ΠΡΩ. 'Οὐκ οἶδα, ὦ
 Μενέλαε. τί νιν ἄλλω πισύσῃς, τοῖς σταυ-
 ροῖς ὁφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕΝ. 'Ιδὼν οἶδον.
 ἀλλὰ τὸ πρῶτον τρέφον, τὸν αὐτὸν πῦρ
 καὶ ἰσχυρὸν γίνεσθαι.

10

Διάλογος γ'.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

15 ΠΟΣ. Ἐγὼ Δελφῖνες, ὅτι αἱ φι-
 λάνθρωποι ἐσε, καὶ πάσαι μὲν
 τὸ τῆς 'Ινὸς παιδίον ὅτι τὸν 'Ισχυρὸν ἐκομι-
 σατε, ὑποδεξάμενοι ὑπὸ τῆς Σκιρῶνίδων μη-
 τῆς μητρὸς ἐμπισόν. καὶ νῦν σὺ τὸν καθαρω-
 20 ὄντα τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ὅξε-
 νήσω ἐς Τάιναρρον αὐτῇ σκεδῆ καὶ καθαῖρα. εἰδὲ
 περὶ οὗτο κακῶς ὑπὸ τῆς νύκτ' ὑπολλύμενον.
 ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσης ὦ Πόσειδον, εἰ τὸν
 ἀνθρώπου ἐν ποιεῖμεν, ὅς ἀνθρώπων γε καὶ αὐ-
 25 τοῖς ἰχθύες γινόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μέμφο-
 μαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμα-
 χήσας μέγιστον, δέον χερσὶν αὐτοῦ μόνον, ὥσπερ
 τοῦ ἄλλου ὑπὸ πηγάγεται. ὅπως γὰρ τὰ καὶ
 τὸν Ἀείονα τὸν ἐχέμεν ὦ Δελφῖν; ΔΕΛ.
 30 Ὁ Πείσανδρος, οἶμαι, ἔχει αὐτὸν, καὶ πολ-
 λάκις μελετῶν αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὃ
 δ' ὅτι πλεῖστας παρὰ τῆς τυράνης ἐπεθύμησε πλε-
 στας οἰκασθεῖς ἐς τὴν Μηθύμναν, ὅπως εἰσάγει
 τὸν πλεόντα. καὶ ὅπως πορθεῖται τινὲς κα-
 35 κέρων ἀνδρῶν, ὥς εἰδὼς πολλὰ ἄγων χρυ-
 σὸν καὶ ἀργυρὸν, ἐπεὶ καὶ μέσον τὸ Αἰγυῖον
 ἐχέμεν.

ἐλπίετο. ὁπρὲς αὐτὰ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
 (ἡκερτάμην γὰρ ἀπαντὰ παρὰ τὴν σκάφη)
 εἶπε ταῦτα ὑμῖν δίδωμαι, ἔρη, ἀλλὰ τὴν
 σκάφη ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρῆνόν
 τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσαίτω ἐμαυ- 5
 τόν. ἐπέβρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν
 σκάφη, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῆς, καὶ ἔπεισεν εἰς
 τὴν θάλατταν, ὡς αὐτὴ καὶ πάντως ἀποθα-
 νέμευτο. ἐγὼ δ' ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθιμῶντο
 αὐτόν, ὅξενηξάμην ἔχων εἰς Τάιναρρον. ΠΟΣ. 10
 ὅσπαιν δ' τῆς φιλομυθίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν
 ἀποδιδῶκες αὐτῷ τῆς ἀκροασιος.

Διάλογος δ'.

15

Ποσειδῶν & Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν γενὸν τῆτο, εἰς δ' ἡ παῖς 20
 καλῶνέχθη, Ἑλλάσποντος ἀπ'
 αὐτῆς καλεῖσθαι. καὶ ἡ νεκρὸν, ὑμῖν δ' Νη-
 ρηίδες παραλαβῆσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγ-
 κατε, ὡς ταρεῖν ὑπὸ τῇ ἐπιχρᾶειν. ΝΗΡ.
 Μηδαμῶς ὦ Πόσειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ 25
 ἔσπονδῳ πελάγει τεθάφθαι. ἐλεῖ μὲν γὰρ αὐ-
 τὴν οἰκτίσαι ὑπὸ τῆς μηρυαῖς πεπονθῆσαν.
 ΠΟΣ. Τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιρίτη, καὶ θέ-
 μισ. εἰδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά πε κείσθαι
 ὑπὸ τῇ Λάμμῳ αὐτὴν· ἀλλ' ὅσῳ ἔφην, ἐν 30
 τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνῳ τεθάψεται, ἐκεί-
 νο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
 τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πεσίσται, καὶ ἐμπεσείται
 ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντι διωκομένη εἰς τὸ πέλα- 35
 γον, ἀπ' ἀκρῶν Κιθαιρῶν, καθόσῳ κα-
 θέκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν ὕδν

ὅτι τῆς ἀγκάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ κακὸν ἵκ-
 σῶσαι δεισσι, χαρισάμεντο τῷ Διονύσῳ.
 Ἰσοφὸς γάρ αὐτῷ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. ΠΟΣ.
 Οὐκ ἐχρῆν ἔγω πονηρὰν εἶναι. ἀλλὰ τῷ
 5 Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὃ Ἀμφιβίτην ἐκ ἄξιον.
 ΝΗΡ. αὐτὴ δ' ἄρα τί παῖδ' οὖσα κατέπεισεν
 ὑπὸ τῷ κειῷ; ὁ ἀδελφὸς δ' ὁ Φρύξος ἀσφα-
 λῶς ὀχεῖται. ΠΟΣ. Εἰκότως Νεανίας
 γὰρ, καὶ λιωτάται ἀντέχων πρὸς τὴν φορὰν. ἡ
 10 δ' ἡμεῖς, ὑπὸ ἀνθείας ὀπιβάσας ὀχήμασιν παρα-
 δόξω, καὶ ἀπιδόσω ἐς βάθος ἀγανέας, ἐκπλα-
 γνύσας, καὶ τῷ θάμβει ἅμα χεθεῖσας, καὶ ἰλιγ-
 γιάσας πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πῆσης, ἀ-
 κρατῆς ἐχέστω ἢ κερμάτων τῶν κειῶ, ὧν τέως
 25 ἀπείληπτο, καὶ κατέπεισεν ἐς τὸ πέλαγος.
 ΝΗΡ. Οὐκ ἔν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νε-
 φέην βοηθεῖν πιστρίῃ; ΠΟΣ. Ἐχρῆν.
 ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης λιωατω-
 τέρα.

Διάλογος ε'.

Ξάνθῃ καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**Εξαίμε ὦ Θάλασσα, δεινὰ πε-
 πονητότα, κατὰ τρεῖς μὲν τὰ
 ἰσώματα. ΘΑΛ. Τί τῆτο ὦ Ξάνθε; τίς σε
 30 κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἦφαισος. ἀλλ' ἀπλω-
 θεράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω. ΘΑΛ.
 Διὰ τί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ.
 Διὰ τὸν ὕδ' ἢ θεῖτιδ'· ἐπεὶ γὰρ φονδύοντα
 τὰς Φρύγας ἰκέταίσα, ὅδ' ἐκ ἐπαύσατο ἢ
 35 ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἢ νεκρῶν ἀπέφραπ' ἐμοί
 τὸν ροῦν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὅτι
 κλύσαι

κλύσαι θύλων, ὡς φοβηθεὶς ὑπόχοιτο ἥν' ἀν-
δρῶν. ἐνταῦθα δ' Ἡφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον
πεῶν, πᾶν ὅσον οἶμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ
Αἴτνῃ, καὶ εἰποθι ἄλλοθι φέρων, ἐπὶ λθέ μοι, καὶ
ἔκαυσέ μ' τὰς πελέας, καὶ μυεῖκας· ὥπλησε δ' 5
καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέ-
λυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπεκαχλάσαι ποιήσας,
μικρὸν δὲ ὅλον ξηρὸν εἶργασαι ὁρᾷς δ' εἰν
ὅπως διάκημαι ὑπὸ ἥν' ἐκαυμάτων; ΘΑΛ.
Θολερὸς δ' Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ οἱ
αἶμα μ' ὑπὸ ἥν' νεκρῶν, ἢ θέρμη δ' ὡς φῆς,
ὑπὸ τῷ πυρός. καὶ εἰκότως δ' Ξάνθε, ὅς ὅτι
τὸν ἐμὸν ὕδον ὥρμησας, ἐκ αἰδέσθεις ὅτι Νε-
ρηϊδ' ὕδ' ἰω. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει ἦν ἐλε-
ῆσαι γείτονας ὄντας τὰς φεύγας; ΘΑΛ. 15
Τὸν Ἡφαιστον δ' ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι ὅτι δ' ὅτι
ὑδ' ὄντα τὸν Ἀχιλλεῖα;

Διάλογος δ'.

20

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. ΠΑύσεσθε δ' Ἀσκληπιε καὶ Ἡρά- 15
κλεις, εἰζόντες πρὸς ἀλλήλους
ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄλ-
λόφια τὰ συμποσίη ἥν' ἀνδρῶν. ἩΡΑΚ.
Ἀλλὰ ἐθέλεις δ' Ζεῦ τετονὶ τὸν φαρμακία
προκατακλίνεσθαι με; ΑΣΚΛ. Νη Δία, 20
καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ἩΡΑΚ. Κατὰ τί
δ' ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεῦς ἐπεραύνω-
σιν, ἃ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δ' καὶ ἔλεον
αὐθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. Ἐπι-
λέλησθαι γὰρ καὶ σὺ δ' Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴτῃ κα- 35
ταρλεγεῖς ὅτι μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ; ἩΡΑΚ.
Β. 4 Οὐκ ἔν

ἔκυν ἴτα καὶ ὁμοία βεβίωσαι ἡμῖν ὡς Διὸς μὲν
 υἱὸς ἔμει, τοσαῦτα δὲ πεπρόνηκα ἐκκαθαίρων καὶ
 βίον, θνητὰ καταγωνιζόμενοι, καὶ ἀνθρώπων
 ὕψεις αὖς τιμωρέμενοι. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ
 5 καὶ ἀγύρτης· νοσήσῃ μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρησι-
 μὸς ὁπθῇσιν καὶ φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἔ-
 δέν ὁπιδεδειγμένῳ. Α Σ Κ Λ. Ἐυλέεις,
 ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτι πρῶτον
 ἀνῆλθες ἡμίφλεχθῇ, ὡς ἀμφοῖν διεφθαρ-
 10 μένῳ τῷ σώματι, τῷ χιτῶνι, καὶ μὲν τὸ
 τῷ πυρὸς. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐ-
 δέλασε ὡς περ σὺ, ἔτε ἔξαινον ἔειπα ἐν Λυ-
 δία, πορφυρίδα ἐνδεδυνῶς, καὶ παιδόμενῳ ὑ-
 πὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σπινθάλῳ. ἀλλ' ἔ-
 15 ἵμελαγχολήσεις ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ κα-
 γυναικα. Ἡ Ρ Α Κ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδο-
 ρέμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς ἔχει πολὺ
 σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀρσένεός σε, ρί-
 ψα ὅππῃ κεφαλὴν ἐκ τῶ ἔρανῳ, ὥστε μηδὲ τὸν
 20 Παιήονα ἰδοῦσθαι σε τὸ κερανίον ζυγισθέντα.
 Ζ Ε Υ Ζ. Παύσεσθε, φημί, καὶ μὴ ὁπτασά-
 τετε ἡμῖν καὶ ξυνεσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμ-
 ψομαι ὑμᾶς τῷ ζυμποσί. καὶ τοι ἔγγνωμον
 ὃν Ἡρακλῆς περκατακλίνεσθαι σε καὶ Ἀσκλη-
 25 πιδαν, ὅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Διάλογος ζ'.

30

Ἀρεως καὶ Ἑρμῆ.

Ἀ Ρ. Ἡ Κεσας ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἡπέλιπεν
 ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερῶν καὶ
 35 ἀπίθανα; ἢν ἐβελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῶ
 ἔρανῳ σιγῶν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμα-
 δέντες

δύντες καταπαῖν βιάζεσθαι με, μάτῳ πονή-
 σιτε. ἔγω δὲ καθελεύσετε εἰς τὴν ἐγὼ θελή-
 σαιμι ἀνελεύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας με-
 τειώω, καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ 5
 τὸ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰχυ-
 ρότερός ὄσιν, ἔκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμῶς δὲ καὶ τῶν
 τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καλίσταρῃσιν αὐ-
 τὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλά-
 βωμῳ, ἔκ ἂν περὶθίην. ΕΡΜ. Εὐφῆμη 10
 ὦ Ἄρες. ἔγω ἀσφαλλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα,
 μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμῳ τῇ φλυαρίᾳ.
 ΑΡΗΣ. Οἷον γὰρ με πρὸς πάντας ἂν
 ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν ἔχε-
 μυθεῖν ἠπιστάμην. ὁ γὰρ μάλιστα χλοῖον ἔ- 15
 δοξέ μοι ἀκύντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῆς ἔκ ἂν
 δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι γὰρ
 ἔ πρὸ πολλοῦ ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ
 ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβύβαντοσαν ξυνοῦσαι
 αὐτὰν λαβόντες, ὥς παντοῖον ἦν διδῶς, καὶ 20
 ταῦτα, βῆς ὄντας, καὶ εἰ μὴ καὶ ἡ Θέτις κα-
 τελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτὴν σύμμαχον Βειά-
 ριον ἐκατόγχερα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτὴν
 κεραιῶν καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆει
 μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσι καὶ αὐτῇ. ΕΡΜ. 25
 Σιώπα, εὐφῆμη. ἔ γὰρ ἀσφαλλὲς ἔστε σοι λέ-
 γειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκύνειν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος ἡ.

30

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

ΔΙΟΓ. Ω Πολυδεύκης, ἐντέλλομαι σοι
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης,
 (σὺν γὰρ ὄσιν οἶμαι ἀναβιῶναι αὐεον) ἦν πῶς 35
 ἴδης Μένειππον τὸν κωῖα (εὐροῖς δ' ἂν αὐ-
 τὸν

- τὸν ἐν Κορίνθῳ καὶ τὸ Κράνιον, ἢ ἐν Λυκείῳ
 ἢ ἐν Εἰζόνην τρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καὶ α-
 γλῶν(α) εἶπεν πρὸς αὐτὸν ὅτι σοι ὦ Μένιπ-
 πε κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ
 5 γῆς καταγέλεσαι, ἦκειν ἐνθάδε πολλῶν πλείων
 ὀπτηλασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ
 σοι ἔτι ὁ γέλως ἔστι καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως
 οἶδε τὰ μὲν τὸν βίον; ἐνθαῦθα δὲ, ἢ παύσῃ
 βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νυνί. καὶ μάλι-
 10 σα ἐπειδὴν ὄρεῖς τὸν πλυσίς, σαλῆρας,
 καὶ τυρένους, ἔτο ταπεινούς, καὶ ἀσήμες, ἐκ μό-
 νης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους, καὶ ὅτι μαλθακοὶ
 καὶ ἀχθύνεις εἰσι, μεμνημένοι ἢ ἄνω. ταῦτα
 λέγει αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τιμῷ
 15 πῆραν ἦκειν δέρμων τε πολλῶν, καὶ εἶπε ἔυροι
 ἐν τῇ βίῳ δὴ ἑκάτης διέπνον κείμενον, ἢ ὧδον
 ἐκκαθαρίει, ἢ τι τοιοῦτο. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀ-
 παγγελῶ ταῦτα ὦ Διογένης, ὅπως ἢ εἶδῶ
 μάλισα ἰποῖς τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ.
 20 Εἶρων φαλακρὸς βιβάνιον ἔχων πολὺθυρον ἀ-
 παγγιγνόμενον ἀναπεπλημένον, καὶ ταῖς ὀπτη-
 χαῖς ἢ ῥακίον ποικίλον. γελᾷ δ' αἰεὶ καὶ
 τὰ πολλὰ τὸν ἀλαζόνας τέτρες φιλοσόφους ὀπ-
 σκάσσει. ΠΟΛ. Ῥάδιον εἶρεν ὑπὸ γὰρ
 25 τέτων. ΔΙΟΓ. Βέλει καὶ πρὸς αὐτὸν ἐ-
 κείνους ἐνείλωμαί τι τὸν φιλοσόφους; ΠΟΛ.
 Λέγει, ἢ βαρὺ γὰρ ἔστι τούτο. ΔΙΟΓ. Τὸ
 μὲν ὅλον, παύσας αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆς,
 καὶ πάλιν ὅλων εἰλῆς, καὶ κέρτα φύσιν ἀλλή-
 30 λους, καὶ κροκοδείλους ποιεῖς, καὶ τοιαῦτα ἀπορα-
 ἐρωτᾷν διδάσκει τὸν γέν. ΠΟΛ. Ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθὴ καὶ ἀπαίδετον ἔφη φήσεις, κατη-
 γορευόμενα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ
 ἢ οἰμῶζεν αὐτοῖς παρ' ἐμὲ λέγει. ΠΟΛ.
 35 Καὶ ταῦτα, ὦ Διογένης, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ.
 Τίς πλεονέκεις; ὦ φίλτατον Πολυδάκτιον,
 ἀπαγγεῖλε

ἀπαγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ᾧ μάταιοι
τὸν χρυσὸν φυλάσσετε, τί ᾧ τιμωρήσῃ ἐαυ-
τοὺ λομζόμβοι τοὺ τόκους, καὶ τάλαντα ὅπῃ
ταλάντοις σωπιθένης, ὅς χρηῖνα ὄβολον ἔ-
χοιτας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσεται
καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ
τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω
τε πρὸ Κορινθίω, καὶ Δαμοξένω πρὸ Παλαιστῇ,
ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ
χαροπαῖ ἢ μέλανα ὀμμαῖα, ἢ ἐρύθημα ὅπῃ
τὰ προσώπια ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα ἄτονα, ἢ ὄ-
μοι καρτεροὶ, ἀλλὰ πανήλωμια ἡμῖν κόνισθα-
σι, κρανία γυμνά τὰ κάλλος. ΠΟΛ. Οὐ
χαλεπὰν εἰδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλὰς
καὶ ἰσχυροὺς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν ᾧ
Λάκων (πολλοὶ δ' εἰσι, καὶ ἀχθόμβοι πρὸ
πράγματι, καὶ οἰκίεροντες τινὲς ὑποείαν) λέγε
μή τε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγήσασθαι
τὴν ἐν γαῖᾳ ἰστομίαν. καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς
ἐκεῖ πλοσίους ἐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ τοῖς Λα-
κεδαιμονίοις ᾧ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ,
παρ' ἐμῷ ὀπτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐ-
τὸς. ΠΟΛ. Μηδὲν ᾧ Διόχμης πρὸς Λα-
κεδαιμονίων λέγε. καὶ γὰρ ἀνέξομαι γε. ἀλλὰ
πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφηθα, ἀπαγγελαῖ. ΔΙΟ.
ἑάσωμαι τέτεις, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δ' οἷς
προῖπον, ἀπένεγκε παρ' ἐμῷ τοὺς λόγους.

Διάλογος θ'.

Πάτων. ἡ καὶ Μενίππου.

ΚΡΟΙΣ. ΟΥ φέρομαι, ὦ Πλείτων, μέ-
νι πωπονταλονὶ τὸν κωὴ πα-
ροικῆσα. ὥς· ἢ ἐκείνον ποι κατὰ σῃσον. ἢ ἡ-
μῖς μελοικήσομαι εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΤ.
ΤΙ

τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεσθαι, ὁμόνευρος ὢν ;
ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ
 σένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῆς ἄνω Μίδας
 μὲν ἔτοσι τῷ χρυσῷ, Σαρδανάπαλλον δὲ τῆς
 πολλῆς βυφῆς, ἐγὼ δὲ τῆς θησαυρῶν, ὀπιγέ-
 λα, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα
 ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ὀπιτα-
 ράτῃ ἡμῶς τὰς οἰμωγὰς, καὶ ὅλως, λυπηρὸς
 ὢν. **ΠΛΟΥ.** Τί αὐτὰ φασιν, ὦ Μενί-
 ππευ ; **ΜΕΝ.** Ἐληθῆ ὦ Πλάτων. μισῶ
 γὰρ αὐτοὺς ἀφρονεῖς, καὶ ὀλεθεῖς ὄντας, οἷς ἐκ
 ἀπέχρησι βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες
 ἔτι μὲν ἰσθίαι, καὶ φεῖχονταί τῆς ἄνω. χαί-
 ρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτοῖς. **ΠΛΟΥ.**
 Ἄλλ' ἔχρη. λυποῦνται γὰρ ἐκ μικρῶν σεβύ-
 μοι. **ΜΕΝ.** Καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλά-
 των ὁμόφροσ ἀν τοῖς τέτων σεναγμοῖς ;
ΠΛΟΥ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐπεὶ ἂν ἐβελήσαιμι
 καταστρεῖν ὑμᾶς. **ΜΕΝ.** Καὶ μὴν ὦ κάκιστοι
 Ἀδων, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γε-
 νήσκητε, ὡς ἐδὲ παυσόμεθα. ἐνθα γὰρ ἂν
 ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ καλῶν, καὶ κατα-
 γελῶν. **ΚΡΟΙΣ.** Ταῦτα ἔχ' ὕβρις ;
ΜΕΝ. Οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑ-
 μεῖς ἐποιεῖτε, σερσικωθεὶς ἀξιοῦντες, καὶ ἐλθ-
 θήεις ἀνδρῶν ἐν βυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ
 παρὸν ἐμνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώ-
 ζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι. **ΚΡΟΙ.**
 Πολλῶν γὰρ ὦ θεοὶ καὶ μεγάλων κτημάτων.
ΜΙΔ. Οὐκ μὲν ἐγὼ χρυσῷ ; **ΣΑΡ.** Ὁ-
 σης δὲ ἐγὼ βυφῆς ; **ΜΕΝ.** Εὖ γε ἔτω ποι-
 εῖτε. εὐρύεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γυνώθι-
 σαι τὸν πολλὰς σωείρων ἐπάσσομαι ὑμῖν.
 πρῶτος γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπα-
 λόμενον.

Διάλογος ι'.

Μενίππε, Ἀμφιλόχε, καὶ
Τροφόνιε.

ΜΕΝ. Σὺ μὲν τοι ὦ Τροφόνιε, καὶ
Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἐκ οἷο
ὡς νῦν κατηξίθητε, καὶ μάνης δοκέτε, καὶ
ἰμάταιοι ἢ ἀνθρώπων, θεὸς ὑμᾶς ὑπο-
λάσιν ἔειπεν. ΤΡΟΦ. Τί ἔν ἡμεῖς αὐτοὶ
καὶ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν
δοξάζουσιν; ΜΕΝ. Ἀλλ' ἐκ ἂν ἐδοξάζον,
καὶ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἔλεξαίμεθα ὡς
τα μέλλοντα προφύδοτες, καὶ προέπαιν διωκόμενοι
τοῖς ἐρρωμένοις. ΤΡΟΦ. ὦ Μενίππε, Ἀμ-
φιλόχε μὲν ἔειπεν ἂν εἰδείην, ὅτι αὐτὸς ὑπο-
λειτέον ὑπὲρ αὐτῶν. ἐγὼ δ' ἤ, ἥρωε εἰμὶ, καὶ
καυλώομαι ἢν τις κατέλθοι παρ' ἐμὲ, σὺ δ' ἔ-
σοικας, ἐκ ὅππῃ δεινὴ κέναι Λεβάθαια τὸ παρῶ-
σαν. ἢ γὰρ ἡπίσεις σὺ τέτοις. ΜΕΝ. Τί
οἴης; εἰ μὲ ἐς Λεβάθαιαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐ-
παλμύθ' ταῖς ὀθόνας, γλοῖως μάζαν ἐν
ταῖν χερσίν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τῆς στήμης
ταπεινῆς ὄνθ' ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ ἂν ἐδιωά-
κω εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη
τῇ γρηεῖα διαφέρων. Ἀλλὰ πρὸς τῆς μακ-
τικῆς, τί ἢ ὁ ἥρωε δῶν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶν (κωλύετον. ΜΕΝ. 30-
Ο μήτε ἀνθρώπος ὄσιν, ὡς φῆς, μήτε θεός,
καὶ σωματότερον ὄσιν; νῦν ἔν περ σὺ τὸ θεῶν
κείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρὲς
Μενίππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα,
Τροφόνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις. ὅτι μὲν τοι ὅλθ' ἔ-
νεκρὸς, ἀκλειδῶς ὄσῃ.

Ἐρμῆ

Διάλογος α'.

Ἑρμῆς καὶ Χάρωνος.

- 5 ἙΡΜ. **Λ**ΟΓΙΣΘΗΣΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δὲ
 κεί, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅ-
 πως μὴ αὐθις εἰζωμὴν τι περὶ αὐτῆς. ΧΑΡ.
 ΛΟΓΙΣΘΗΣΑ, ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον γὰρ εἰσαίαι περὶ
 10 αὐτῆς, καὶ ἀπεραγμονέστερον. ἙΡΜ. Ἄγ-
 κυραν ἐντεταλμῶν ἐκόμεισα πέντε δραχμῶν.
 ΧΑΡ. Πολλὰ λέγεις. ἙΡΜ. Νῆ τὸν
 Ἀἰδωνέα τῆς πέντε ὠνησάμην καὶ τρωπῶν ἡρα-
 δύο ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμάς,
 15 καὶ ὀβολὸς δύο. ἙΡΜ. Καὶ ἀκέραιαν ὑ-
 πέρ τῆς ἰσῆς πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον.
 ΧΑΡ. Καὶ τέττες πρόσθι. ἙΡΜ. Καὶ
 κηρὲν, ὡς ὀππλάσαι τὰ σκαφιδίνα τὰ ἀνεω-
 γάτα καὶ ἡλκὲς ᾗ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' ᾗ τιν
 20 ἔτιον ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.
 ΧΑΡ. Εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ἙΡΜ.
 Ταῦτά ὄστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν
 τῷ λογισμῷ· πύτε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν
 εἴης. ΧΑΡ. Νῦν μὲν ὦ Ἑρμῆ ἀδωδίαλον.
 25 ἦν ᾗ λοιμὸς τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀ-
 θροὺς τινὰς ἐνέσαι τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ
 πλήθει παρελκομζόμενον τὰ πορθμεία. ἙΡΜ.
 Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδύμαι, τὰ κάκινα εὐχό-
 μῶν ἡνέσθῃ, ὡς ἂν ἀπὸ τέτων ἀπολαύοιμι.
 30 ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὁ-
 λίστοι ὡς ὁρᾷς ἀφικνουῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.
 ἙΡΜ. Ἀμεινονέτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρτεί-
 νοιτο ὑπὸ σε τὸ ὄφλημα· πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν
 παλαιοὶ, ὦ Χάρην, οἶδα οἷοι παρζίνοντο, ἀν-
 35 δρῆτοι ἅπαντες, αἵματ' ἀνάπλεω, καὶ τραυ-
 μασίαι οἱ πολλοί· νῦν δ' ἡ φαρμάκω τις ὑπὸ
 τῇ

τῶ παιδὸς ἀποθανόν, ἢ ὑπὸ τῇ γυναικὶ, ἢ ὑπὸ
 τρυφῆς ἔξωδηκὸς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη. ὡ-
 χειρὶ γὰρ ἀπαντες, καὶ ἀφρονεῖς, καὶ ὅμοιοι ἐκεί-
 νοις, οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶ διὰ χρήματα ἥκιστον
 ὁπβελδοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκόσσι. ΧΑΡ. 5
 Πάνυ γὰρ πεπρόθητά ἐστι ταῦτα. ΕΡΜ. Οὐ-
 κοῦν καὶ ἐγὼ ἐδοξαίμην ἂν ἀμελεῖσθαι, πικρῶς
 ἀπαυτῆρ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος 16.

10

Πλέτωνος καὶ Ἑρμῆ.

ΠΛΟΥ. Τὸν μέντοι οἶδα, τὸν πάνυ
 γενηρώτα λέγω, τὸν πλε- 15
 σιον Εὐκράτιν, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ δὲ
 κληρὸν δὲ θηρῶνες, πεντακισμύριοι. ΕΡΜ.
 Ναί, καὶ Σικυώνιον φῆς· τί ἔν. ΠΛΟΥ.
 Ἐκείνον μὲν δὲ Ἑρμῆ ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ἐν-
 γενήκοντα ἔτεσιν, ἀβελόκεν ὁπμεβήσας ἀλ- 20
 λα τοσαῦτα, εἴγε αἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω.
 τοῦ δὲ γε κόλακας αὐτῶ, Χαεῖνον δὲ μέν
 καὶ Δάμωνα, καὶ τοῦ ἄλλου καλῶταστον ἐφοδῆς
 ἀπαντας. ΕΡΜ. Ἀποπον ἂν δοξῇς τὸ
 τοιούτον. ΠΛΟΥ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαί- 25
 ὅταλον· τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ὡς χονταῖ
 ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιστοιχῶ-
 νται, καὶ ἐν περσέκοντες· ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μαρ-
 τήριον, ὅτι καὶ τοιαῦτα ἐυχόμενοι, ὅμως διερα-
 σάμεν ἐν γε τῶ φανερῶ· καὶ νοσηῶν, ἀ 30
 μὲν βελδονταί, πᾶσι πρὸς δὲ θάνατον δύνειν δὲ ὅμως
 ὑπὸ πικρῶνται, ἢν ῥαῖσι· καὶ ὅλως, ποικίλη τις
 ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω
 ἀθάνατος, οἱ δὲ περραπίτωσαν αὐτῶ μάτλη ἐ-
 πικανόντες. ΕΡΜ. Τελοῖα πεύσονται, πάν- 35
 ὅντες· πολλὰ κακῶν ἐν μάλα δια-
 βολαί

βυκολεῖ αὐτοῦ, καὶ ἐπιελπίζει. καὶ ὅλως, αἰεὶ θά-
νουντι ἑοικώς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων. οἱ
δὲ ἤδη τὸν κληρὸν ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκον-
ται, ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοῦ τιθέντες.

5 ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσαμένοσδε γῆρας
ὡς περ Ἰόλεως ἀνηβησάτω. οἱ δὲ ἀπὸ μέσων ἢ
ἐλπίδων ἢ ὀνηροποληθέντα πλεῖστον ἀπολι-
πόντες, ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθα-
νόντες. ΕΡΜ. Ἀμέλησον ὦ Πλάτων. με-
30 τελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη αὐτοῦ κατ' ἓνα ἐξῆς.
ἐπὶ αὐτῷ οἶμαί εἰσι. ΠΛ. κατὰσσα. ὃ δ' παρα-
πέμψῃ ἑκάστον, ἀπὲρ γέροντι αὐτῷ προδύ-
βης γινόμενος.

15

Διάλογος ιγ'.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

20 ΤΕΡ. ΤΟῦτο ὦ Πλάτων δίκαιον, ἐμὲ μὲν
τεθνάναι βιάκοις ἔτη γερνότεα,
τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα θέκει-
τον ζῆν ἔτι; ΠΛ. Δικαιότατον μὲν ὧν ὦ
Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδὲνα εὐχόμενος
35 ἀποθανεῖν ἢ φίλων. σὺ δ' παραπάντα τὸν
χρόνον ἐπεβέβλεις αὐτῷ, πεμμένον τὸν κλη-
ρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ
μηκέτι χεῖρα δαίτῃ πλέτῳ αὐτῷ δυνάμενον,
ἀπελθεῖν τὰ βίαι, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;
30 ΠΛ. Καὶ νῦν ὦ Τερψίων νομοθετεῖς, ἢ μηκέτι
τῷ πλέτῳ χεῖρα δαίτῃ δυνάμενον πρὸς ἡδ-
νὴν, ἀποδύνησκειν. τὸ δὲ, ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ
φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτῃ αι-
τιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα
35 ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρῶτε-
ρον, καὶ μετὰ τῆτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
αὐτόν.

αὐτόν ἀναγρέφεται δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν
 μὲν τὸν ὑπὲρ γυρον, ὁδόντας βῆς ἔτι λοιπὸς
 ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τε βῆσιν ὀπι-
 κεκυφῶτα κορυφῆς μὲν τὴν βῆσιν, ἀλμυρῆς δὲ
 τοῦ ὀφθαλμοῦ μεσὸν ὄντα, εἶδεν ἔτι ἡδὺ εἶ- 5
 δῶτα, ἐμφυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῆς νέων
 καταγαλῶμον, ὑποδύσκειν δὲ καλλίσυς,
 καὶ ἐρρωμένισαίς νεανίσκῃς ἀνὰ γὰρ ποταμῷ
 τὸτό γ. ἢ τὸ τελευτῶν εἶδεναι ἔχοντα
 πότε καὶ τεδνῆζεται τῷ γέντων ἕκαστος, 10
 ἵνα μὴ μάτῳ ἀν' ἐνὶς ἐδεσάπενον. νῦν δὲ
 τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ δμαξα τὸν βουῶ πολ-
 λάκις ἐκφέρει. ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὅ
 Τερψίων, πολὺ σωτηριώτερον γένεαι, ἢ τῶ σοι
 δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐ- 15
 πιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτίκτοις τῷ γέντων εἰς-
 ποιεῖτε, φέροντες αὐτοῖς ἰστομαρτυρῶν γέλωτα
 ὀφλιτκάνει, πρὸς οὐκ ἐνὶν κατορυπῶμον. τὸ
 καὶ πρῶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γένεαι. ὅσω
 γὰρ ὑμεῖς ὑποδανθῆν εὐχεσθε, τοσούτω ἀπα- 20
 σιν ἡδὺ περαποδανθῆν ὑμᾶς αὐτῶ. καὶ νῦν
 γὰρ τινα ταύτῃ τεχνῶν ὀπινενοήκασι, χρᾶσθαι
 καὶ γέντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀτακ-
 νοὶ εἶεν. οἱ δ' ἐντεκνοὶ, ὅμῃν ἀνέρασσοι. καί-
 ται πολλοὶ ἡδὺ τῷ ἐρῶντων σωίντες ὑμῶν 25
 τὴν πανουργίαν τῶ ἐρῶντος, ἣν καὶ τύχῃ
 παῖδας ἔχοντες, μισθῶν αὐτῶν πλάττοιν. αἰὲς
 καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς
 διαθήκαις. ἀπεκλείδθησαν μὲν οἱ πάλαι δο-
 ρυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ἀ- 30
 σπέρ ἐστὶ δῖκαον, κρατῶσι πάντων. οἱ δὲ
 ὑποπέλκσι τοῦ ὁδόντας, ὑποσφυγνῆτες.
 ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμὲ
 νῦν θέκειτ' πόσα κατέραχον, αἰὲν τε-
 δνῆζεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, 35
 ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι κατὰ περ ὅτε
 αὐτῶν

- ὡς νεότηδες ἀτελής ὑποκράζων, ὡς ἔγωγε
 ὅσον αὐτίκα οἰόμενθ' ὅπρῃσιν αὐτὸν τῆς
 σοφῆς, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλ-
 λουσί με οἱ ἀντερχασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ
 5 τὰ πολλὰ ὑπὸ φρονίδων, ἄχρυπνθ' ὀκεί-
 μιν ἀειθμῇ ἐκασα, καὶ διατάγων. ταῦτα
 γούμ μοι καὶ τῆς ὑποθανεῖν αἵτια γαλήνηαι, ἄ-
 χρυπνία, καὶ φρονίδεις. ὃ δ' ὅσοις τὸν μοι δέ-
 λεας καλαπιδῶν, ἐφείσκει θάπτομαι πρῶτον
 10 ὀπημάτων. ΠΛΟΥΤ. Ἐυχαῖς θέκετε,
 ζῶντος ὀπμήκισον, πλετῆρ' ἅμα, καὶ ἥρ' τοιού-
 των καταγμάτων, μὴ δ' ὅτι πρότερόν γε σὺ ὑπο-
 θάνοις, ἢ περπέμψεις πάντας τὺς κόλακας.
 ΤΕΡ. Τῷτο μὴ, ὦ Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἥδι-
 15 σον ἥδη, εἰ καὶ Χαιρέτης προτεθνήξῃαι θεκέ-
 τε. ΠΛΟΥΤ. Θάρρει δ' Τερψίων. καὶ Φεί-
 δων δ' καὶ Μέλανθ' ὅτι, καὶ ὅπως ἅπαντες, προ-
 ελπίσονται αὐτῇ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φρονίσιν.
 ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζῶντος ὀπμήκισον ὦ
 20 θεκέτε.

Διάλογος 10.

Ζηνοφάντη καὶ Καλλιδημίδει.

- 25 ΖΗΝ. ΣΥΝ' ὃν Καλλιδημίδι, πῶς ἀπέ-
 θανες; ἐγὼ μὴ γὰρ, ὅτι παρ-
 σιτθ' ὦν Δεινίε, πλέον τῆς ἱκανῆς ἐμφαγῶν,
 ἀπεσνίγην. οἶδ' α. παρῆς γὰρ ὑποθνήσκοντί
 30 μοι. ΚΑΛ. Παρῶν, ὦ Ζηνοφάντες. τὸ δ' ὅτι
 ἐμὸν, παρῆξόν τι ἐχέμετο. οἶδ' α. γὰρ καὶ σὺ
 περ Πτοιοδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. Τὸν
 ἄτεκνον, τὸν πλέσιον, ὃν σε τὰ πολλὰ ἡ-
 δειν σωόντα; ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν ἀεί-
 35 ἱθερέπιδον, ὑπὸ γνέμενθ' ἐπ' ἐμοὶ τὸ κλη-
 ρονόμῳ τεθνήξασθαι. ἐπεὶ δ' τὸ πρῶγμα ἐς
 μήκιστον

μήκιστον ἐπερίνευο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέ-
ρων ἔζη, ὀπίτομόν τινα ὁδὸν ὅπῃ τὸν κλῆρον
ἔξευερον· πειράμενθ' ὃ φάρμακον, ἀνέπεισα
τ' οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρῳ
αἰτήσῃ πιεῖν, (πίνει δ' ὀπρειαῶς) ζωρότερον 5
ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτῷ, καὶ
ὀπιδουῶμαι αὐτῷ. εἰ δ' ἢ τὸτο ποιήσει, ἐλθέ-
ρον ἐπωμοσάμην ἀφήσῃ αὐτόν. ΖΗΝ. Τί
οὖν ἐγχεῖς; πάνυ γάρ τι παρὰ δόξον ἐρεῖν
ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λυσάμενοι ἦκο- 10
μεν, δύο ἦδη ὁ μειρακίσκῳ κύλικας ἑτοίμους
ἔχων, τινὲς μὲν πρὸ Πτοιοδώρῳ τινὲς ἔχουσιν τὸ
φάρμακον, τινὲς δ' ἑτέραν ἐμοῖ, σφαλλὲς ἐκ
οἷδ' ὅπως, ἐμοῖ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ
δ' τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, 15
ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑπο-
βολιμαῖῳ ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τὸτο γὰρ,
ὦ Ζηνοφάντες; καὶ μὲν ἐκ ἔδει γὰρ ἐταίρῳ
ἐνδεῖ ὀπρειαῶν. ΖΗΝ. Ἀρεῖα γὰρ, Καλλιπ-
πίδης, πέπονθας. ὁ γέρων δ', τί πρὸς ταῦτα; 20
ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ
κτενίδιον. εἶτα σιωπῇ οἶμαι τὸ γελυνημόν,
ἐγὼ καὶ αὐτὸς, οἶα γὰρ ὁ οἰνοχόῳ εἰργασαί.
ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' ἐδέ σε τινὲς ὀπίτιμον
ἐχέω τραπέδῃ. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς 25
λεωφόρου ασφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδυτέ-
ρῳ.

Διάλογος ιε.

5 Κνήμωνος καὶ Δαμνίππε.

ΚΝΗ. **Τ**οῦτο ἐκείνο τῆς παρρημίας, ὅ
νεβρὸς τὸν λείοντα. ΔΑ. Τ
ἀναγκτεῖς ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Παυθάν
10 ὅ, τι ἀναγκτῶ; κληρονόμον ἀκίστος κατα
λέλοιπα, καλὰ σοφιδεῖς ὁ ἄθλιος ἐς ἐξελόμην
ἀν μάλισα χεῖν τὰ μὰ, παρὰ λιών. ΔΑΜ.
Πῶς τὸτ' ἐχέτο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν
πάνυ πλέστον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον δὲ
15 θανάτῳ κακέῖντος ἐκ ἀνδρὸς ἢ θορυπείας
πρὸς αὐτόν. ἔβλεπε δὲ μοι καὶ σφοδρὸν τὸ
δύστυχον διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ
κατελέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς κακέῖντος ζῆλον
λύσει καὶ τὰ αὐτὰ πράξει. ΔΑΜ. Τ
20 οὐδ' ἐκείντος; ΚΝΗΜ. Ὁ, τι μὴ οὐ
αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτοῦ διαθήκαις, ὡς
οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφρων ἀπέθανον, τὴ τέχνη
μοι ἐπιπεσόντος, καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει
τὰ μὰ, ὥσπερ τις λάβει, καὶ τὸ ἀγκυσε
25 τὸ δελιᾶσι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. Οὐ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλίεα ὥς σ
φισμα καὶ αὐτὸν σωτέθεικας. ΚΝΗ. Ἐ
οἶκα. οἰμῶζω τοιγαροῦν.

39

Διάλογος ις'.

Χάρωνος καὶ Ἑρμῆ.

35 ΧΑΡ.

Ακούσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ παρὰ
γυμνασια. μικρὸν ὑμῖν, ὡς ὁρᾷτε.

τὸ σκαρίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ὄσι, καὶ δι-
 ἀρρεῖ τὰ πολλά. καὶ ἦν τραπὴ ὅτι δά-
 τερα, οἰχίσσεται περὶ αὐτὴν. ὑμῖς δέ,
 τοσούτοι ἅμα ἦκατε, πολλὰ ὀπιθερόμενοι ἑ-
 καςΘ. ἦν οὖν μετὰ τέτων ἐμβήτε, δέ- 5
 οῖα μὴ ὑστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα
 ὁ πόσι νῆν ἔκ ὀπίσθε. ΝΕΚΡΟΙ. πῶς
 τοῦτο ποιήσαντες, εὐπλοήσομεν; ΧΑΡΩΝ.
 ἔγωγε ὑμῖν φράσω. γυμνὸς ὀπιθαίνειν χρὴ,
 τὰ ὀπίθῃ ταῦτα πάντα ὅτι τῆς ἡιόνΘ 10
 καταλιπόντας. μὲν γὰρ ἂν καὶ ἔτω δέ-
 Μ. ζαῖτο τὸ πορθμεῖον, σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆ με-
 τὰ λήσῃ τὸ ὑπὸ τέτε μηδένα παρεδύχεσθαι
 ὀπίθῃ, ὅς ἂν μὴ φίλος ἦ, καὶ τὰ ἔτι-
 ἔτι, ὡς ἔφην, ὑποβαλόν. παρεδύ 15
 τὴν ὑποβάθραν ἕως, διαγίνωσκε αὐτοῦ,
 καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὸς ὀπιθαίνειν ἀναγ-
 ζομένον. ἙΡΜ. Εὖ λέγεις. καὶ ἔτω
 τοῦτο ποιήσομεν. καὶ ἔτοσι τίς ὁ πρῶτός ὄσι;
 ΜΕΝΙΠ. ΜένιππΘ ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ 20
 ἔτι πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκρον, ἐς
 τὴν λίμνῃ ὑπερρίφθῃ. τὸν τείωντα δέ ὑδ'
 χερσὶ κόμισσα, εὖ ποιῶν. ἙΡΜ. Ἐμβαίνει ὦ
 Μένιππε ἀνδρῶν ἄεισε, καὶ τὴν παρεδεί-
 Οὐκ ἔχει παρὰ τὸν κυβερνήτῃ ἐφ' ὑψι- 25
 σόει, ὡς ὀπισκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς δ'
 ἔτιΘ, τίς ὄσι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Με-
 αεικὸς ἐπέραςΘ, ὅς τὸ φίλημα διτάλαντον
 ἔχει. ἙΡΜ. Ἀπόδουθι τοιγαροῦν τὸ κάλ-
 Θ, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασ, καὶ 30
 τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὄπι-
 θῇ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέομα
 λον. ἔχει καλῶς, ἄζωνΘ οἱ, ὀπιθα-
 ἔτι, ὁ δέ τὴν πορφυρεῖα ἔτοσι, καὶ τὸ
 ὄπιθῃ, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; 35
 ΑΜ. ΛάμπριχΘ, Γελῶν τύραννΘ.
 ἙΡΜ.

- Ἐ Ρ. τί ἐν Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων πάροι;
 Λ Α'. τί ἐν ἐχέω ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἦκει
 τύραννον ἀνδρα; Ἐ Ρ. τύραννον μὲν ὑδαμῶς,
 νεκρὸν δὲ μάλα. ὥς ἐπὶ ταῦτα. Λ Α'.
 5 ἰδὲ σοι ὁ πλῆτοϑ ἀπέρριπται. Ἐ Ρ. καὶ τὸ
 τύπον ὑπόρριπον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑψο-
 φίαν. βαρῆσαι γὰρ τὸ πορθμεῖον, συνεμπεσόν-
 τα. Λ Α'. ἐκὺν ἀλλὰ τὸ διὰ δῆμα ἔασόν με
 10 ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεσίδα. Ἐ Ρ. ὑδαμῶς, ἀλλ'
 λα καὶ ταῦτα ἄφες. Λ Α'. εἴεν. τί ἔτι, πάν-
 τα γὰρ ἀφῆκα, ὥς ὁρᾷς. Ἐ Ρ. καὶ τὴν ὠμὴν
 τητᾷ καὶ τὴν ἀνοιαν, καὶ τὴν ὕβειν, καὶ τὴν
 ὀργὴν καὶ ταῦτα ἄφες. Λ Α Μ. ἰδὲ σοι
 15 φιλῶς εἴμι. Ἐ Ρ. ἐμβαινε ἦδη. σὺ δὲ ὁ πα-
 χύς ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; Δ Α Μ. Δαμά-
 σιας ἀθλητῆς. Ἐ Ρ. ναί, ἔοικας. οἶδα γὰρ
 σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. Δ Α Μ.
 ναί ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ παρέδεξάί με γυμνὸν
 20 ὄντα. Ἐ Ρ. ὦ γυμνὸν ὦ βέλτιστε, τοσαῦτα
 σάρκα πειβεβλημύον, ὥς ἐπὶ δουρὶ αὐτὰ
 ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἔτερον πῶς
 δα ὑψοφῇς μόνον. ἀλλὰ καὶ πῶς στεφάνω-
 τέτες ὑπόρριπον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δ Α Μ.
 ἰδὲ σοι γυμνός, ὥς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἴμι, καὶ ἰσχυρὸς
 25 γάρ σ' τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ἐ Ρ. ἔτ' ὡς ἀνὴρ
 μείνον ἀβαρῆς εἶ; ὥς ἐμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸ
 πλῆτον ὑπόδμελ' ὦ Κράτων, καὶ τὴν μακρο-
 λακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν βυφίαν, μηδὲ τὰ
 ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προχόνων ἀλά-
 30 ῖωματα. κατάλιπε δὲ καὶ γὰρ, καὶ δόξαν, λάχ-
 ῃ ποτὲ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν ἐυεργέτην διον-
 λόνετι, καὶ τὰ τῶν ἀνδριάντων ὀπηραφάμεν
 μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ὅπ' σοι ἔχουσιν ἀνδρῶν
 βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονόμωρα. Κ Ρ. δαί-
 35 ἐκ ἐκὼν μὲν, ὑπόρριφω δέ. τί γὰρ ἂν καὶ παρὲν
 δοίμι; Ἐ Ρ. βαβαί, σὺ δὲ ὁ ἐνοπλῆς, τὸ πᾶν

βέλει; ἢ τί τὸ τρέπαιον τῆτο φέρεις; ΚΡΑ.
 Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠέραισα, καὶ ἡ πό-
 λιν ἐτίμησέ με. ΕΡ. Ἄρως ἐν γῇ τὸ τρέ-
 παιον. ἐν ἅδῃ γὰρ εἰρήνῃ, καὶ ἐδὲν ὅπλων δε-
 ῆσει. ὁ σιμνὸς δὲ ὕτθ' ἄπογε τῆ γήματθ', 5
 καὶ βρενδυόμῃθ', ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπιηκῶς ὁ
 ὅπῃ σφ' φροντίδων, τίς ὅστιν, ὁ τὸν βαδῶν
 πάγωνα καθεύδῃθ'; ΜΕΝ. φιλόσοφος
 τις, ὦ Ἑρμῆ, μάλλον δὲ γῆς, καὶ τεραλίας
 μεσός. ὥς ἐπὶ δούσον καὶ τῆτον, ὅφει γὰρ πολλὰ 10
 καὶ μελοῖα ἔσθ' ἐν ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ.
 κατὰθε σὺ τὸ γῆμα πρῶτον. εἴτα καὶ ταυτὶ
 πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τὴν ἀλαζονίαν κο-
 μίζεις, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔειν καὶ κενοδο-
 ξίαν, καὶ ἐρωτήσας ἄπορες, καὶ λόγους ἀκαν- 15
 θῶδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ
 ματαιοπονίαν μάλα πολλῶν, καὶ λήθην ἐκ-
 λήθον, καὶ ὕδρας, καὶ μικρολογίαν. νῆ Δία
 καὶ χρυσίον γε τεττὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ,
 καὶ ἀναισχυνσίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, 20
 καὶ μαλακίαν. ἐλέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα πε-
 νεκρῶν αὐτὰ καὶ τὸ φεῦδθ' δὲ ἄποδῃ
 καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἰεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν
 ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαί-
 νει τοῖς, ποῖα πεντηκόντορθ' δέξαιτο ἂν σεις 25
 τῆ ΙΑ. ἄποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ σφ' ἔ-
 μα πω κελεύεις. ΜΕ. ἀλλὰ καὶ τὸν πάγωνα
 ἐπὶ τῆτον ἄποθέδω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύνετε ἅντα, καὶ
 ἀλάστον, ὥς ὀρεῖς. πέντε μνῶν τεῖχες εἰσὶ τε-
 νῶν, ἀλάχισον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἄποδῃ καὶ σφ' 30
 δούτον. ΙΑ. καὶ τίς ὁ ἄποκείρων ἔσται; ΕΡ.
 αὐτὸς Μένιπθ' ὕτοσι, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυ-
 λῶν, ἄποκόφει αὐτὸν ὀπικόπῳ τῇ ἀνα-
 ρῇ, ἄποδῃ χρυσομυθῇ. ΜΕ. ἐκ ὧ Ἑρμῆ, ἀλλὰ
 ποσὸν αὐτοῖς ἀνάδθ' ἡμελοῖότερον γὰρ τῆτο. ΕΡ. 35
 πέντε πλάκας ἱκανός. ΜΕΝ. Ἐυχε. ἀνδρω-
 πινώτε-

- πινότερον γὰρ νῦν ἀναστρέφας, ἀποθέμεν
 αὐτὴ τὴν κινάδραν. βύλας μικρὸν ἀφέλωμαι
 καὶ ἥν' ὀφρύνον; ΕΡΜ. Μάλιστα ὑπὲρ τὸ
 μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτας ἐπῆρκεν, ἐκ οἷδ' ἐφ'
 5 ὅτ' ἀναστρέφων ἑαυτόν, τί πῶτο; καὶ θακρύνει,
 ὃ καθαρχμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδυναμίζει
 ἔμβηθι δ' οὐκ. ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύν-
 τατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡΜ. Τί, ὃ
 Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὃ Ἑρμῆν
 10 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμώσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ
 Οὐκὲν καὶ σὺ ὃ Μένιππε, ἀπόθε τὴν ἐλάθε-
 εϊαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὴν
 ἡμετέραν, καὶ τὸν γέλωτα. μόνον γὰρ ἥν' ἄλ-
 λων γέλας; ΕΡΜ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ
 15 ἔχει ταῦτα, κῆφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορεῖ ὄντα
 καὶ πρὸς τὸν κατάπλουσι χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ
 ἢ σὺ, ἀπόθε τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπείραν
 τοιότηαν, καὶ ἀνιθεσίης, καὶ παεισιώσης, καὶ πει-
 ραίας, καὶ βαρβαρισμῶς, καὶ τ' ἄλλα βάρεν τὴν
 20 γλῶσσαν. ΡΗ. Ἦν ἰδὲ ἀποτίθεμαι. ΕΡΜ. Ἐν
 ἔχει, ὅς τε λύε τὰ ἀπόγεια. τὴν ἀποβάθραν
 ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύρειον ἀνασπάδω. πέτα-
 σον τὸ ἰσίον. ἔυθυως πορθαεὺ τὸ πηδῆ-
 λον. ἔν πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὃ μάταιοι
 25 καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸ
 πῶμα διδωμένο; ΦΙΛΟ. Ὅτι
 Ἑρμῆν ἀθάνατον ὁμῶς τὴν ψυχὴν ὑπάρχει
 ΜΕΝ. Ὑπόδειξαι. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖ-
 αὐτόν. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι
 30 μηκέτι διειπνήσει πολυτελεῖ διειπνα, μη-
 νύκτωρ ἔξιόν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ
 ματίῳ τὴν κεφαλὴν κασιγλήσας, πείσειν
 κύκλω τὰ χαμαιτυπεία. καὶ ἔωθεν ἔξαπαλῶ-
 ποῖ νέος ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήφεται
 35 ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ ἢ ὃ Μ-
 νιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανόν; ΜΕΝ. Πῶ

μα
τὸ
ἐφ'
ῆεις,
ᾧς
αὐτὸ
αἰ
Π Λ
θε
τι
ἄλ
ἐ
τα
ται
ρε
τε
λ
᾽ Ε
θε
ετα
ηδ
αι
τ
χ
π
Ο
μη
α
π
α
ετα
Μ
Π

ἔσπασα ὅπῃ τὸν θάνατον, καλέσθητε μη-
 ενός ὃ ἀλλὰ μέλας λόγῳ, ὃ κραυγὴ τις
 κέλει, ὥσπερ τινῶν ὑπὸ γῆς βοῶντων ἢ ΕΡ.
 αὐτὸς Μένιππε. ἐκ αὐτῶν γὰρ χώρῃ, ἀλλ'
 μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνηθόντες ἀσμενοὶ
 ἄλλοι πάντες ὅπῃ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ
 γυνὴ αὐτῷ σωείχεται πρὸς τῷ γυναικῶν,
 τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κτεῖνα
 τὸ τῷ παίδων βάλλεται ἀθόνοις τοῖς λί-
 γις. ἄλλοι δὲ Διόφραντον τὸν ῥήτορα ἐπαινεῖσιν.
 Σικυῶνι, ὅπῃ φέρεται λόγους διεξιόντα ὅπῃ
 ῥά τῳ τέτρω. καὶ νῦν Δία γὰρ, ἡ Δαμασίου
 κτηρὸς κωκύουσα, ἐξάρχεται τῷ θανάτῳ σὺ γυν-
 ἡξ νῦν ὅπῃ τῷ Δαμασίῳ. σὲ δὲ εἰδὼς ὃ Μέν-
 ιππε δακρύει. καὶ ἡ συχίαν δὲ κτεῖται μό-
 θ. ΜΕΝ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀκέραια τῷ
 μὲν μέν ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτίσιν ἐπ' ἐ-
 ἴδῃ καὶ τῷ κοράϊων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς,
 τότ' αὖ σινελόντες θάτῃ σί με. ΕΡΜ.
 γνάδας εἰ δὲ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ κατα-
 πλάκαρδον ἡμεῖς· οὐ μὲν ἀπαιτῶν πρὸς τὸ
 κασέρον, εὐθείαν ἐκείνῳ προΐοντες. ἐγὼ
 καὶ ὁ πορθμῶς· ἄλλες μεθελευσώμεθα.
 ΕΝ. Εὐτλοεῖτε δὲ Ἑρμῇ· προΐων δὲ
 ἡμεῖς. τί ἔν ἐτι καὶ μέλλετε; δικάσει μὲν
 ἡσεί, καὶ τὰς καταδικὰς φασὶν εἶναι βαρύνει
 χρεὶς καὶ γύπας. καὶ λίθους διεχθόμεναι δὲ ὁ
 ἔσθ' ἐβίβη.

Διάλογος ιζ'.

32

Κρατῆτης καὶ Διογένης.

ΑΤ. Μόλιον τὸν πλάσσαν, ἐμ-
 νωσκει δὲ Διόχμης τὴν πᾶ-
 λλάσσαν, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς
 Γ ὀλεσθῆναι

35

- ὀλκάδας ἔχοντα, ἔ' ἀνεΐδης Ἀεισέας, πλε-
 σθ' καὶ αὐτὸς ὦν; τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει
 διπλέγειν, ἢ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σὺ. ΔΙΟΓ.
 Τίν' ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπιδον ἀλλήλους;
 5 ΚΡΑ. Τὸ κλήρεν ἔνεκα ἐκάτερθ', ἢ λικιῶσαι
 ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτί-
 θεντο. Ἀεισέαν μὲν ὁ Μοίειχ' εἰ περαπο-
 θάνοι, δεσπότιν ἀφίεις ἦν' αὐτῷ πάντων.
 Μοίειχον δ' ὁ Ἀεισέας, εἰ περαπέλθοι αὐτῷ.
 10 ταῦτα μὲν ἐγγράψας. οἱ δ' ἐθεράπιδον ἀλ-
 λήλους, ὑπεβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ
 μάνεις, εἴτε ὑπὸ ἦν' ἄσρων τεκμαίρομενοι τὸ
 μέλλον, εἴτε ὑπὸ ἦν' ὀνείρων, ὥς γε Χαλ-
 δαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθι' αὐτ'ς, ἄρ-
 15 τι μὲν Ἀεισέα παρῆχε τὸ κράτ', ἄρτι δ'
 Μοίειχ'ω. καὶ τὰ τέλαινά, ποτὲ μὲν ὅπῃ τὸ
 τον. νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ.
 Τί' ἔν περ ἐχέμεν ὦ Κράτης; ἀκούσαι γὰρ
 ἄξιον. ΚΡΑ. Ἀμφω τεθνῶσιν ὅπῃ μὲν
 20 ἡμέρας. οἱ δ' κλήροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θερα-
 συκλέα περὶ ἦλθον, ἀμφω συγχεύεις ὄντας, καὶ
 πάποτε περμανίδομενους ἔτω γινέσθαι ταῦτα
 διαπλέοντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶν' ἐς Κίρραν, καὶ
 μέσον τὸν πόρον παλιν πειπεσόντες τὸ
 25 ἀπυρ, ἀνεβάρησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαι
 ἡμεῖς δ', ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, καὶ ἐν τοῖς
 ἔργοις ἐννοούμεν περὶ ἀλλήλων. ἔτε πάποτε ἐ-
 ξάμην Ἀντιθέων ὑποθανεῖν, ὥς κληρονο-
 30 σαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῷ (εἶχεν δὲ πάνυ κα-
 τὰ τὸν νόμον ποιησάμεν) (ἔτε οἶμαι
 ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ὑποθανόντι
 ἐμῷ, τὰ κλήματα, καὶ τὸν πύθον, καὶ τὴν πε-
 ραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. ΚΡΑ.
 Οὐδὲν γὰρ μοι τέτων ἔδει; ἀλλ' ἐδὲ σοὶ
 35 Διόγηνες. ἃ γὰρ ἐχέω, σύ τε Ἀντιθέων
 κληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῶν μείζων
 σωμα

σμενότερα ἢ Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα
ταῦτα φῆς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀ-
λήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νῆ
Δία μέμνημαι. τῆτον διαδεξάμεθα τὸν
πλεῖτον παρ' Ἀντισθένης, καὶ σιῖτι πλείων
καταλιπών. ΚΡΑ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλειν
ἢ τοιούτοις κτημάτων, καὶ ἐδὲς ἐθεράσθην
ἡμᾶς κληρονημίσθην προσδοκῶν, ἐς ᾗ τὸ χρε-
σιον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως.
καὶ γὰρ εἶχον ἐνθα δεξαίντο τὰ τοιαῦτα παρ' 10
ἡμῶν διερρύηκότες ὑπὸ βυφῆς, καθάπερ τὰ
σαθρὰ ἢ βαλαντίων. ὥς εἴποτε καὶ ἐμβά-
λοι τις ἐς αὐτοῦ ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ
ἀλήθειαν, ὅς ἐπιπλεῖν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τὸ
πυθμῶδες σέθεν ἐδωκεν ὅς τι πάσχειν 15
αἱ τῇ Δανάῃ αὐταὶ παρθένοι, ἐς τὸν τίτον
πημῶρον πίδον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρε-
σιον ὁδῶσι, καὶ ὄνουσι, καὶ πάτη μηχανῇ εὐλα-
ΚΡΑ. Οὐκ ἔν ἡμεῖς μὲν ἐξομῶμεν ταῦτα
πλεῖτον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἥξουσιν κομίζοντες, καὶ 20
τῆτον ἄχει τὸ πορθμῆως.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος,
καὶ Σκιπίωνος.

25

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ ΔΕ ΠΡΟΚΕΚΕΪΘΑΙ ΣΕ ὁ
ΛΙΒΥ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
ANNIB. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛΕΞ. 30
Οὐκ ἔν ὁ Μίνως δικασάτω. MIN. Τίνας
δ' ἐσέ; ΑΛΕΞ. Οὐτ' ἔμ', Ἀννίβας ὁ
Καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ, Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίπ-
που. MIN. Νῆ Δία ἐνδοξοὶ καὶ ἀμφοτέ-
ροι. ἀλλὰ καὶ περὶ τίν' ὑμῖν ἢ ἔεις; ΑΛ. 35
Περὶ προεδρίας. φησὶ γὰρ ἔτ' ἀμείνων γὰρ

ἡνῶς στρατηγὸς ἐμὲ ἐγὼ δ' ὅ, ὥσπερ ἅπαντες
 ἴσασι καὶ τὴν τέκνον, ἀλλὰ πάντων χερδὸν τ'
 πρὸς ἐμὰ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. ΜΙΝ.
 Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερο^Θ ἐπάτω. σὺ δ' ἐ
 5 πρῶτο^Θ ὁ Λίβυς λέγει. ἈΝΝΙΒ. Ἐν μὲν
 πρῶτο ὦ Μίνως ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν
 ἐλλάδα φωνῶν ἔξεμαθον ἵσσε^ς δ' ἐταύτην πλέον
 ἔτ^Θ ἐν γκαλῷ μκ. φημι δ' ὅτι τέτρε μάλιστα
 ἐπαίνε^ς ἀξίους^ἔ), ὅσοι τὸ μηδὲν ἔξ ἀρ^ῃ ἦς
 10 ὄντες, ὅμως ὅπῃ μέγα περὶ χῶρησαν, δι' αὐ-
 τῶν δωαμίν τε περὶ αὐτῶν, καὶ ἀξίους δό-
 ξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορ-
 μήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχ^Θ
 ὦν τῷ ἀδελφῷ, μερίων ἡ^ς ἰθὺς, αἰς^Θ
 15 κεινῆς. καὶ τὴν Κελτίβερ^ς ἔλ^{ον}, καὶ Γα-
 λ^{ῶν} ἐκράτησα τῶν ἐσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ἐκράτησα, τὰ περὶ τὸν Ἡερίαν, ἅπαν-
 τας ἐκράτησα, καὶ ἀναστάς ἐποίησα το-
 20 πούτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐ-
 χειρῶσα μκ, καὶ μέγιστον τῶν περὶ αὐτῶν τῆς
 περὶ αὐτῶν πόλεως ἦλθον, καὶ τοσούτους ἀπέ-
 κληνα μιᾶς ἡμέρας, ὥς τοὺς δακτυλίους αὐ-
 τῶν μεδίμνοις ἀπομείρησαι, καὶ τοὺς ποταμούς
 γροφῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπερῶσα
 25 ἔτε^ς Ἀμμων^Θ ἡδὲ ὀνομαζόμεν^Θ, ἔτε^ς θεοῦ
 ἐ^ῃ προσποιούμεν^Θ, ἢ ἐνύπνια τῆς μηδὲ
 διεξιῶν, ἀλλ' ἀνθρώπο^ῃ ὁμολογῶν στρα-
 τηγῶν τε τοῖς σωετατάτοις ἀνιεξέταζο-
 30 μέν^Θ, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχηματάτοις
 συμπλεκόμεν^Θ. καὶ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καὶ
 ταρωνιζόμεν^Θ ὑποφύργης περὶ δώκεν
 τινὰ, καὶ τῷ πολέμῳ παρὰ δὲ τῆς ἐν
 τὴν νίκην. Ἀλέξανδρ^Θ δ' ἐπ' αὐτῶν ἀ-
 χλὴν παραλαβὼν, ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἔξ
 35 τινος, χερσὶ μκ τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπ'
 δ' οὐκ ἐκίχησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείν^{ον}
 Δαρῶν

Δαρῆεν ἐν Ἰαυῶ τε καὶ Ἀργείοις ἐκρότησεν,
 ὑποσὰς ἧς πατρίων, προσκυθεῖσθαι ἤξιεν καὶ
 δίδουσαν τὴν Μηδικὴν μελιδότησεν ἑαυτὸν, καὶ
 ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς Συμποσίοις τοῦ φίλου, καὶ
 σωμαλεύσανεν ὅπῃ θανάτω. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐ- 5
 πίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο,
 ἧς πολέμιον μετὰ ἑλῶ ὅπῃ πλοσύνῃων
 τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπῆκσα. καὶ ἰδιώτικῳ
 ἐμαυτὸν παρέχον. καὶ καταδικασθεῖς, ὡς ἐκ
 ἐυγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπερξα, 10
 βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδωτος παιδείας τῆς
 Ἑλληνικῆς. καὶ ἔτε' Ὀμηρον, ὡς περ οὗτος,
 ἐρραφώδω, ἔτε' ὡς Ἀριστοτέλει πρὸ σοφιστῆ
 παιδευθεῖς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρυσά-
 μωτος. ταῦτά ὅσιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀ- 15
 μείνων φημι εἶναι. εἰδὲ ἔστι καλλίων ἔτος, δι-
 ὅτι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο. Μα-
 κεδόνι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἐκ μὴν διὰ
 τῶν ἀμείνων δόξειεν ἂν γυναικί, καὶ στρατηγικῷ
 ἀνδρὶ, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κε- 20
 χρυσά. ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἴρηκεν ἐκ ἀγορῆς
 τὸ λόγον ἐδ' ὡς Λίβω εἰκὸς ὡς ὑπὲρ αὐτῆς. αὐ-
 τὸ δὲ Ἀλεξάνδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς; ΑΛ.
 Ἐχρῆν μὲν ὡς Μίνως. μηδὲν πρὸς ἀνδραγῶν
 δρατῶν. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξει σε, οἷός 25
 μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷός δὲ οὗτος ληστὴς ἐγχετο.
 ἱμῶς δ' ὅρα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτῆς διήνεγκα. ὅς
 νείθων ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ πρᾶγματα, καὶ
 τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τὸν φο-
 νίας τὸ πατὴρ μετῴλητον καὶ ἀφοσθήσας τὴν Βλά- 30
 दा τῇ Θεβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὡς αὐτὸς
 χρεολογηθείς. καὶ ἐκ ὑξίωτα τὴν Μακεδόνων ἀρ-
 χὴν περὶ πῶν, ἀγαπᾷ ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατὴρ
 κατέλιπεν. ἀλλὰ πᾶσαν ὀπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δέ-
 ρων ἱστούμενος εἰ μὴ πάντων κρατῆσαιμι ὀλίγους 35
 ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅπῃ τὴν Γερμανικῶν

- ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λα-
 βὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅπως τὰ ἐν
 ποσὶν αἰὲ χερρέμβυθ, ἦλθον ἐπὶ Ἰασόν, ἐνθα
 Δαρεῖθ ὑπέμενε, μυριάδας πολλὰς στρα-
 5 τῶν. καὶ τὸ ὑπὸ τέτρῳ ᾧ Μίνως, ὑμεῖς ἴδε-
 ὄσους ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπεμ-
 ψα. φησὶ γὰρ ὁ πορθημῶς, μὴ διαρκέσαι αὐ-
 τοῖς τότε τὸ σκάφθ, ἀλλὰ χεῖρας διαπη-
 10 ξαμένους τὸν πολλὰς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ
 ταῦτα ᾗ ἔπρατον αὐτὸς περικινδυνώων, καὶ
 τιρώσκεισθαι ἀξίων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ
 μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσθαι, ἀλλὰ καὶ
 μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὀκεανὸν ὄρον ἐ-
 ποιησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τὸν ἐλέφαντας αὐ-
 15 τῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέρωσάμην. καὶ Σκύθας
 ᾗ, καὶ ἐκκλίσας φερνῆτας ἀνδρας, ὑπεβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐτίκησα μεγάλη ἵππομαχίαν. καὶ τὸν
 φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τὸν ἐχθρὸς ἡμῶν αὐ-
 τῶν καὶ θεὸς ἐδόκην τοῖς ἀνθρώποις, Συγῆνους
 20 ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγθῳ ᾗ πρᾶγματων καὶ
 τοιούτων τι πεισάσαντες περὶ ἐμῷ. τὸ δὲ οὐ
 τελευτάειν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον· ἔτθ
 ᾗ ἐν φυγῇ ὦν παρὰ Περσίαν, τὴν Βιθυνῶν, κα-
 θάρσας ἀξίων ἡμῶν, πανεργότατον καὶ ὠμότατον
 25 ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε ᾗ Ἰταλῶν, ἡ
 λέγην. ὅτι ἐκ ἰσχυρῶν, ἀλλὰ πορνείᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ
 καὶ δόλοισι. νόμιμον ᾗ, ἢ περσῶν, ὅτι ἐν. ἐπὶ
 δεῖ μοι ὠνείδισι τὴν βυρῆν, ἐκκλίσθαι μὲν
 δοκεῖ οἷα ἐποίησεν ἐν Καπύῃ. ἐταίροις σω-
 30 καὶ τὸν τῷ πολέμῳ καὶ ὁ θαυμασιθ καθ-
 δυπαθῶν. ἐγὼ ᾗ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐστέει-
 δόξας, ἐπὶ τῷ ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τίς ἂν μέ-
 ἔπραξας; Ἰταλίαν ἀναιμῶν λαβὼν καὶ Λιβύην
 καὶ τὰ μέχρι Γαδύρων ὑπαγόμενθ. ἀλλ' ἡ
 35 ἀξίωμα χαῖς ἐδόξέ μοι ἐκείνα, ὑποθήσαντο ἡ
 δὴ, καὶ δευπότῳ ὁμολογῶντα. εἴρηκα. σὺ
 ᾧ Μίνω

ὦ Μίνως δικάζει· ἰκανὰ γ' ὑπὸ πολλῶν κ' ταῦτα.
 ΣΚΙ. Μὴ πρότερον, ὡς μὴ κ' ἐμὲ ἀκέρους.
 ΜΙΝ. Τίς γ' εἴ ὦ βέλτισε; ἢ πόθεν ἂν ἔρεῖς;
 ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθ' ὅ-
 λων Καρχηδοναίη κ' κραλήσας Λιβύων μεγάλας
 μάχαις. ΜΙΝ. Τί ἐν κ' σὺ ἔρεῖς; ΣΚΙ.
 Ἀλέξανδρος μ' ἠπίων ἐστίν, τῷδ' Ἀννίβη ἀμεί-
 νων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, κ' συγχεῖν κα-
 ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἐν ἐκ ἀναίχων ἔ-
 στω, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃς δὲ
 Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παρὰ δ' ἄλλου
 ἀξιώ; ΜΙΝ. Νὴ Δί' οὐ γινώμονα φῆς ὦ Σκιπίων.
 ὥς πρῶτ' ὁ μὲν κεκείσθω Ἀλέξανδρος, μετ'
 αὐτ' ὁ γ' σὺ. εἴτα εἰ δοκεί, βίττω Ἀννίβη,
 ὃς δὲ ἔστω οὐκαταφρόνησθ' ὦν.

15

Διάλογος ιθ'.

Διογένης κ' Ἀλέξανδρου.

20

ΔΙΟΓ. Τί τῷτο ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ
 τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἀπαντες;
 ἈΛΕΞ. Ὁρᾷς ὦ Διόγηνες, ἐπαρξάμενος γ',
 εἰ ἀνθρώπῳ ὦν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκ ἐν
 ὁ Ἀμμων ἐφάδ' ἐλο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι ὄν.
 σὺ γ' Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ἈΛΕΞ. Φιλίπ-
 που θηλαδὴ· ἐγὼ δ' ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνῶν.
 ΔΙΟΓ. Καὶ μὲν κ' οὐδὲ τ' Ὀλυμπιάδῃ τ'
 μητέρῳ σε ὁμοίᾳ πολλὰ ἐλέγοντο· Δράκοντα
 ὁμιλεῖν αὐτῇ κ' βλέπεσθαι ἐν τῇ οὐνῇ. εἴτα ἔγω
 σε τεχνήσασθαι. τὸν γ' Φίλιππον ἐξαπατήσθαι
 οἰόμενον παλῖνα σε εἶναι. ἈΛ. Καὶ γὰρ ταῦτα
 ἤκουον ὥσπερ σὺ. νῦν γ' ὁρῶ ὅτι ἐδὲν ὕμεις ἔτε
 ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τῷ Ἀμμωνίων προφῆται ἐλε-
 γον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τί φεῦδ' αὐτῷ ἐκ ἁ-
 ληθῶν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ παρὰ γυμνασία
 ἐχθρῶν.

35

- ἐγγύς. πολλοὶ γὰρ ὑπέπνευσαν, θεὸν εἶν' σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ν' τοσαύτῳ ἀρχὴν καταλείποις; Α Λ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγνευς, ἔγὰρ ἔφθασα ὅπισκ' αἰτί τ' αὐτῆς, ἢ τὰ μόνον ὅτι ὑποβήσκων, Περδίκκα τ' ἀκλῦλον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γέλως ὦ Διόγνευς ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνῆσαι οἷός ἐποίησ' ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρεληφότα τ' ἀρχὴν κολακάζοντες, κ' περσάτῳ αἰρέμενοι, κ' στρατηγὸν ὅπ' τοῦ Βαβυλῶνος. ἐνιοὶ δ' κ' τοῖς θωακα θεοῖς περσθέντες, κ' νεὸς οἰκοδομήμενοι, δύοντες ὡς Δερίκον τ' ὑπ', ἀλλ' εἰτέ μοι, πῶς οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; Α Λ ΕΞ. Ἐτι οὐ Βαβυλῶνι κῆμαι βίτῳ ταύτῳ. ἡμέραν ὑπὶ χνέῃ τ' Πτολεμαῖου οὐ πασις ἦν ποτε ἀγάγῃ χολὴν ὑπὸ τῷ θορύβῳ τ' ἐν ποσὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θάψεν ἐκεῖ, ὡς χνοίμῳ εἰς τῷ Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. (Μὴ γελᾷς ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν αἵματι σμαραγδίνοντα, κ' ἐλπίζοντα Ἀνναβιν, ἢ Ὀσιν, ἢ Ἡρόδω; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μ', ὦ θότα, μὴ ἐλπίσης. ἔγὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τ' ἀπαδιαπλάσαντων τ' λίμνῳ, κ' εἰς τὸ εἶσω τ' σμίκ' παρελθόντων. ἔγὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς ὅδ' ὁ Κέρβερος οὐκαταρρόνητος. (ἐκείνα τ' ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σέ, πῶς εἴρεις ὁπότ' ἂν ἐννοήσης ὅσῳ ἐνδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ὑπολιπὼν, ἀφ' ἱξαισωματογύλακας κ' ὑπασις, κ' σαβάραι, κ' χρυσὸν τοσούτον, κ' ἔθνη περ σκυνοῦντα, κ' Βαβυλῶνα κ' Βακλῆρα, κ' τὰ μέγιστα θηρία, κ' τιμὴν κ' δόξαν, κ' τὸ ὀπίσκειν εἶν' ἐλαυνόντα) Διαδεμένον ταινίαν λαβὴν κεφαλῇ πορφυρεῖα ἐμπεπορημένον, λυτὰ ταῦτά σε ὑπὸ τῷ μνήμῳ ἰόντα, τί δακρύεις; ὦ μάταί, ἔδ' ἐταῦτά σε ὁ σφῶς Ἀεισίλοος ἐπαίδευσεν, μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶν' τὰ παρὰ

τῆς τύχης; / ἈΛΕΞ. Σοφὸς, ἀπάντων ἐ-
 κεῖν· ὁ κολάκων ὀπιπρόταλ· ὦν, ἐμὲ
 μόνον ἔασον τὰ Ἀειστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν
 ἦτησε παρ' ἐμῆς, οἷα δ' ἐπέσελλαν. ὡς δ' κα-
 τεχρήτο μετ' ἡμεῖς παιδείαν φιλοτιμίᾳ. 5
 πρὸς αὐτῶν, καὶ ἐπαυῶν, ἀρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος,
 ὡς καὶ τὸτο μέρ· ὃν τὰ γὰρ, ἀρτι δ' ἐς
 τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεόντων. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ
 τὸτ' ἀγαθὸν ἡγήτ' ἐστίν, ὡς μὴ αἰχμησῶν καὶ
 αὐτὸς λαμβάνων. γῆρας, ὃ Διόγηνες, ἀνδρα- 10
 πῶς, καὶ τεχνίτης. πλεὴν ἀλλὰ τὸτ' ἐγὼ ἀπο-
 λέλυκα αὐτὸ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ἅς
 ὅτι μέγιστοι ἀγαθοὶς, ἃ κατέρειθμήσω μικρῶν
 γε ἐμπεροῦν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δ' ἐρα-
 σης; ἀκ· γὰρ σοὶ τῆς λύπης ὑποθήσομαι, 15
 ἐπεὶ ἐλπίσθαι γε ἐλλέοις· ὃ φέλειαι, σὺ δ' καὶ
 τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπισπασάμεν· πῖε, καὶ
 αὖτις πῖε, καὶ πολλάκις. ἔγωγε γὰρ αὖν πάντῃ ὅππῃ
 τοῖς Ἀειστοτέλους ἀγαθοῖς ἀντιώμεν· καὶ γὰρ καὶ
 Κλέιτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλιθένην, καὶ ἄλλους 20
 πολλὰς ὅππῃ τὸ ἐρμηνεύσας, ὡς διασπάταιντο, καὶ ἀ-
 μύναντο σε ὦν ἐδρασσας αὐτὸς ὡς ἐπ' ἐτέρων σὺ
 ταύτῃ βασις. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἐφύω.

Διάλογος κ'.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛΙΠ. Τὴν μὲν ὃ Ἀλεξάνδρου, ἐκ αὐ-
 τῶν ἐξαρν· γῆρας. μὴ ἐκ ἐμὸς 30
 ὕδωρ. ὃ γὰρ αὖν ἐτεθνήκεις; Ἀμύνων γε ὦν.
 ἈΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἐγνόουν, πᾶτες, ὡς
 Φιλίππου τὸ Ἀμύνων ὕδωρ ἐμὸν, ἀλλ' ἐλεξά-
 μην τὸ μάντισμα, ὡς χρῆσιμον ἐς τὰ πρά-
 γματα οἰόμεν· εἶναι. ΦΙΛΙΠ. Πῶς 35
 λίσσῃ; χρῆσιμον ἐδόκει σοὶ, τὸ παρέχειν
 Γ 5 σεαυτὸν

σταυλὸν ὕψα παλαιοσύνων ὑπὸ τοῦ περὶ τοῦ
 Ἀ Δ Ε Ξ. Οὐ γὰρ οἱ βάρβαροι κατε-
 πλάγυσάν με, καὶ ἔδεις ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι
 δεῖν μάχεσθαι. ὥστε ῥᾶον ἐκράτην αὐτῶν.
 5 Φ Ι Λ. Τίνων ἐκράτησας σὺ με ἀξιομάχων
 ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς αἰὲν Σωλυνέχθης, τοξάεια,
 καὶ πελταταῖα, καὶ γάρρ' οἱ σὺν αὖτε περὶ βέλῃ μύθοις;
 Ἑλλήνων κρεσσύνοντες ἔργον ἰσθῶν, Βοιωτῶν, καὶ Φω-
 κέων, καὶ Ἀθιναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτι-
 10 κόν, καὶ τὴν Θεσσαλίαν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡλείων
 ἀκοντιστάς, καὶ τὰ Μαντινέων πελταστικόν. ἢ
 Θράκας, ἢ Ἰλλυρίους, ἢ καὶ Παίονας χερσὶ μάχεσθαι,
 ταῦτα μεγάλα. Μήδων δ', καὶ Περσῶν, καὶ Καλδαι-
 ὶν, καὶ χυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ Ἀβυρῶν, καὶ οἱ-
 15 θα ὡς περὶ σὲ μύριοι μὲν Κλεάρχος ἀνελθόντες
 ἐκράτησεν ἔδ' εἰς χεῖρας ὑπομνήτων ἐλθὼν
 ἀνέστην, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξον εὖ ἔξικνέσθαι,
 θυρόντων; Ἀ Δ Ε Ξ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γὰρ
 ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, καὶ οὐκατα-
 20 φρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὁμοῦς ὑπὸ διασέσας αὐ-
 τοῦ, ἔδ' ἐπεσσεύετο ὠνέμεναι τὰς νίκας,
 ἐκράτην αὐτῶν. ἔδ' ὁπώρκησα πώποτε, ἢ ὑ-
 ποχρόμεναι ἐλθόντων, ἢ ἀπίστον ἔπραξα τι
 τῆς νίκης ἕνεκα. καὶ τοῦ Ἑλλήνων δ', τοῦ μὲν
 25 ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θεβαίους δ' ἰσως ἀκύνει
 ὅπως μετῆλθον. Φ Ι Λ. Οἶδα ταῦτα πάν-
 τα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι ὅτι σὺ τὴν
 θορακίαν διελάσας μετὰ τοῦ δεινῶς ἐτόλμη-
 σαι, ὅτι με πρὸς τὰς σῆς ἐπαινέσαι
 30 ἐτόλμησας, σὺ δ' καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλα-
 μύδα καταβαλὼν, κἀνδρῶν, ὡς φασί, μετενέ-
 λθης; καὶ τὴν ὀρθλὴν ἐπέθηκε, καὶ περὶ σκωπῆ-
 θαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἐλάνθων ἀνδρῶν
 ἤξιος. καὶ τὸ πάντων γαλιότατον, ἐμὴν
 35 τοῦ πενικημύον ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα
 πρὸς ἑσέας, λέγουσι Σκυθακακλήων πεπαιδευ-
 μένων ἀνδρῶν

ἄνδρες, καὶ γάρ τις τοιόντις γαμήν, καὶ Ἡ-
φαισίωνα ὑφραγαπῶν. ἐν ἐπὶ νῆσσι μόνον ἀ-
κέσαι, ὅτι ἀπέχετ' τῆς τῷ Δαρείῳ γυναικὸς
καλῆς ἔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῆς θυ-
γατέρων ἐπεμελήθη. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. 5

ἈΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἐκ
ἐπαυνῆς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον κα-
θάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τῶν τοίχων, καὶ τοσαῦ-
τα λαβεῖν βραύματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαυ-
νῶ τῆτο, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶ) 10
εἶμαι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτε τὸν βασιλέα, καὶ
προκινδυνώειν τῷ στρατῷ, ἀλλ' ὅτι σοι τοιόντο
ἦκιστα βωφέρε. Θεὸς γὰρ εἶ) δοκῶν, εἴποτε
βωθείης, καὶ βλέπειν σε φοραδίῳ τῷ πολέμῳ
ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρεόμενον, οἰμῶζοντα 15
ὅππῃ τῷ βραύματι, ταῦτα γέλωις λιὼ τοῖς ὀ-
φθαλμοῖς. καὶ ὁ Ἀμμων, γῆς, καὶ ψαλιδόμαντις
ἡλέγχεις, καὶ οἱ προφῆται, κόλακες. ἢ τίς
ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τῷ Διὶ υἱὸν λιπο-
ψυχοῦντα, δέόμενον τῷ ἰατρῷ βοηθεῖν; 20
νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἦδη τέθνηκας, ἐκ οἷσι πολ-
λὰς εἶ) τοῦ τλήν προποίησιν ἐκείνῳ ὅππῃ κε-
τομουῦντας, ἐρῶντας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκ-
τάδῳ κείμενον, μυδῶντα ἦδη καὶ ὀξωδικότα,
καὶ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ 25
τὸ χρῆσιμον ὃ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ
τῆτο κρατεῖν ῥαδίως. πολὺ σε τῆς δόξης ἀφ-
ηρέϊτο τῷ κατορθομένῳ. πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐν-
δεῖς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῶν. ἈΛΕΞ.
Οὐ ταῦτα εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῶ, 30
ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέα-
σί με. καὶ τοι τλήν Ἀοργον ἐκείνῳ εἶ) ἐ-
τίρῃ ἐκείνων λαβόντι, ἐγὼ μόνον ἐχειρω-
σάμην. ΦΙΛ. Ὅρα εἰς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς
Ἀμμωνος λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ 35
παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ ἐκ αἰχμῇ ὦ Ἀλέ-
ξανδρε,

Ξάνδρε, ἔδ' ἐτὸν τύφον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ σταυλὸν καὶ σωῆς ἥδη νεβροῦ ὦν·

5

Διάλογος καὶ

Ἀχιλλεύς κ' Ἀντίλοχος

- 10 ἈΝΤΙΑ. **Ο** Ἰα πρῶτον Ἀχιλλεῦ, πρὸς
τὸν Ὀδυσσεά σοι εἰρηλα-
τῶν τὴ θανάτῳ ὡς ἀλγυνῇ καὶ ἀνάξια τοῖν δι-
δασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος.
ἡκροώμην γὰρ ὁπότε ἔφης βέλεσθαι ἐπ' ἀρεῶν
15 ὦν, θηλῶν παρὰ τινι τῷ ἀειλήρων, ὧ μὴ
βίῳ πολὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντας ἀνάσσειν
τῷ νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀλγυνῇ τινι φρύ-
γα δίδλόν, καὶ πῆρα τὴ καλῶς ἔχοντι φιλό-
ζων ἴσως ἔχῃν λέγειν. τὸν Πηλέως ὃ ὑόν
20 Ἰφίλοκινδυνότατον ἥρώων ἀπάντων, ἰατρὴν αἰ-
ῶντα πῶς αὐτὸς διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχυνή, καὶ
ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ
βίῳ. ὅς ὃξδὲν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυ-
χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν περὶ τὸν μὲν τῆς
25 ἀγαθῆς δόξης θάνατον. ἈΧΙΛ. ὦ παῖ
Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπὸ τῆς ἔτι τῷ
ἐνλαῶθα ἦν, καὶ τὸ βέλτερον ἐκείνων ὁπότερην
ὡς ἀγνοῶν, τὸ δὲ λυσιπρόσωπον ἐκείνο δόξασιν
προερίμων τὴ εἶναι. νῦν ὃ σωθήμι ἥδη, ὡς
30 ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα
οἱ ἄνω ῥαψώδιστοι, μὲν νεκρῶν δὲ ἰμο-
τιμία. καὶ ἔτι τὸ κάλλος ἐκείνο ὃ Ἀν-
τίλοχε, ἔτι ἢ ἰσχυρὴ πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα
ἀπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ
31 κατ' ἐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ἔτι οἱ
τῷ Τρώων νεκροὶ δαδίσσι με, ἔτι οἱ τῷ
Ἀχαιῶν

Αχαιῶν θρασυδίῃσιν, ἰσηγορία ἣ ἀκραιφνής,
 καὶ νεκρὸς ὁμοιοῦς, ἡνὶ κακὸς, ἡδὲ καὶ
 ἀλγὺς. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἀχθομαι, ὅτι
 μὴ θηλώω ζῶν. ἈΝΤΙΑ. Ὅμως τί ἔν
 ἂν τις πάθοι ὧς Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε
 τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε
 χρὴ ἐμυλῶν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς
 διατέταγμένοις. ἄλλως τε, ὅρᾳς ἤν' ἐταί-
 ρων ὅσοι περὶ σέ, ἐσμὲν οἵδε; μὲν μικρὸν ἣ
 καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. Φέρῃ ἣ παρ- 10
 μυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῆς παρ' ἐγμῶν, καὶ τὸ
 μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὅρᾳς τὸν Ἡ-
 ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαν-
 μαστὰς ἀνδράς, οἳ ἐκ ἂν οἶμαι δέξαντο ἀνελ-
 εῖν, εἴ τις αὐτὸ ἀναπέμψῃ. θηλεύοντας ἀ- 15
 κλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. ΑΧΙΑ. Ἐ-
 παιρικὴ μὲν ἡ παραινέσις. ἐμὲ ἣ ἐκ οἷδ' ὅ-
 πως ἡ μνήμη ἤν' παρὰ τὸν βίον ἀνιά. οἶμαι
 ἣ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ ἣ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύ-
 τη χεῖρας ἐσέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες. 20
 ἈΝΤΙΑ. Οὐκ· ἀλλ' ἀμείνεις ὧς Ἀχιλλεῦ.
 τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τῆ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδωται ἡμῖν, μὴ καὶ γέ-
 λωλα ὁρῶμεν, ὥστερ' σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. 25

Διάλογος κβ'.

Μενίππε καὶ Ταντάλε.

ΜΕΝ. ΤΙ κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε 30
 αὐτὸν δούρησθαι τῇ λίμνῃ ἐπὶ τῇ
 ΤΑΝ. Ὅτι ὦ Μενίππε, ἀπόλλυται ὑπὸ τῆς
 δόξης. ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ ὥς μὴ ὀπι-
 κύψας πεῖν, ἢ καὶ τὴν Δί' ἀρυσάμεναι κοίλῃ τῇ
 χερί; ΤΑΝ. Οὐδὲν ὀφείλω εἰ ὀπικύψαμι. 35
 φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπειδὴν προσίοντα
 ἀΐσθῃται

- αἰδηταί με. ὡς δὲ πότε καὶ ἀρύσαιμι, καὶ παρ-
 ενέσκω τῷ σώματι, ἔφθάνω βρέξας ἄκρον τῆ
 χεῖλ' ὅ, καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαρρῦεν, ἵ-
 οῖδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τινὲ χεῖρα
 5 μκ. ΜΕΝ. Τεράσιόν τι πάχης ὦ Τάνταλε,
 ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δὲν τὰ πιεῖν; ἔγωγε
 σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία πε-
 τίθηται. ὅπως καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδωάμην
 σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῶς,
 10 πίνεις; ΤΑΝ. Τέτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ὅσα
 τὸ διψῶ με τινὲ ψυχῶν ὡς σῶμα ἔσται
 ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸτο μὲν ἔτο πιδάσσομαι, ἔ-
 πει φης τῷ δῖφει κολλάζεσθαι. τί δ' οὐ
 σοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδέξαι
 15 τὰ ποτὲ ἀποθάνης; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μὲν τῶ
 τον ἄδλω, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον
 τόπον. ΤΑΝ. Ὅρθως μὲν λέγεις. καὶ τὸ
 το δ' οὐκ αἰετὸς τῆς καταδίκης, τὸ ὀπιθυμῶ
 πίνειν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς
 20 Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθὺς ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς
 ἀκράτε γε Ἑλλέβορε νῆ Δία. ὅς τις τέ-
 αντίον τοῖς ὑπὸ τῆς λυγρῶντων κυῶν δεδνη-
 μένοις πέπονθας. ἔτ' ὅμως, ἀλλὰ τινὲ δι-
 ψαν περοβημέη. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸ
 25 Ἑλλέβορον, ὦ Μενίππε, ἀνείνομαι πιεῖν, γὰρ
 νοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θαρρεί ὦ Τάν-
 ταλε, εὖ ἴσθι ὡς ἔτε σὺ. ἔτε ἄλλ' ὅτι πίει-
 τῆς νεκρῶν. ἀδωάστον γάρ. καίτοι ἔτι πάν-
 τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι, τὸ ὕδα-
 30 τ' αὐτὰς ἔχ' ὑπομέρον.

Διάλογος κγ'.

Μενίππος καὶ Αἰακὺς.

ΜΕΝ. Πρὸς τὴν Πλέτωνος ὦ Αἰακέ, 5
 φειγνύσθαι μοι τὰ ἐν ᾧ δε πάν-
 τα. Αἰ. Οὐ ράδιον ὦ Μενίππε ἀπαντα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ἔτοσὶ μὲν,
 ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα· καὶ τὸν πορθμέα 10
 τῶτον, ὅς σε διεπέρσσει, καὶ τὴν λίμνην. καὶ
 τὸν Πυειφλογέοντα ἤδη ἐώρακας ἐσπών.
 ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλω-
 ρῆς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑειννῦς.
 τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δειξόν, καὶ 15
 μάλιστα τοὺς ἐπιστήμους αὐτῶν. Αἰ. Οὐτό-
 μολ' Ἀγαμέμνων, ἔτ' οὐ δ' Ἀχιλλεύς, ἔτ' οὐ
 δὲ Ἰδμενίδης πλησίον ἔπειτα Ὀδυσσεύς,
 εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι ἦν Ἑκ- 20
 κληών. ΜΕΝ. Βαβαῖ Ὀμηρε, οἷά σοι
 ἦν ῥα φεδίων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται
 ἄγνωστα, καὶ ἀμορφαί, κόνις πάντα. καὶ λῆρ' οὐ
 πολὺς, ἀμύλῳ ὡς ἀληθὺς κάρλιον. ἔτ' οὐ ὃ 25
 ὦ Αἰακέ, τίς ἐστίν; Αἰ. Κυρὸς ἐστίν. ἔτ' οὐ
 ὃ Κεῖϊός; ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπα-
 λος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκείν' οὐ ὃ 30
 Ζέρξης. ΜΕΝ. Εἰτά σε ὦ κάθαρον ἢ
 Ἑλλαξέφραπτε ζώγων ὡς μὲν τὴν Ἑλλάσπον-
 τον, διὰ ὃ ἦν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα;
 οἷ' οὐ καὶ ὁ Κεῖϊός ἐστι τὸν Σαρδανάπα- 35
 λον ὃ ὦ Αἰακέ, παλάξαι μοι καὶ κόρρης ἐπι-
 τρεψόν. Αἰ. Μηδαμῶς, διαθρεύσεις γὰρ
 αὐτὰ τὸ κρανίον, γυναικῆον ὄν. ΜΕΝ. Π.
 Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσπτύξομαι γὰρ πάντως
 ἀνδραγωγῶν ὄντι. Αἰ. Βέλει δὲ σοι 38
 ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. Νὴ Δία γὰρ.
 Αἰ. Αἰ.

- Αἰακ. Πρῶτ' ἔσθ' ὅς σοι ὁ Πυθαγόρας
 ὄν. ΜΕΝ. Χαῖρε ὦ Εὐφορβέ, ἢ Ἀπολλων,
 ἢ ὁ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. Νῆ, καὶ σύ γε ὦ
 Μενίππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρευσῶς ὁ μηρὸς
 5 ὄν σοι; ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω,
 εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. Κυά-
 ρυς ὦ γαθέ. ὥς ἐ τὸτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ.
 Δὸς μόνον, ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόξματα. ἐμαθον
 10 ἐνθάδε. Αἰακ. Οὗτ' ὃ Σόλων ὁ Ἐξη-
 κεδίδης, καὶ Θαλῆς ἐκείν' ὃ. καὶ παρ' αὐτοῖς,
 Πιπτακὸς καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ ἃ ὃ πάντες εἰσὶν ὡς
 ὄρεας. ΜΕΝ. Ἄλυτοι ἔσθ' ὦ Αἰακὲ μόν-
 νοι, καὶ φαιδροὶ ἤν' ἄλλων. ὁ ὃ σποδῶ πάλεως,
 15 ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτ' ὃ, ὁ ταῖς εὐκλειάνους
 ὄλ' ὃ ἐξλωθηκὸς, τίς ὄν; Αἰακ. Ἐμ-
 πεδοκλῆς ὦ Μενίππε, ἡμίεφθ' ὑπὸ τῆς
 Αἴτης παρών. ΜΕΝ. Ὡ χαλκόπτε βέλ-
 τισε, τί παθὼν στυγρὸν ἐς τοῖς κεραιῶνας
 20 ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μελαγχολία τις ὦ
 Μενίππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κε-
 νοδοξία, καὶ τύρ' ὃ, καὶ πολλὴ κόρυς. ταῦ-
 τά σε ἀπλωθρόκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἐδὲν σε τὸ σόφισμα
 25 ὤνησεν. ἐφωρόθης γὰρ τεθνεῖς. ὁ Σωκράτης ὃ
 ὦ Αἰακὲ, πῶς ποτὶ ἀρετῶς; Αἰακ. Μετὰ
 Νέσσορ' ὃ καὶ Παλαμήδης ἐκείν' ὃ ληρεῖ τὰ
 πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐ-
 τὸν, εἶπε ἐνθάδε ὄν. Αἰακ. Ὅρεας
 30 τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἀπάντες φαλακροὶ
 εἰσιν. ὥς πάντων αὐτῶν εἴη τὸτό τὸ γνώσμα.
 Αἰακ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ
 τῶθ' ὁμοιον. σιμοὶ γὰρ ἄπαντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ
 ζητεῖς ὦ Μενίππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα ὦ
 35 Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;
 ΜΕΝ. Πολλοὶ ἤν' νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι

καὶ τάγε χάματα αὐτά, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
 διάσαι; οἱ τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί,
 τὰ δ' ἄλλα ἐδέσκασι οἶμαι, εἴθ' ἦκε παρὰ
 σοὶ Ἀερίππο, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν
 ὑποπνέων μύρον, ὃ ᾧ τὸ ἐν Σικελίᾳ τυράννης
 διερχομένου ἐκμαθών. ΣΩΚ. Περὶ ἐμῷ
 τί φρονῶσιν; ΜΕΝ. Εὐδαίμων ὃ Σώκρα-
 τες ἀνθρώπου εἶ, τά γε τοιαῦτα. πάντες ἐν
 σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγνηῆσθαι, καὶ
 πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμοι τὰ
 ληθές λέγειν, ἔδεν εἶδόντα. ΣΩΚ. Καὶ αὐ-
 τὸς ἔφατ' ἔκοντα ταῦτα πρὸς αὐτὸς. οἱ δ' ἐρ-
 νειάν ᾤοντο τὸ περὶ γίγνασθαι. ΜΕΝΙΠ.
 Τίνες δ' ἔσθ' οἱ εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρ-
 μίδης ὃ Μένιππε, καὶ Φαίδρο, καὶ ὁ τῷ Κλει-
 νίᾳ. ΜΕΝ. Εὖ γε ὃ Σώκρατες, ὅτι πάν-
 ταῦτα μέττει τὴν σεαυτοῦ τέχνῃ, καὶ ἐκ ὀλι-
 γωρεῖς εἴς τε καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο
 ἥδιον περὶ ποίημι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατὰ
 κεκο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. Μὰ Δί', ὅτι τὸν
 Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-
 σίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γὰρ ἐκ ὀλίγα γε-
 λάσσεσθαι, οἰμαζόντων ἀκύν. Αἴακ. Κά-
 γὰρ ἦδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λαθὲν διαρυγῶν τὰ πολλὰ δ' ἐσαυτοῖς ὀφεί-
 ῃ Μένιππε. ΜΕΝ. Ἀπιθί. καὶ ταυτὶ γὰρ
 ἱκανὰ ὃ Αἰακέ.

Διάλογος κδ'.

30

Μενίππε καὶ Κερβέρε.

ΜΕΝ. **Ω** Κερβέρε, συγγνώμη γὰρ εἰμί
 σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι
 πρὸς τὸν Στυγρὸς, οἷός ἐστιν ὁ Σωκράτης ὅποτε
 κατήκει

- καλῆται πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα
 μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθίγγ
 μεσθαι, ὅπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πύρρ' ὦθε
 μὲν ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδοκεῖ ἀβέπ
 5 πρὸς ὅπως περὶ σέθεναι, καὶ ἐπ' αὐτὸν δεδέναι τὸν
 θάνατον δακῶν. καὶ τὸτ' ἐμφυῶν τοῖς ἔξω τῶ
 σομίς ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δ' ἐκτέκυψεν ἐπ
 σω τῷ χάσματι, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ
 ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖρι, κα
 10 τέπασα τῷ ποδὶ, ὥσπερ τὰ ἐρέφια ἐκώκυε,
 καὶ τὰ ἑαυτῷ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖα ἐ
 γόετο. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνθρ
 π' ὦ, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τῷ περ
 γματι; ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ
 15 ναγκαῖον αὐτὸ ἐώρεα, κατεθραυσμένον ὡς δὴ
 θεν ἐκ αἰῶν περὶ σῶμα, ὁ πάντως ἔδει πα
 θεῖν, ὡς θαυμάσιον οἱ θεοὶ αἶ. καὶ ὅλα
 πᾶν πάντων καὶ τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι
 ἕως τῷ σομίς τολμηρεῖ, καὶ ἀνδρείοι, τὰ
 20 ἐνδοθεν, ἔλεγχ' ἀκείνης. ΜΕΝ. Ἐγ
 δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ.
 Μόνον ὦ Μένιππε ἀξίως τῷ γῆρας, καὶ Διο
 γῆνης περὶ σῶ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήφτη
 μήδ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθελεύσοι μελῶντες, οἱ μὲν
 25 ζεῖν παρὰ γαίαντες ἅπασιν.

Διάλογος κέ.

30.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. **Α** Πόδ' ὦ καλὰ ἔρα, τὰ πορθμῖα
 ΜΕΝ. Βόα, εἰ τὸ τό σ' οἱ π

35 Διον ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδ' ὅφηναι ἀν
 ὦν σε διεπορθμιάσμεν. ΜΕΝ. Οὐκ ἔ
 λάσει

λαβοῖς παρὰ τῷ μὴ ἔχοντι. ΧΑΡ. Ἐστὶ
 δέ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὴ καὶ
 ἄλλός τις, ἐκ οἷδα. ἐγὼ δ' ἐκ ἔχω. ΧΑΡ.
 Καὶ μὴ ἀγξω σε νῆ τὸν Πλέτωνα, ὃ μι-
 αρὲ, ὡς μὴ ὑποδῶς. ΜΕΝ. Καρῶ τὰ ξύ-
 λω σε πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
 Μάτῳ ἔν ἔση πεπλόκως τοῦτον πλοῦν;
 ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῷ σοι ὑποδότην,
 ὅς με παρέδωκέ σοι. ἙΡΜ. Νῆ Δία ὁ-
 ναίμην, εἰ μέλλω γὰ καὶ ὑπεκλίνειν ἧρ' νε- 10
 κρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ὑποστήσομαι σε. ΜΕΝ.
 Τύττε γὰρ ἐνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμῆον, πα-
 ρεμῆς. πλὴν ἀλλ' ὅ γὰρ μὴ ἔχω, πῶς ἂν
 λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζην
 δέον; ΜΕΝ. ἡδην μὴ, ἐκ ἔχον δὲ. τί 15
 ἔν, ἐχέω δὲ τὸ μὴ ὑποθανεῖν; ΧΑΡ.
 Μόνον ἔν αὐχίσεις περὶ κα πεπλόκηναι;
 ΜΕΝ. Οὐ περὶ κα ὃ βέλτιστε. καὶ γὰρ ὡς
 τλησα καὶ τ' κώπης ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαιον
 μόνον ἧρ' ἄλλων ὀπιβαίων. ΚΑΡ. Οὐδὲν 20
 ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῆα. τ' ὁβολὸν ὑποδῶναι
 σε δεῖ. καὶ γὰρ θέμις ἄλλως γνέσθαι. ΜΕΝ.
 Οὐκ ἔν ἀπάρα γὰρ με αὐτὸς ἐς τ' βίον. ΧΑΡ.
 Χαεῖεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὅτι τέτω παρὰ
 τῷ Αἰακῷ περσλάβω. ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλη 25
 ἔν. ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.
 ΜΕΝ. Θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τ' ἑκάτης τὸ
 δεῖπνον. ΧΑΡ. Πόθεν τὸν ἡμῖν ὃ Ἑρ-
 μῆ τ' κώπῃ ἤγαγες; οἶα δ' καὶ ἐλάλη παρὰ
 τ' πλὴν. τ' ὀπιβαίων ἀπάντων καταγελῶν, καὶ 30
 ὀπισκώπων, καὶ μόνον ἄδων οἰμωζόντων ἐκεί-
 νων. ἙΡΜ. Ἀγνοεῖς ὃ Χάρων, ὁ ποῖον ἄν-
 δρα διεπόρθμασας; ἐλθέθρον ἀκείβως, κα-
 δένδς αὐτῷ μέλει. ἔτος δὲν ὁ Μενεππῶ.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴ ἂν σε λάβω ποῖε; ΜΕΝ. 35
 Ἄν λάβης ὃ βέλτιστε, δῖς δ' ἐκ ἂν λαβοῖς.

Διάλογος

Διάλογος κέ.

5

Διογένης καὶ Μαύσωλε.

ΔΙΟΓ.

- Καὶ ὅτι τίνι μέγα φρονεῖ
 καὶ πάντων ἡμῶν προσιμαῖον
 ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
 10 Σινωπεῦ, ὅς ἐβασιλεύσα Κρείας μὲν ἀπάσης
 ἤρξατο καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νῆσους δὲ τινὰς
 ὑπερηγαγόμενος, καὶ ἄρχει Μιλήτου ἐπέβη, καὶ
 πολλὰ τῇ Ἰωνίᾳ κατέστρεφόμενος. καὶ καλὸς
 15 μέγας, καὶ ἐν πολέμοις κατ'εὐρὺς. τὸ
 μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημεῖον παμμέ-
 γαθον ἔχει ὀπκιέμενον, ἡλικὸν ἐκ ἄλλου νε-
 κρὸς, ἀλλ' ἔδδ' ἔτιως ἐς κάλλος ἔζησκηκόριον
 ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρεβέστατον εἴκα-
 20 μύρων λίθη τῷ καλλίστῳ, οἷον ἔδδ' νεῶν εὐρη-
 ῶν ῥαδίως. ἔδδ' ὁκῶ σοι δικαίως ὅτι τέτοιον
 μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ
 εἴς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τῷ τάφῳ
 ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ὅτι τέτοις. ΔΙΟΓ.
 Ἄλλ' ὧ καλὸς Μαύσωλε, ἔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι
 25 σοι ἐκείνη, ἔτε ἡ μορφή παρέρσιν, εἰ γὰρ
 τίνα ἐλοίμην δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, καὶ
 ἔχω ἐπ' αὐτὴν τίν' ὅτι ἐνεκα τὸ σὸν κρανίον περὶ
 μνηθεῖν αὐτῷ ἐμῷ. φελακρὰ γὰρ ἀμφὺ καὶ γυμ-
 30 νὰ, καὶ τὸ ὁδοντίας ὁμοίως περφαίνομενος, καὶ τὸ
 ὀφθαλμῶς ἀφρημένον, καὶ τὰς ῥίνας ὑποσι-
 μώμεθα. ὅς τ' ἀφ' ὅ, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεί-
 νοι λίθοι, Ἀλικαρναστεύσι μὲν ἴσως εἴεν ὅτι
 δέικνυντο, καὶ φιλοτιμείσθαι πρὸς τὸν ξένον
 ὡς δή τι μέγα οἰκοδομημα αὐτοῖς ὅτι. σὺ
 35 ὧ βέλτισται, ἔχει ὁρῶ ὅ, τι ὑπολαύεις αὐ-
 τῷ πλὴν εἰ μὴ τὸτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀ-
 θοφορεῖται

οφορεῖς ὑπὸ τηλικέτοις λίθοις πιεζόμενῃ.
 ΜΑΤΣ. Ἀνόητα οὐ μοι ἐκείνα πάντα καὶ
 σότιμῃ ἔσαι Μαύπωλῃ καὶ Διογύνης. ΔΙΟ.
 Οὐκ ἰσότιμῃ ὦ ἡνναϊότατε· ἐγὼ, Μαύ-
 πωλῃ μὴ γὰρ οἰμώξειαι μεμνημένη τῆς ἑσθῆς 5
 ἧς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο. Διογύνης δὲ
 καταγλάσειαι αὐτῇ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀ-
 ρικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτῇ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς
 ἡνωαϊκῆς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκαδασμῶν. ὁ Διο-
 γύνης δὲ, τῇ μὲν σώματι εἰ καὶ τινὰ τάφον το-
 χεῖ, ἐκ οἴδεν. ἐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῇ τέτυ-
 χθῆναι τοῖς ἀείσοις περὶ αὐτῆς καταλέλοιπεν,
 ἐνδρὸς βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον ὡς Καρῶν
 ἐνδρὸς ποδίσαιε τῇ σὲ μνήματι, καὶ ἐν βε-
 βαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκαδασμῶν. 15

Διάλογος κζ'.

20

Νιρέως, Θερσίτε, καὶ

Μένιππε.

ΝΙΡ. Ἰδὲ δὴ Μένιππῃ ἔτοσθ' ἀδικαίῃ, 25
 πότερος εὐμορρότερός ὄσιν. εἰπέ
 Μένιππε, καὶ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ.
 ἴσους δὲ καὶ ἐσε, πρότερον οἶμαι· χρηὴ γὰρ τῷ
 εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρέως καὶ Θερσίτης.
 ΜΕΝ. Πότερος ὁ Νιρέως, καὶ πότερος οὐκ 30
 Θερσίτης; ἐγὼ γὰρ τῷτο δῆλον ΘΕΡ.
 Ἐν μὲν ἥδη τὸν ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ
 ἐν τηλικῷτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὀμηροῦ
 μὲν ὁ τυφλὸς ἐπήγεσεν, ἀπάντων εὐμορφό-
 ατον προσέπων· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνός, 35
 ἐν χεῖρῶν ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ σοι ὦ
 Μένιππε,

- Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφότερον ἦ γῆ. ΝΙΡ.
 Ἐμὲ τὸν Ἀγλαΐας καὶ Φάροπθ' ὅς κάλλισθ'
 ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. ΜΕΝ. Ἀλλ' ἐχ'
 καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἵμαι, κάλλισθ' ἦλθες. ἀλλ'
 5 τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ δ' ἔκρενόν, ταύτη μόνον
 ἄρα διακείνοισι ὑπὸ τῆς Θεοσῆς κρενίης, ὅτι
 Ἀθρυπῶν τὸ σὸν ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ
 ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. Καὶ μὴν ἐρ'
 Ὅμηρον ὁποῖθ' ὡς ὁπότε σιωπῶντος τοῦ
 10 Ἀχαιοῦ. ΜΕΝ. Ὅντινά μοι λέγεις,
 ἐγὼ δ' ἄβλέπω, καὶ νῦν ἔχεις. ἐκείνα δ',
 τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα
 εὐμορφότερος εἰμι ὢ Μένιππε; ΜΕΝ. Οὐτ'
 σὺ, ἔτε' ἄλλ' ἄμορ' ἰσολιμῖα γὰρ ἐν ἄλλ'
 15 καὶ ὁμοιοὶ ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τὸ
 τοῖς ἰκανόν.

- ΜΕΝ. Ἡ Κεσα ὢ Χείρων, ὡς θεὸς ὢ
 25 ὀπιθυμήσας ἀποθανεῖν. ΧΕΙ.
 Ἀληθῆ ταῦτ' ἠκσας ὢ Μένιππε, καὶ τίθνηκα
 ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατ' ἐν Διωάμῳ. ΜΕΝ.
 Τίς δέ σε ἔρωσ' τῆς θανάτου ἔχεν, ἀνερχόμενος τοῖς
 πολλοῖς χρήματ'; ΧΕΙΡ. Ἐρῶ περὶ
 30 ἐκ ἀσώτων ὄντα. ἐκ γὰρ ἔτι ἡδὺ ἀπολαύει
 τῆς ἀθανασίας. ΜΕΝ. Οὐκ ἡδὺ γὰρ
 ζῶντα ὁρᾷς τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. Οὐκ ὢ Μ'
 νιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐρωγὴ ποικίλον τι καὶ
 ἀπλὴν ἡγῆμαι ἐν. ἐγὼ δ' ζῶν ἀπὸ, καὶ
 35 λαύων τῇ ἐμοίων, ἡλίε, φωτὸς, βροχῆς, αἵματος
 καὶ αὐτὰ, καὶ τὰ γυγνόμενα ἅπαντα ἐξ
 ἑκαστοῦ.

μασον, ὥσπερ ἀκολουθούτα θάτερον θάτερον,
ἐν πλήθει γυναικῶν. ὃ δὲ ἐν τῇ αὐτῇ
αἰῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μελαγχρῇ ὅλως, τὸ τεραπνόν
αὐτοῦ. ΜΕΝ. Εὖ λέγεις ὅτι Χείρων. τὰ ἐν
αὐτῷ ὅτι πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ παρελόμεθα αὐτὰ 5
ἡκεις; ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀποδῶς ὡς Μένιππε.
ὅτι γὰρ ἱστορία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ περὶ γμα
ἐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ ἔτι, ἢ ἐν σκότῳ.
ἄλλως τε, ἐδὲ διὰ τὴν ὥσπερ ἄνω, ἔτε περ-
αὐτοῦ δέη, ἀλλ' ἀνεπιδεῖς τέτων ἀπάντων ἐσ- 10
αὐτοῦ. ΜΕΝ. Ὅρα ὅτι Χείρων, μὴ πειρίπης
στασιν, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περὶ τῆς.
ΧΕΙΡ. Πῶς τὸτο φῆς; ΜΕΝ. Ὅτι ἐν
αὐτῷ ἐν τῇ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰὶ καὶ ταῦτόν ἐγέ-
νητό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα 15
προσκορῇ ὁμοίως ἂν γήνοιτο, καὶ δέησαι μελα-
χρῶν καὶ ζυλῆν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίαν.
ὅτι οἶμαι ἀδυνάχον. ΧΕΙΡ. Τί ἔν' ἂν
πάθοι τις ὡς Μένιππε; ΜΕΝ. Ὅτι
εἶμαι, καὶ φασ, σωετὸν ὄντα ἀρεσκέας καὶ 20
ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφόρη-
τον οἰεῖσθαι.

Διάλογος κθ'.

25

Διογένης, Ἀντιόχους, καὶ
Κράτης.

30

ΔΙΟΓ. Ἀντιόχους καὶ Κράτης χολὴν
ἀγρυμν. ὥς τί ἐκ ἀπειμῶν
ἐκ τῆς καθόδου περὶ παλαιοῦ, ὁ φόρμος τοῦ
κατιόντος οἷοι τινὲς εἶσι, καὶ τί ἔκαστος αὐτῶν
τοιοῦτος; ἈΝΤ. Ἀπίωμιν ὡς Διόγηνες. καὶ 35
ὅτι ἐν τῷ θεάματι ἡδὺ γήνοιτο, τὸ μὲν δακρυ-
όντας

- ονίας αὐτῷ ὁρῶν, τὰς δὲ ἐκείδοντας ἀρε-
 θῶσαι. ἐνίκε δὲ μόλις καλίωντας, καὶ ὅτι τρεῖς
 χηλον ὠθοῦντο τῷ Ἑρμῇ, ὅμως ἀντιβάνον-
 τας καὶ ὑπὲρ ἀντιβάνοντας. ἔδεν δέον. ΚΡΑ.
 5 Ἐγὼ γὰρ καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε
 καλῆεν καὶ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. Διηγῆσαι
 ὃ Κράτης. ἔοικας γάρ τινα παρῆλοισι ἐρεῖν.
 ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκαλέβου-
 ρον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ὁπίστημοι Ἰσμιλώδου-
 10 ρός τε ὁ πλέσιθ, ὁ ἡμέτεροθ, καὶ Ἀρσάκης
 ὁ Μηδίας ὑπαρχοθ, καὶ Ὀρεΐτης ὁ Ἀρμύροιοθ.
 ὁ μὲν οὐκ Ἰσμιλώδουθ, ἐπεφρόνδτο γὰρ ὑπὸ
 λησῶν παρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα οἴμαι
 βαδίζων, ἔσενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖς
 15 χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ παῖδια τὰ νεογνὰ, ἃ
 κατελελοίπει, ἀνεκαλῆτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμ-
 φετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων,
 καὶ τὰ πρὶν τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα
 ὄντα ὑπὸ τῶν πολεμῶν, διοιδύων, δύο μόνους
 20 αἰκέτας ἐπὶ γῆ, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε
 χρυσαῖας καὶ κυμβία τέσσαρα μὴ ἑαυτῷ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Διὶ ἐκ
 ἄσμενοθ τὴν ὁδὸν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο
 καὶ ἠγανάκει περὶ τὸν βαδίζων, καὶ ἠξίε τὸν ἱπ-
 25 πον αὐτῷ περσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἱπποθ οὐ
 τῷ ζυγετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμρότεροι δια-
 παρέντες ὑπὸ Θρακῶς τινος πελταστῆς, ἐν τῇ
 ὁπῇ τῷ Ἀράξῃ περὶ τὸν Καππαδοκίῳ συμ-
 πολέῃ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς δι-
 30 γῆτο, πολὺ τῷ ἄλλῳ περὶ πεζορμήσας. ὁ
 ποσὸς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑπὸ
 σείλαι τὸν Ἀρσάκη κονίον. ἐτοθ δὲ ὑποβίβας
 σάρασαν αὐτὸν τε διατείρει, καὶ τὸν ἱπποθ
 ἄντ. Πῶς οἴσάτε, ὃ Κράτης μιᾷ πληγῇ
 35 τὸτο γινώσκει; ΚΡΑΤ. Ρᾶστα ὃ Ἀκλιδέ-
 νης. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, ἐκποσάπηχε
 τὴν

τινα κόνητον περιβεβλημένον. ὁ Θραῦξ ᾧ ἐπι-
 δὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρέσατο τὴν περσικὴν, καὶ
 παρήλθεν αὐτὸν ἡ ἀκροχὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας.
 δέχεται τῇ σάρει τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιζώ-
 σκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρον, ὑπὸ θυμῷ καὶ
 σφοδρῇ τῇ ἐαυτὸν διαπεύρουσα διαλαύειν
 ᾧ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βελῶνα διαμπᾶξ. ἄ-
 ρχει ὑπὸ τῷ πυγῷ. ὁρᾷς οἷον τι ἐγέρσει καὶ
 τὸ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τὸ ἴσως μᾶλλον τὸ ἔργον,
 ἡγανάκει ᾧ ὅμως. ὁμότιμον ὦν τοῖς ἄλλοις,
 καὶ ἡξίει ἵππῳ κατείναι. ὁ δὲ καὶ Ὀρεΐτης
 ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀταλὸς τὸ πόδε, καὶ ἐδ'
 ἐστάναι χαμαὶ, ἐκ ὅπως βαδίζεν ἐδωῶτο. πά-
 ρχει δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ
 ὑποβῶσι τῷ ἵππων. ὥσπερ οἱ ὅτι τῷ ἀκαν-
 θῶν ὅτι βάνοντες ἀκροποδῇ, μόλις βαδίζουσιν.
 ἄσε ἐπεὶ καὶ βαλὲν ἐαυτὸν, ἐκείτοι καὶ ἐδεμῖα
 μηχανῇ ἀνίσταται ἡθέλει, ὁ βέλτης ὁ Ἑρμῆς
 ἀράμηνος αὐτὸν ἐνόμισεν ἄρχει πρὸς τὸ πορθ-
 μέον, ἐγὼ ᾧ ἐγέλων. **ΑΝΤ.** Καὶ γὰρ δὲ
 ὅτε καλῆεν ἐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις,
 ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντάς αὐτοὺς, περσικῶν
 ὅτι τὸ πορθμέον περκαλέλατον χῶραν, ὡς
 ἂν ἐπὶ ἡδύς πλάσσαιμι. παρὰ τὸν πλεονεξίαν
 οἱ μὲν ἐδέκρυον τε καὶ ἐναυλίον. ἐγὼ ᾧ μάλα
 ἐστὶς πόμῳ ἐν αὐτοῖς. **ΔΙΟΓ.** Σὺ μὲν
 Κορίνης καὶ Ἀντίοχους τοιούτων ἐτύχετε ξωπο-
 διστῶν. μοῖ ᾧ Βλεφάριας τε ὁ Λαυρεντῆς, ὁ
 ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἄμτις ὁ Ἀκαρνανεὺς ξαναζός
 ἐν καὶ ἄμτις ὁ πλεονεξίαν ἐκ Κορίνθου, οὗ κα-
 τήσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῷ παιδὸς ἐκ περ-
 σικῶν ἀποθανόν. ὁ δὲ Λάμπις δὲ ἔρωτα Μυρ-
 τῆς ἐταίρας, ὑποσφάξας ἐαυτὸν. ὁ δὲ Βλε-
 φάριας λιμῶ ἀθλάσας ἐλέγχο ἀπεσκληκται, καὶ
 ἀπὸ τῆς ὁχρῆς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ
 ἐκείνου φαινόμενον. ἐγὼ ᾧ καὶ τὸ εἶδός,
 ἀνέ-

- ἀνέκεινον ὃν βόπον ἀποθάνοι. ἔτα τῷ μὲν Δα
 μιδὶ αὐτιωμῶν τὸν ἦδον, ἐκ ἀδίκῃ μέρτοι
 παθῆς, ἔφω, ὑπὸ αὐτῆς, ὅς τάλαντα ἔχων
 μὲ χίλια, καὶ βυφῶν αὐτὸς ἐννενηκοντὰ
 5 ὦν, ὀκλῶ καὶ δεκάτῃ νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς
 παρῆχε. σὺ δ' ὦ Ἀκαρνᾶν (ἔσενε γὰρ κακῶς
 νῦν, καὶ κατήρετό τῇ Νυβρίῳ,) τί αὐτῇ τὸ
 ἔρωτα, σαυλὸν δὲ ἔ; ὅς τοι μὲν πολεμῖς
 10 δὲ πώποτε ἔρπεις, ἀλλὰ φιλοκινδυνῶς ἦν
 νίζεσθαι πρὸς ἡμᾶς ἄλλων. ὑπὸ δ' οὗ τυχόντος παιδὸς
 σκαίεις, καὶ σακρῶν ὀπιπλάσων καὶ σεναγμῶν
 ἑάλως ὁ θανάτῳ. ὁ μὲν γὰρ Βλέφας αὐτὸν
 ἑαυτῷ κατήγγρε φθάτας πολλὰ τῶν ἀνοιῶν
 15 ἔτι χεῖματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκον
 κληρονόμοις εἰς αἰὲς βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομ
 ζων. πλὴν ἐμοὶ καὶ τὴν τυχῶσαν τερπ
 λὴν παρέχον τότε σένοισι. ἀλλ' ἦδη μὲν
 πρὸ σομῶ ἐσμὲν. ἀποβλέπῃν καὶ ἀποσκοπῆναι
 20 πόρρωθεν τοὺς ἀφικνεμένους. Βαβαῖ, πολλοί
 καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες σακρῶντες, πλὴν
 νεογνῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πα
 γνηρακότες ὀδύρονται. τί τῆτο; ἄρα
 φίλτρον αὐτοῦ ἔχει τῆ βίης; τῆτον οὖν τὸ
 25 ἦν ἔρεσθαι βέλομαι. τί σακρῶς τῇ
 κατ' ἀποθανόν; τί ἀνανακτεῖς ὦ βέλτε
 καὶ ταῦτα. γέρον ἀφίγμῳ; ἦπε βασιλ
 ἦδα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀ
 λὰ σαβάρης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τῆτο. ΔΙ
 30 Ἀρα ἔν ἐπλάτεις, ἔτα ἀνιᾶ σε τὸ πο
 βυτὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐ
 δὲν τοιῦτον. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐγγόνῃν ἀμφὶ
 ἐννήκοντα βίον δ' ἀπορρὸν ὑπὸ καλὰ μ
 ὀρμιαῖς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν
 35 βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιῦτ' ὦν
 ἦθελες; ΠΤΩ. Ναί. Ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ

καὶ τὸ τεθνήσκειν θένον καὶ φάκλειον. ΔΙΟΤ.
 Πιασπύσεις ὦ γέρον, καὶ μερακιέη περὶ τὸ
 χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τῷ πορθμέως.
 τί οὐκ ἂν τις λέγει περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ
 τηλικῶτοι φιλόζωοι εἰσιν; ἔς ἐχρὴν δυνάμει
 τὸν θάνατον, ὡς τῷ ἐν τῇ γῆρα κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίσμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ἐπί-
 δησαι, ὡς ὑπόδρασκον βυλεύοντας, ὁρῶν περὶ
 τὸ σόμιον εἰλημνυας.

10

Διάλογος λ'.

15

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανείς ὦ Αἶαν, στυγρὸν
 ἐφόνόσας, ἐμελήσας δ' καὶ ἡ-
 μᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεύα; καὶ
 πρῶτον ἔτε προσέειπας αὐτόν, ὅποτε ἦκε 20
 μαντῶσόμμος, ἔτε προσέειπεν ἡξίσσας ἀνδρα-
 συσεβασίῳ, καὶ ἐταῖρον· ἀλλ' ὑπερπικρῶς
 μεγάλα βαινῶν, παρήλθες. ΑἶΑ. Εἰκό-
 τως δ' Ἀγαμέμνον. αὐτὸς γάρ μοι τὴν μανίαν
 αἰτιᾷ καλίστη, μόνον ἄντεξεταδείς ὅτι τοῖς 25
 ὀπλοῖς. ΑΓΑΜ. Ἡξίως δ' ἀνανταγώνιστος
 εἶ, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων; ΑἶΑ.
 Ναι, τὰ γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ὡς
 ἡ πανοπλία, τῷ ἀνελίξῃ γε ἔσα. καὶ ὑμεῖς
 οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείκαθε τὸν ἀ- 30
 γῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῷ ἀθλῶν ὅς
 λαέρτερος ὢν ἐγὼ πολλάκις σῶσα κινδυνεύοντα
 κατακεκόφθαι ὑπὸ τῷ Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ος καὶ ὀπιτηδότερος ἔχειν τὰ ὄπλα. ΑΤΑ.
 αἰτιᾷ τοιγαροῦν ὦ γηραιὸς τί τὸ τίς, ἢ- 35
 ἴον σὺ τί τὸ κληρονομίαν τῷ ὄπλων παρ-

διδόναι συγχυεῖ γε ὄντι, φέρεσθαι, ἐς τὸ κοι
 νὸν κατέθετο αὐτά. ἌΙΑ. Οὐκ. ἀλλὰ τὸ
 Ὀδυσεῖα, ὃς ἀντεποιήθη μὲν. ἌΓΑΜ
 Συγχυ-μη δ' Αἴαν, εἰ ἀνθρώπων, ὡρέχθη
 5 δόξης, ἥδιστα παρὰ γματ, ὑπὲρ ἔκαστ' ἡμῶν
 κας κινδυνάειν ὑπομῆναι, ἐπεὶ καὶ ἐκρά-
 τησέ σε, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς.
 ἌΙΑ. Οἶδα ἐγὼ, ἥ τις με κατεδικασεν
 ἀλλ' ἔθιμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. ἦ γὰρ
 10 Ὀδυσεῖα μὴ ἔχῃ μισεῖν ἐκ ἀνδραίμων,
 Ἀγάμεμνον, ἔδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τῆς
 ὀπιτάτῃσι.

15

Διάλογος λά.

Μίνως και Σώστρατος.

ΜΙΝ. Ὅμοιοις ἔστω Σώστρατος
 τὸν Π. εἰ, λεγέθοντα ἐμβεβλή-
 20 στω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας δια-
 σπαδῆται. ὁ δ' ὑπὸ τῆς Εὐρυπύλου, παρὰ τῇ
 Τιτυδὸν ὑπολαθεῖς, ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ
 αὐτὸς τὸ ἦτορ. ὑμεῖς δ' οἱ ἀγαθοὶ ἀνδρες
 κατὰ τάχ' ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον καὶ τὸ
 25 μακάρων γῆρας κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δικαιο-
 ποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἀκούω
 δ' Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ
 Νῦν ἀκίστω αὐτίς. ἔγδ' ἐξελέλεγξαι δ' Σώ-
 στρατε πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀνελόντας
 30 ΣΩΣ. Ἐλέλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δίκαι-
 ολογεῖσθαι. ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴ γε ὑπὸ
 τίνην πλὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμοιοι
 ὑπέκειναι μοι δ' Μίνως. βραχὺ γάρ τι ἐρή-
 μαί σε. ΜΙΝ. Λέγε μὴ μακρὰ μόνον.
 35 πῶς καὶ τὸν ἄλλος διακρίνω μὴ ἦδη. ΣΩΣ.
 Ὅπόσα ἐπαρήκον ἐν τῷ βίῳ, πότρεα ἐκὼν
 παρὰ τῇ

παρὰ τὸν, ἢ ἐπέκλωσθ' μοι ὑπὸ τῆς μί-
 ρας; ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ.
 ΣΩΣΤΡΑ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χησοὶ ἅπαν-
 τες, καὶ οἱ πορνεὶ δοκῦντες ἡμεῖς, μένη ὑπὴ-
 ρεῖντες, ταῦτα δρῶμεν; ΜΙΝ. Ναί, τῇ 5
 Κλωθοῖ ἢ ἐκὰς ἑτέταξε γλυνθηέντι τὰ παρ-
 χίεα. ΣΩΣ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπὸ
 ἄλλου φονδύλῃν τινα, ἢ δυνάμει ἀντιλέγειν
 ἐκείνῳ βιαζόμενός, οἷον Διμήει ἢ Δορυφόρῳ,
 ὁ μὲν δικαστὴν πρῶτος, ὁ δὲ τυράντῳ, τίνα αἰ- 10
 τιάσῃ τὸ φόβος; ΜΙΝ. Δῆλον ὡς ἡ δικα-
 σιῶν, ἢ ἡ τυράννον, ἐπεὶ ἐστὶ τὸ ξίφος αὐτό.
 ὑπηρελεῖ γὰρ τὸτο ὄργανον ὃν πρὸς ἡ θυμὸν,
 πᾶς πρῶτος παρσχόντι ἡ αἰτίαν. ΣΩΣΤ.
 Εὖγε ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ὅππῃ φιλήδῃ πᾶς παρ- 15
 δειγμασί. ὡς δέ τις ἀποστείλῃ τὴν δευτέ-
 ρην, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν κομίζων, τίνα
 ἡ χάριν ἰστέον, ἢ τίνα ἐνεργήτως ἀνάγκησιν;
 ΜΙΝ. Τὸν πέμψαντα ὦ Σώσερατε. Διάκονός
 γὰρ ὁ κομίσας ὡς. ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς 20
 ἀδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπὲρ τὰς γλυ-
 μῶρας, ὃν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τὰς τι-
 μῶν καὶ διακονησαμένους ἀλλοξίοις ἀγαθοῖς;
 ἐγὼ δὲ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέ-
 γην δυνάμει ὡς, τοῖς μὲν πάσης ἀνάγκης προσ- 25
 τελαγμένοις. ΜΙΝ. ὦ Σώσερατε πολλὰ
 ἰδοὺς ἄν καὶ ἄλλα ἐστὶ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
 κριβῶς ἐξελάζοις. πλὴν ἄλλα σὺ τὸτο ὑπο-
 λαύεις τῆς ἐφρωλήσεως. διότι ἐκ τῆς μόνου,
 ἀλλὰ καὶ σοφείας τις εἶδ' ὁδοῖς. ὑπόλυσον αὐ- 30
 τὸν ὦ Ερμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μή
 καὶ πᾶς ἄλλος νεκρὸς ἐρωτᾷ τὰ ὅμοια δι-
 δάξῃς.

Διάλογος λβ'.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

3 ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω Χαῖρε μέλαθρον, πρέπυλά θ' ἐστὶ
ἐμῆς.

Ως ἀσιμῶς σ' ἐσείδον ἐς φάθος μολών
10 ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος ἔτος ὅστις ὁ Κύνος
ἐμὴν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πος ὅλους. τί δ' αὐτὰ βέλεται τὸ ἀλλόκοτον τῆ
χήμαίτος, πῖλός τε κ' ἰσχυρὰ κ' λεοντῆς περισσέως
ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν
15 ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον ἐπέφηνας ἐ-
τῇ πόλει. ΜΕΝ.

Ἦκω νεκρῶν καθύμνα, κ' σκύτε πύλας
ἀνέμων.

Ἴν' αἴθης χεῖς ῥέγναι θεῶν.

10 ΦΙΛ. Ἡράκλεις ἐλελήθει Μένιππος ἡμῶν
ὑποδανόν, καὶ τ' ὅξ' ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκει
ΜΕΝΙΠ.

Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἐμπνέων αἴθης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς κακῆς καὶ πε-
25 ραδοξοσταύτης ὑποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, κ' θράσος νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μακάρε βραγυδῶν, κ' λή-
ετοσί πῶς ἀπλῶς καλασας ὑπὸ τοῦ ἱαμείνου
τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κατὰ πόρεως ἐδένον
30 ἄλλως γὰρ ὕχ' ὕδαϊά τις, ὅτε ἀπασιθῇ ἡ ὁδὸς
ΜΕΝ.

Ω φιλόττης, χεῖρά με κατήγαγον εἰς αἰδῶ
Ψυχῇ χερσὶν ὧν Θεβαῖα Τειρεσίαιο.

ΦΙΛ. Οὐτὸς; ἀλλ' ἢ παραπαίεις. ἢ
35 ἂν ὕτως ἐμμέβως ἐρράτωδεις πρὸς ἀνδρά-
φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσης ὦ ἑταῖ-
ρε.

νωστὶ γὰρ Ἐυειπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγραμμέω,
 ἐκ οἷοι' ὅπως ἀνεπλήθην ἤν' ἐπῶν, καὶ
 αὐτόματα μοι τὰ μέγιστα ὅτι τὸ σῶμα ἔρ-
 χεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ
 γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. 5
 Καὶ νὺν ἐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς, ἀρπάσσουσιν,
 ὀλοοῦσιν, τοκοσυφῶσιν, ὁλοοσάτωσιν. ΜΕΝ.
 Ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες. ἔγὰρ ἴσασι, οἷα
 ἐναγχα κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα
 κεχρησθῆναι τὰ ψηφίσματα καὶ τὰ πλεσίον, 10
 αἶμα τὸν Κέρβερον, ἑδεμία μηχανὴ τῆς δι-
 φυγεῖν αὐτὰς. ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται
 τι νεώτερον τοῖς κάτω παρὰ τῶν ἐνθάδε;
 ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' ἔθελος
 ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἐδὲ τὰ ὑπὸ ῥῆ- 15
 τα ὄξαρρεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράφεται
 γεγραμῶ ἀπεθείας ὅτι τῆς Ῥαδαμάνθυος.
 ΦΙΛ. Μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τῆς Διός,
 μὴ θοδονήσης τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρεί. πρὸς γὰρ
 ἐδὲ τὰ σιωπᾶν ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με- 20
 μνημόρον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὅτι τάπης τῆς
 πίταγμος, καὶ ἑπάνη ἀσφαλῆς, πλεονὲς ἀλλὰ
 οὐ μενεκατοληψέον. ἔδοξε δὲ τοῖς πλε-
 οῖς τέττας καὶ πολυχρημάτας, καὶ τὴν χρυσίον
 κατάκλεισον, ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττον- 25
 τας —

2. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἶπης ὦ γὰρ δὲ
 τὰ δεδωγμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μά-
 λιστα ἂν ἠδύνῃς ἀκούσαι σε. ἥ τις αἰτία σοι
 τῆς καθόλου ἐλπίδος, τίς γ' ὁ τῆς πορείας ἡ- 30
 γμῶν. εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρὰ
 αὐτοῖς. εἰς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μη-
 δὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.
 ΜΕΝ. Ὑπεργηρίον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθοι τις, ὅπότε φίλῳ ἀνὴρ βιάζοιτο; 35
 καὶ δὴ ταῦτά σοι δίδμι τὴν γνώμην τὴν ἐ-

μὴ καὶ ὅθεν ὀρμήθῃ πρὸς τὴν κατὰ βασιλῆα
 ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὴ ἐν παισὶν ὡς ἀνέκοντο
 μήρεα καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ σάτις διηγώ-
 μενον, ἢ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐ-
 5 τῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἔτι ὅτι καὶ μοιχείας αὐτῶν
 καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δικας, καὶ πα-
 τέρων ἐξελάσεως, καὶ ἀδελφῶν γάμων, πάν-
 ταῦτα ἡγέμευ ἐπὶ καλὰ, καὶ ἢ παρέργως
 ἐκινέμευ πρὸς αὐτὰ ἐπεὶ ὅτι ἐς ἀνδρείας τε
 10 λείν ἡρξάμευ, πάλιν αὖ ἐνλαύθῃ ἡκον τῶν νό-
 μων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελεύοντων, μήτε
 μοιχεύειν μήτε σαπάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ὁ
 μεγάλη ἐν καθήκειν ἀκριβολογία ἐκ εἰδῶς ὅτι
 χρῆσαίμευ ἐμαυτῷ οὔτε γὰρ τοῦ θεοῦ ἂν πο-
 15 ἦν ἐμὴ μοιχεύσαι, καὶ σαπιάσαι πρὸς ἀλλήλους
 εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέτων ἐρίων σκον, ἔτι αὖ
 τοῦ νομοθέτου τὰναντία τέτοις παρεννεῖν,
 μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

3. Ἐπεὶ ὅτι διηπόρῳ, ἔδοξε μοι ἐλθόντα
 20 παρὰ τοῦ καλυμμένου τέτυς εἰλοσόφους, ἐγχα-
 εῖσαι τε ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι
 μοι, ὅτι βέλοιντο, καὶ τίνα ὁδὸν ἀπλῶ καὶ β-
 ραίαν ὑποδείξαι τῶν βίῃ. ταῦτα μὲν δὴ φρονί-
 πρὸς ἡν αὐτοῖς. ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν ἐς ὡς
 25 τό, φασὶ τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς βιαζέμεν
 παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὐευσκον ὁπισκο-
 πῶν ὅτι ἄγνοισαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα ἄρ-
 μοι τάχις χρυσῶν ἀπέδειξαν ἔτοιμοι τὸν τῶν
 ἰδίων τῶν βίον ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τῶν
 30 πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τὸτο ἐκ παντὸς μελί-
 ναι. τὸτο γὰρ ἐπὶ τὸ δόδαιμον. ὁ δὲ τις ἐμπα-
 λιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶ-
 μα καταναγκάζειν, ρυπῶντα καὶ αὐχμῶντα
 καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα καὶ λοιδορέμενον, σω-
 35 ἐχέει ὁπρὸς ἡδονῶν τὰ πάνθημα ἐκείνα τῶν
 Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπος, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν

καὶ τὴν ὅπῃ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν ἄλλοι κατα-
 φρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφο-
 ρον οἰεσθαι τὴν κλῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὖ
 πᾶσιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεόντων αὐτῶν ἀ-
 πεφαινετο. πρὸς μὲν γὰρ τὰ κόσμῳ τί χρὴ καὶ 5
 λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτό-
 μους, καὶ κενὰ, καὶ τοιούτων τινα ὄχλον ὀνομά-
 των ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἤκουον ἐναντίων, καὶ
 τὸ πάντων διηνῶν ἀτοπώτατον, ὅτι πρὸς τῶν
 ἐναντιωμάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα 10
 νικῶντας καὶ πιθανὸς λόγους ἐποείζετο, ὥστε
 μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγουσι,
 μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα
 εἰδὼτα σαφῶς, ὥς ἐκ ἑνὸς ποιεῖ θερμὸν τι εἶναι
 καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν 15
 ἐπαχρον τοῖς νυσαῖσι τέττοισι ὁμοιον, ἄρτι μὲν,
 ἐπιδύων, ἄρτι δὲ, ἀνανδύων ἔμπαλιν. ἔτι
 δὲ πολλῶν τούτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοῦ γὰρ
 αὐτοῦ τέττες εὐεισκον ὀπιτηρῶν, ἐναντιώτατα
 τοῖς αὐτῶν λόγοις ὀπιτηδύοντες. τοῦ γὰρ 20
 κληρονομεῖν παραινουῦντας χρημάτων, ἐὼρων
 ἀπείξ ἐχομύρας αὐτῶν, καὶ πρὸς τόκων δια-
 φερουμύρας, καὶ ὅπῃ μισθῶ παιδεύοντας, καὶ
 πάντες ἐνεκα τέτων ὑπομένοντες τὰς τε τὴν
 δόξαν ἀποβαλλομένης, αὐτῆς ἐνεκα πάντα 25
 ὀπιτηδεύοντας. ἡδονῆς τε αὖ χρόνον ἄ-
 παντας κατηγορουῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνη ταύτη
 προσηρτημένους. σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς
 ἐλπίδι, τί μᾶλλον ἐδυοχέραντος, ἡρέμα
 παρμιθυέμεθα ἑμαυτὸν ὅτι μετὰ πολλῶν 30
 καὶ σφῶν, καὶ σφόδρα ὅπῃ σωέσει διαβε-
 βωμένων ἀνδρῶν τέ εἰμι, καὶ τάληθές ἐστι
 ἀγνοῶν φείρεσθαι.

4. Καὶ μοι ποτε διαχρυπνῶντι τέτων ἐ-
 νεκα ἔλθεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεῖν ἡμεῖς 35
 τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ
 Δ. 5 διαδόχων,

- διαδύχων. ἦκον δ' αὐτὸν ἐπωδαῖς τε καὶ
 τελευταῖς τισὶν ἀνοίγειν τε τῷ ἄδῃ τὰς πυ-
 λας, καὶ κατάγειν ὅν ἂν βέλωνται ἀσφαλῶς καὶ
 ὁπίσω αὐθις ἀναπέμψειν. αἶψον ἔν ἡγμένῳ
 5 ἔϊ), παρὰ τινθ τέτων διαπεραξάμενον τῷ
 κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιω-
 τιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντιος καὶ σοφοῦ,
 τίς ἔστιν ὁ αἶψθ βιθ, καὶ ὅν ἂν τις ἐλοιτο
 εἰς φρονῶν. καὶ δὴ ἀνασηδήσας ὡς εἶχον τά-
 10 χας, ἔειπεν ἐνθ Βαβυλῶνθ. ἐλθὼν ἦ,
 συγγίνομαι τινὶ τῷ Καλθαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 δεωπεσῶ τῷ τέχνῳ, πολὺ μὲρ τῷ κόμῳ,
 ἥσειον ἦ μάλα σεμνὸν καθήμερον, τένομα δὲ
 15 τῷ αὐτῷ Μιθρεβαρζάνης. διηθείς ἦ καὶ κα-
 θικελεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ
 βέλοισι μιᾷ καθηγῆσαί μοι τῆς ὁδοῦ. πα-
 ραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲρ ἡμέρας
 ἐννέα καὶ εἰκοσὶν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενθ
 20 ἔλκε, κατάγων ὅπῃ τὸν Ἐυφράτῳ, ἐωθεῖ
 πρὸς ἀνατέλλοντα τὸ ἥλιον, ῥῆσιν τινα μακρὰ
 ὁπιλέγων, ἧς ἔσφοδρα κατήκκον. ὥσπερ γὰρ
 οἱ φάυλοι τῷ ἐν τοῖς ἀγῶσι κυρύκων, ὅπῃ
 25 προχόν τι καὶ ἐκ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο, πᾶσι
 ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ὅπῃ καλεῖσθαι δαίμονας. μὲν
 γυν τῷ ἐπωδῷ βίς ἂν με πρὸς τὸ πρὸς
 30 πον ὑποπύσας, ἐπανήκει πάλιν, ἐδένα τῷ ἀ-
 παντάντων περσβλέπων καὶ στία μ' ἡμῖν τε
 ἀκρόδρυα, ποτὸν ἦ γάλα, καὶ μελίκρατον
 τὸ τῷ Χόαστι ὕδωρ. ἐνὴ δὲ ὑπαίθειθ ὅπῃ
 35 τῆς πόας. ἐπεὶ ἦ ἄλλος εἶχε τῆς περδια-
 τήσεως περὶ μέσας νύκτας ὅπῃ τὸν Τίχρητα
 ποταμὸν ἀγαθὸν, ἐκἀνῆρέ τέ με καὶ ἀπὸ
 μαξέ, καὶ φειήγνισι δαδί καὶ σκίλλῃ, καὶ αλλοῖς
 πλείοσιν, ἅμα καὶ τῷ ἐπωδῷ ἐκένῳ ὑπο-
 35 τονθορύσας. εἴτα ὅλον με καταμυχθίσας, ἐ-
 φειελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῷ φα-
 τασμάτῳ

τατμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον
ἀναποδιζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἰ-
χομένη, αὐτὸς μὴν ἐν μαγικῇν τιν' ἐδυ σο-
λὴν, τὰ πολλὰ εἰσκήσαν τῇ Μηδικῇ. ἐμὲ δ'
τετοιοὶ φέρων ἐνισκάζουσιν πρὸ πίλῃ καὶ τῇ λε- 5
οντῇ, καὶ προστί τῇ λύρῃ, καὶ παρεκελεύσατο,
ἢν τις ἐρηται με τένομα, Μένιππον μὲρ μὴ
λέγειν, Ἡρακλῆα δ' ἢ Ὀδυσσεύα ἢ Ὀρφέα.
ΦΙΛ. Ὡς δὲ τι τῆτο ὦ Μένιππε; καὶ γὰρ
σωήμι τὴν αὐτίαν ἔτε τῆ χάριτος, ἔτε 10
τῆ ὀνομάτων. ΜΕΝ. Καὶ μὲν πρὸ δηλόν
με τῆτο, καὶ ἐ παντελῶς ἀπόρρητον. ἐπεὶ γὰρ
ἔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδ' ἐ κατεληλύθεσαν,
ἠγῆτο, εἰ με ἀπεικάτηεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἀν-
τὴν τῆ Αἰακῆ εὐρεθὴν διαλαθεῖν, καὶ ἀκολύτως 15
παρελθεῖν, ἅτε σιωπηθέτερον τετρακτῶς μάλα
παραπεμπόμενον ὑπὸ τῆ χάριτος.

5. Ἦδη δ' ἐν ὑπέφαινεν ἡμέραι, καὶ κα-
τελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, πρὸ ἀναγωγὴν
ἐγινόμεθα. παρεσκεύαστο δ' αὐτῶν καὶ σκά- 20
φος, καὶ ἱερῆα, καὶ μελίχερτα, καὶ ἄλλα ὅσα
πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δ' ἢ
ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω δὴ καὶ
αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ 25
δακρυ χέοντες.

Καὶ μέγχι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν πρὸ
ποταμῷ. ἔτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἐλθόν
καὶ τὴν λίμνην ἐς ἣν Ἐυφροτὴ ἀφανίζεσθαι.
φαιω ἐντες δ' καὶ ταύτῃ, ἀνιγνόμεθα ἐς τι 30
χωεῖον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνάλιον. ἐς δ'
ὑποβάντες, γίτο δ' ὁ Μιθροβαρζάνης βόθρεν
τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσσαμέν, καὶ
τὸ αἶμα πρὸ τὸν βόθρον ἐπιεσάμεν. ὁ δὲ
μάγος ἐν τοσούτῳ δαδὲ καί οἱ ἐκχαρὲν 35
ἔσ' ἠγέμεθα τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δ' ὡς οἶος τε
ἦν

10 Μένιπτος, ἡ Νεκρομαντεία.

λυὲ ἀνακραγῶν, δαίμονας τε ὁμῶς πάντα ὀπι-
 σοῦτο καὶ ποινὰς καὶ εἰρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκά-
 τω καὶ αὐπνίῳ Περσεφόνειαν, παραμεινὺς ἄλ-
 μα βαρβαρικά τενα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ-
 5 σύλλαβα εὐθύς οὐκ πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο.
 καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τῷ δαίμονι ἀνερρήγνυτο, καὶ
 ἡ ὑλακὴ τῷ Κερβέρῳ πόρρωθεν ἠκέστο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπεκράτηφες ὡς καὶ σκυθρωπόν.

Ἐδίδασκεν δ' ὑπ' ἐνερθεν ἀναξ ἐνέρον αἰδωνάς.

10 Καλεφαίνετο γὰρ ἦδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
 ὁ Πυειφλεγέτων, καὶ τῷ Πλέτωνι τὰ βασί-
 λεια, καλεσθέντες δ' ὁμῶς διὰ τῷ χάσματι,
 τὸν μὲν Ραδάμανθυς εὐρομένην τεθνεῶτα μικρῶ
 δεῖν ὑπὸ τῷ δέκῃ. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάσθησε

15 μὲν τοι, καὶ παρεκίνησε ταχὺ δέ με κρέσαν-
 τος τὴν λύραν. παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ
 τῷ μέλῃ. ἐπεὶ δ' ἔπειτα τὴν λίμνιν ἠλομένην,
 μικρῶ μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημεν, ὡς γὰρ ἦδη πλῆ-
 ρες τὸ πορθμῆιον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον. βου-

20 ματίαι δ' ἅπαντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλιον, ὁ
 δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δ' ἄλλο τι βρωτεριμυδρός.
 ἐμοὶ δὲ καὶ ἐκ τινος πολέμου παρόντες ὁμῶς
 δ' οὐκ ὁ βέλτιος Χάρον, ὅς ἐστι δὲ τὴν λεον-
 τήν, οἰνθεῖς με τὸν Ἑρακλέα ἔτι ἐσεδέξατο με

25 καὶ διεπρόβηκεν ἀσμένως, καὶ ἀποβᾶσι διε-
 σήμαινε τ' ἀδασόν.

6. Ἐπεὶ δ' ἦν ἐν τῷ σκότῳ περὶ μεν ὁ
 Μιδραεαζάνης ἐπὶ μένῳ δ' ἐγὼ καλὸ πινεῖν ἐχό-
 μῃρος αὐτῶ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικ-

30 νέμῃα τῷ ἀσφοδελῷ καλὰ φύλλον, ἔνθα δὴ πε-
 πέτοντο ἡμᾶς τε βρωγῶν καὶ νεκρῶν αἱ σκιαί.
 κατ' ὀλίγον δ' ἐπεῖντες, παρελθόμεθα πρὸς
 τὸ τῷ Μινῷ διχαΐσιον. ἐτύγχανε δ' ὁ μὲν
 ὅτι θρόνον σινὸς ὑψηλῶς καθήμενος. παρῆν-
 35 κεισαν δ' αὐτῷ ποινὰ καὶ ἀλάστορες, καὶ εἰρινύες.

ἐτέρωθεν δ' ἐπρὸς ἡνίοχ πολλοὶ τινες ἐφ' ἑστῆς ἀ-
 λύσει

σὺ μακρὰ δεξιμόμοι. ἐλέγγοιο ἢ ἴδ' μοιχοὶ
 πορνοδοσκοί, καὶ τελευτᾶν, καὶ κόλακες, καὶ συκο-
 νῆλαι, καὶ τοιοῦτο ὁμιλῶς ἥψ' πάντα κυκάνων.
 τῷ βίῃ, χρεῖς ἢ οἷτε πλέστοι καὶ τοκογλύγοι
 ἐρσῆσαν, ὥχρεο καὶ περιγαστροί, καὶ ποδαῖροι, 5
 λαιδὸν ἑκάστος αὐτῇ καὶ κόρακα διαλαλῶν ὀπι-
 ῖμοντο. ἐφεστῶτες ἐν ἡμεῖς, ἐνερῶμεν τε τὰ
 γνόμους, καὶ ἠκόμοιο ἥψ' ἀπολογεμένους. κα-
 ηγόρεν ἢ αὐτῇ καινοὶ τινες καὶ παρὰδοξοὶ ῥή-
 ορες. ΦΙΛ. Τίνες εἴποι πρὸς Διός; μὴ γὰρ 10
 κνήσης καὶ τῆτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. Οἶδά περ
 αὐταὶ τὰς πρὸς τῷ ἡλίον ἀποτελεμνῶσαι σκιάς
 πρὸ ἥψ' σωμαμάτων; ΦΙΛ. Πάνυ μ' οὐν.
 ΜΕΝ. Αὐταὶ τοίνυν ἐπεὶ δὲν ἀποθάνωμεν,
 αἰητοῦσιν τε, καὶ καλῶν τυροῦσι καὶ διελέγχουσιν 15
 τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τῷ βίον, καὶ σφόδρα
 τινὲς αὐτῇ ἀξιόπιστοι δοκῶσιν, ἅτε αἰεὶ σωφί-
 ται καὶ μηδεποτέ ἀφιστάμενοι ἥψ' σωμαμάτων. ὁ
 δὲ Μίνως ὀπιμελὲς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν
 κασὸν ἐς τὸ τ' ἀσεβῶν χρόνον, δίκην ὑφίξοντα 20
 καὶ ἀξίαν τῷ τελομημενῶν καὶ μάστιγι ἐκείνων
 ἡπλῆτο τῷ ὅτι πλεῖστοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυρωμέ-
 νων, καὶ μονονεχί καὶ προσκυκλῶν περὶ φρόνων.
 τῷ τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῇ, καὶ τῷ
 ὑπερφίαλῳ μυσταγῶμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο, 25
 θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ καὶ θνητῇ ἀγαθῶν τετυ-
 ρηκότες οἱ ἢ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπερὰ ἐκείνα
 πάντα, πλέτες λέγω καὶ γλῆνη καὶ δυναστείας, γυμ-
 νοὶ κατὰ νενδύκότες, παρφήκεσαν, ὥσπερ τινα
 ὄντρον ὀρατέμπαζόμενοι τῷ παρ' ἡμῖν εὐφαι- 30
 μονίαν, ὥστε ἐρωγὰ ταῦθ' ὀρώων, ὑπερχειρον.
 καὶ εἴ τινα γινώσκω αὐτῷ, προσὼν ἂν ἡσυχῇ
 πως ὑπερίμνησκον, οἱ τοῦ παρὰ τῷ βίον, καὶ
 ἡλίκον ἐφύσασθε, ἡνίκα πολλοὶ μ' ἐώθεν ὅτι τῷ
 προθύρῳ παρφήκεσαν, τῷ πρὸς δὲ αὐτὰ περὶ 35
 νεντες, ὡθέμενοί τε καὶ ἀπακλήμενοι πρὸς ἥψ'
 οἰκιστῇ.

εἰκετῶν. ὁ δὲ μὲν αὖ ποτε ἀναλείας αὐτοῖς
πορφύρας τις, ἢ φείχουσας ἢ διαποικιλίσκας
δαίμονας φέτο καὶ μακχεύς ἀποταίνει τὸν
σφόνδα, ἢν τὸ σῆθος ἢ τὴν δεξιὰν προσηύχεται
5 δόξῃ καὶ φιλεῖν. ἐκείνοι μὲν ἔνι νῆων ἰοῦσιν ἀκούοντες

7. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριτι
ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διὸς
νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ Τριτάτῃ
τηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοῦς καταμαρτυροῦν
20 θέμῃα παρελθὼν Ἀείσιππῳ ὁ Κυρηναῖος (ὁ
γυσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δωῶναι μέγιστον
τοῖς κάτω) μικρὸν δέειν τῇ χιμαίρᾳ περὶ
δεθέντα, παρέλυσεν τῆς καταδίκης, λέγοντες
πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς

3 γυμνασίου γινέσθαι δεξιόν. ἀποταίνεις δὲ ὁμοῦ
δικασθεὶς πρὸς τὸ κολασθῆναι ἀεικνέμενος
ἐνθα δὴ ὧ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεγεῖν αὐτὸν ἀκούοντες
τε καὶ ἰδεῖν. μαζήων τε γὰρ ὁμοῦ φέρονται ἡκούοντες
καὶ οἰμωγὴ τῶν ὅπῃ τὸ πρὸς ὀφθαλμοῖν, καὶ
20 στέβουσι, καὶ κύφουσι, καὶ βοῶσι, καὶ ἡ χιμαίρα
ἐσπάρταται, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάδα πῶτε, ἐκάλει
ζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, αἰετοὶ
ῥάπται, πένητες, πλέστοι, πτωχοὶ δὲ καὶ μὲν
μελεῖ πᾶσι τῇ τετολμημένον. ἐνὶ δὲ αὐτῷ

25 καὶ ἐγνωσία καὶ ἰδούσις ὁ πόσις ἦσαν τῇ ἐνδοῦ
χῶς τελευτήκων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντες
ἀπὸς ῥέροντο. εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα
λοπρεπὲς τι καὶ κολακάτικόν. καὶ ταῦτα
πῶς οἶε, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπλιον περὶ
30 βίον δὲ τοῖς μὲν τοῖς πένησιν ἡμίλειαν τῇ
κῶν ἐδίδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐλάττοντο.

8. Καὶ μὲν κακῆνα ἔδον τὰ μυθώδη
τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρὸν
35 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὴν γῆν ἡμῶν
τυόν. Ἡρώκλεις δὲ οὗτος ἔκκετο γὰρ τόπον ἐν

γὰν ἀγρῷ. διελθόντες ἢ καὶ τέττες, ἐς τὸ πέ-
 λλον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερέσιον· δειστικοὶ τε
 αὐτόθι τοὺ ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν
 ἄλλον ὀμίλαν ἧμ' νεκρῶν χ' ἔλγῃ καὶ φύλα δι-
 αψιφρόνους. τοὺ μὲν παλαιὸς τινὰς καὶ εὐρησιῶν-
 τας, καὶ ὡς φησιν Ὀμηρὸς, ἀμύκηνας. τοὺ ἢ
 μεγαλῆς καὶ σωισυκότας, καὶ μάστιγα τοὺ Αἰ-
 γυπτίων αὐτοῖς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ται-
 χείας. τὸ μὲν τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, ἔπα-
 νυτι λυῖ ῥάδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλή-
 λους γινόντι· αἰμοιοί, ἧμ' ὁσέων γεγυμνωμένων,
 πλὴν μόζις καὶ διὰ πολλῷ ἀναθεωρωῦντες αὐ-
 τοὺ ἐγνωστικοὶ. ἕκαστος δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀ-
 μαυροὶ καὶ ἀσπυροὶ, καὶ ἔδεν ἔτι ἧμ' παρ' ἡ-
 μῖν καλῶν φυλαττόντες, ὥστε πολλῶν ἐν ταύτῃ
 σκελετῶν κεκρυμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φοβε-
 ρόντι καὶ διακρινόν· δεδουρότων, καὶ γυμνῶς
 τοὺ ὁδόντας προφανόντων, ἡ πόρην πρὸς ἐ-
 μαυτὸν, ὅτινι διακρίναιμι τὸν Θεοσίτην ὑπὸ
 τοῦ καλῷ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἰερὸν ὑπὸ
 τοῦ Φαιάκων βασιλέως ἢ Πυρρίαν τὸν μαγεί-
 ρον ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἔδεν γὰρ ἔτι τῶν
 παλαιῶν γνώεσμάτων αὐτοῖς παρέμεινεν,
 ἀλλ' ὅμοια τὰ ὁσαῦτα λυῖ, ἀδελὰ καὶ ἀνεπί-
 γραφα, καὶ ὑπ' ἑδενὸς ἔτι διακρίνεισθαι δυ-
 ναμὸν.

9. Τοιγάρτοι ἐκείνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι
 ἐτῶν ἀνθρώπων βίῃ πομπῇ τινι μακρᾷ
 προποικέναι, χορήγειν ἢ καὶ διάλαττον ἕκαστα
 ἢ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπῶ-
 ταῖς χήματα προσέπλεον· τὸν μὲν γὰρ λαβῆ-
 σα ἢ τύχη, βασιλικῶς διασκόδασαι τιάσαν τε
 ἐπιθέσειν, καὶ δρυφόρους παρεδῆσαι, καὶ τιμὴν κε-
 φαλιῶσι φάσαι τῷ διαδήματι. τῷ ἢ οἰκῆτε
 χῆμα πεποιθῆκε, τὸν δὲ τινὰ καλὸν ἐν ἐκδο-
 μῇ, τὸν ἢ ἄμορτον καὶ ἡλιόν παρυσκό-
 ασε.

- ασε. παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν χυεῖσθαι τὴν
 θείαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς με-
 τέβαλε τὰ ἐνίων χήματα, ἐκ ἑῶσα ἐς τὸ τέ-
 λος διαπομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ με-
 5 ταμφοῖσάσα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν
 οἰκίαν καὶ αἰχμαλώτους σκώην ἀναλαβεῖν, τὸν
 δὲ Μαιάνδειον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπ-
 εύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέ-
 δυσε, καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χεῖρας τῶν
 10 χήματι. ἐπειδὴν δὲ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς πα-
 ρέλθῃ, τὴν ἰκαυτὰ ἕκαστος ἀποδὲς τὴν σκώ-
 λην καὶ ἀποδυσάμενος τὸ χῆμα μὲν τῷ σώμα-
 τος, ὥσπερ ὡς πρὸς τὸ γυγνέσθαι, μηδὲν τῷ
 πλησίον διαφέρειν. ἔνιοι δὲ ὑπὸ ἀγνωμοσύνης,
 15 ἐπειδὴν ἀπαυτῇ τὸν κόσμον ὀπισθεῖα ἡ τύχη
 ἀχθονταί γε, καὶ ἀναγκάσιν, ὥσπερ οἰκίσται
 τιν' ὡς σεισκόμηντοι, καὶ ἔχουσιν πρὸς ὀλίγον ἐ-
 χέσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τῶν ὀπίτῃς
 σκηνῆς πολλάκις ἐνρακέναι τοῦ τραχέος ὑ-
 20 ποκειτὰς τέρας πρὸς τὰς χεῖρας τῶν δεσμά-
 των, ἄρτι μὲν Κρέοντα, ἐρίοτε δὲ, Πειάμην καὶ
 γυιοφίην, ἢ Ἀγαμέμνονα. καὶ ὁ αὐτὸς, καὶ
 τυχοὶ μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ πρὸ
 Κέκροπος ἢ Ἑρεχθέως χῆμα μιμησάμενος
 25 μετ' ὀλίγον οἰκίτης προήλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ
 κικελῶσμένον. ἦδη δὲ πέρας ἔχοντες τὸ δεσ-
 ματος, ἀποδυσάμενοι ἕκαστος αὐτῶν τὴν
 χρυσόπασον ἐκείνῃ ἐδῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον
 ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβαστῶν
 30 πένης καὶ ταπεινὸς πεῖρχεται, ἐκ ἑτ' Ἀγα-
 μέμνων ὁ Ἀρτιάς, ἢ δὲ Κρέων ὁ Μενοικίας
 ἀλλὰ Πῶλος Χαικλῆς σιωπῶν ὀνομαζόμε-
 νος. ἢ Σάτυρος ὁ Θεαγείτωνος Μαρχιδά-
 νος, τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων τραγυμ-
 35 τὰ εἶναι, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΙΟ. ΦΙΛ.

Εἰπε μοι ὦ Μέγιστε, οἱ τοῦ

πολυέλεος

πολυκαίς τέττις κ' ὕψηλός τ' αὖτις ἔχοντες ὑ-
πὲρ γῆς κ' σήλας, κ' ἐκόντας, κ' ὀπυγρόμα-
τα, ἔδεν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἶσι τῶν ἰδι-
ωτῶν νεκρῶν· ΜΕΝ. Αἰρεῖς ὦ ἔτθ'. εἰ γὰρ
ἐθέλω τ' Μαυσωλὸν αὐτόν, λέγω ἢ τ' Κασσι-
τ' ἐκ τῆς τάρης περὶ βόηλον, εὖ οἶδα, ὅτι ἐκ αὐ-
ἐπαυτω γελῶν, ἔτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν πα-
ραβύσῳ περὶ λανθάων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν
νικρῶν. ἐμοῖ δ' οὐκ εἴ, τοσούτον ἀπολαύων τῆς μνή-
μας παρ' ὅσον ἐβαρύνει τοιηλικῶτον ἀχθῶ 10
ὀπυγρόμας. ἐπειδὴν γὰρ ὦ ἔταίρε ὁ Αἰακὸς
ἀπομνήσκη ἐκ ἐμῶ τ' τόπον, δίδωσι ἢ τὸ μέγ-
σον ἢ πλεον ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατα-
κτείνῃ, πρὸς τὸ μέγρον (σωσαλιῶν) πολλὰ δ'
αὐτῶν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας εἰ ἐθέλω τὰς παρ' ἡ- 15
μῖν βασιλέας κ' σαβάρτας, πτωχόνοιας παρ'
αὐτοῖς, κ' ἡτοι ταειχωπολῶντας ὑπὸ ἀπορίας,
ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, κ' ὑπὸ
τῆς τυχόντος ὑβριζομένων, κ' ἡ κ' κ' ὁρῶντας σπαιόμε-
νας, ὥσπερ τ' ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότητα Φί- 20
λιππον γυνὴ τ' Μακεδόντα ἐγὼ δεασάμενθ',
ἢ ἢ κ' ἐκ τῆς ἐμαυτῆς δυνάστεως. ἢν, ἐδείχθη δέ μοι
ἐν γωνιδίῳ τινι, μισθῶ ἀκέραιον τὰ σαθρὰ τ'
ὑποδημάτων. πολλὰς ἢ κ' ἄλλας ἡμῶν ἰδὲν ἐν
τ' τειρόδους μελῶντας. Ἐξέρχας λέγω, κ' Δα- 25
ρίδας, κ' Πολυκράτες.

11. ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῶν τὰ περὶ τ' βασι-
λέων, κ' μικρῶ δ' εἶν ἀπίστα τίς ἢ ὁ Σωκράτης
ἐπ' αὐτῶν κ' Διογένης κ' εἰ τις ἄλλος τ' σοφῶν
ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κακῶς περὶ χεῖρας δι- 30
λίσχων ἀπάντας συνῶσι δ' αὐτῶν Παλαμήδους
κ' Ὀδυσσεὺς κ' Νέστωρ κ' εἰ τις ἄλλος λάλῃ
νικρὸς. ἔτι μὲν τοι ἐπερύσσητο αὐτῶν κ' διωδή-
κει ἐκ τ' φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ ἢ βέλτι-
ος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδανὰ πάλῳ τῷ 35
Ἀστυεῖ, κ' Μίδα τῷ Φρυγί, κ' ἄλλοις τισὶ τ'
πολυγελῶν.

πολυτελών. ἀγίων ἢ αἰμοζόντων αὐτοῦ, καὶ
τινὶ παλαιᾷ τύχῃ ἀναμεμνημένων, γὰρ
καὶ τέρπειαι, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὲρ κατὰ
κρίνουσιν, ἅδει μάλᾳ τρυφερά καὶ ἀπὸ
τῆ φωνῆς τὰς οἰμογὰς αὐτοῦ ὅτι καλύπτει
ὥστε ἀκισθῆναι τοὺς ἀνδρας καὶ διατκέπειν
μετοικεῖν, ἢ ἐρεθίσαι τὸ Διοχρύλῳ.

12. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί ἔτι
ψήφισμα ἴδω, ὅθεν ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρ
10 θαι χεῖρ ἡμῶν πλεονεξίας; ΜΕΝ. Εὖ γε
πίμνησας. ἢ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τέττε λέγε
προθέμενος, παμπόλῳ ἀπεπλανήθην τὸ
γε. διαβίβοντες γὰρ μετὰ αὐτοῖς, πρὶν
θεσπιασθῶσι πρὶν ἀνέστην ἐκκλησίαν περὶ ἧς κοιν
15 Συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλὰς σωθέοντας,
ναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς ἐμθὺς εἰς
αὐτοὺς ὡς ἡμῶν ἐκκλησιασῶν. διωκόμενος μὲν
καὶ ἄλλᾳ, τελευτᾶν ἢ τὸ περὶ ἡμῶν πλεονεξίας
ἐπεὶ γὰρ αὐτοῦ κατηγόρητο πολλὰ καὶ δειν
20 βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδίκη
τέλῃ ἀναστὰς τις ἡμῶν δημαγωγῶν ἀνέγει
Ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

25
ΕΠΕΙΔὺ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλεονεξ
δράσιν παρὰ τὸν βίον, ἀρπάζοντες κα
βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρέποντες ἡμῶν πενήτων
καταφρονοῦντες, διδοῦσαι τῇ βελῇ καὶ
30 δόμῳ, ἐπειδὴν ὑποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα
αὐτοῦ κολάζεσθαι, κατὰ τὸν καὶ τὰ ἡμῶν ἀ
λων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθεῖν
ἀνω εἰς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὅτι
ἄχρεις ἂν ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγίγῃσι μυσ
35 τὰς ἐκτὸς πέντε καὶ εἰκοσιν, ὅνοι ἔξ ὧν καὶ
γινόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῷ
πενήτει

πενήτων ἐλαυρόμοι. τοῦτέῃθι ἡ λοιπὸν
 ἔδειξαι αὐτοῖς ὑποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην
 Κρατίων Σκελετίωνος, Νεκυσιᾶς, φυλῆς Ἀλ-
 βαντιᾶς. τέτε ἀναγνωθέντ' τῇ ψήφ-
 σματ', ἐπεφύεσαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχίετο
 τὸν ποταμὸν τὸ πλῆθος, καὶ ἐνδεδιμήσατο ἡ Βελ-
 μά, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐν-
 τελὴ γίγνεται, καὶ κυεῖα, τὰ ἀνεγνωσ-
 μένα.

13. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐκ τῆ ἐκκλη- 10
 σίας. ἐγὼ δὲ φράσσω σοὶ ἐν ἑκείνῃ, πρὸς Τερ-
 σία προσελθὼν ἐκείτ' αὐτὸν τὰ πάντα δι-
 ηγησάμεν. εἰπὲν πρὸς με, ποῖόν τινα ἦ-
 γητο τὸν αἰετον βίον. ὃς ἡ γλῶσσαι, ἔστι δὲ
 τυφλόν τι μέντιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτό- 15
 φωνον, ὃ τέκνον, φησὶ, τί μὲν αἰτίαν οἶδά
 σε τῆς ὑποείας, ὅτι παρὰ ἡμῶν σοφῶν ἐχρήετο,
 ἐπὶ ταῦτα γινώσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ ὃ
 δέμεις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῆ
 Ραδαμάνθυ. μηδαμῶς ἔρην, ὃ παλίσειον, 20
 ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ φειδῆς με. σὺ τυφλότε-
 ρον φειδόντα ἐν τῷ βίῳ. ὃς, δὴ με ἀπα-
 γῶν, καὶ πολὺ ἤν' αὐτὸν ὑποσάσας, ἡ-
 γρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἕς φησὶν, ὁ ἡμῶν ἰ-
 διωτὴς αἰετός βίος καὶ σωφρονέστερος, ὥς 25
 τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τὴ μετεορολογεῖν,
 καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ὁπισκοπεῖν, καὶ κατα-
 πύτας ἡμῶν σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ
 τὰ τοιαῦτα λῆρην ἡγησάμενος, τὸ το μόνον ἔξ-
 ὅπαρτ' ἡγήσατο, ὅπως τὸ παρὸν εὖ δέμει- 30
 νθ'. παρὰ δὲ αἰετός γλῶσσαι τὰ πολλὰ, καὶ φει-
 μηδὲν ἐσπεύδακώς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ἔρτο καὶ Ἀσφο-
 δελὸν ληψάμενος. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἡδὴ ὁ ἔμην,
 ἃ μὲν δὴ ὁ Μιθροβαρζάνης, φησὶ, τί διαμέλ- 35
 λουμ, καὶ ἔκ' ἀπαιλμ αὐθις ἐς τὸν βίον; ὃς
 πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν ὁ Μένιππε, το
 χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπεργμονα ὑποδείξω. ὁ δὲ
 τραπὼν καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι γὰρ
 εἰον τῶ ἄλλῃ ζοφορώτερον δείξας τῇ χειρὶ πῶ
 5 ῥωθεν ἀμαυρὸν τι καὶ λεπτὸν ὡς περ διὰ κλη
 θείας ἐστρέον φῶς, ἐκείνο, ἔφη, ὅτι τὸ ἱερὸν
 Τροφονίῃ κακείθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω
 τίας. ταύτῃ οὐκ ἀνιθι, καὶ εὐθὺς ἔση δὲ
 τῆς Ἑλλάδος. ἡ δὲ εἰς τῶ τοῖς εἰρημύοις ἐγ
 10 καὶ τὸν Μάγον ἀσπασάμεν. χαλεπῶς μά
 διὰ τῶ συμῖς ἀνεργύσας, ἐκ οἴδ', ὅπως
 Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

15

Διάλογος λγ'.

Χάρων, ἡ Ἐπισκοπὴν τις.

20

ΕΡΜΗΣ. ΤΙ' μελᾶς ὁ Χάρων; ἡ τὸ πορθμεῖον ὑπολιπὼν
 δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν
 πάντῃ εὐθὺς ὅππῃ χεῖράζῃ τοῖς ἀνω πρὸς γμ
 25 σι; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα ὁ Ἑρμῆς, ἰδεῖν ὅπου
 ὅτι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἀπεργίεσιν οἱ ἄνθρω
 ποι ἐν αὐτῷ. ἡ τίνων σερέμμοι, πάντες οἱ
 μῶζοσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς. ἐδεῖς γὰρ αὐ
 τῶν ἀδακρυτὶ διέπλῄσιν. αἰτησάμεν
 30 παρὰ τῶ αἰδῶ, καὶ αὐτὸς ὡς περ καὶ ὁ Θετταλ
 ἐκείνῃ νεανίσκῃ, μίαν ἡμέραν λειπόντι
 γημέας, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. καὶ μοι δὴ
 ἐς δεῖον ἐστετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις γὰρ
 35 σα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ
 λή μοι ὁ πορθμεῦ. ἀπερχομαι γὰρ τι δια
 κονησάμεν

μνησάμεν· τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρώπων. ὁ
 ὁξύνυμός τέ ἐστι, καὶ δέδιε μὴ βραδύναντα
 εἶναι, ὅλον ὑμέτερον ἔαση ἔτι), παραδὲς τῷ
 Ἰσῶ· ἢ ὅπως τὴν Ἡφαιστον πρῶτον ἐποίησε,
 οἱ καὶ μετέτατος πρὸς ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεοῦ
 βηλῆ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχοι- 5
 μι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Πειρίφειεν
 με ἄλλως πλανήμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦ-
 τα, ἐταῖρος καὶ ξύμπλες καὶ ζωδιακό-
 ῳ, καὶ μὴ καλῶς εἶχεν, ὃ παῖ 10
 Μαίας, ἐκείνων γινώσκου μεμνηῖσθαι, ὅτι μηδὲ
 πόποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρὸς κω-
 πον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ὅτι τῶ
 κατασρώματι ἐκταθείς, ὅμως ἔτω καρτε-
 ρὲς ἔχων. ἢ, εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὐρεῖς, 15
 ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγη. ἐγὼ
 δὲ πρεσβύτης ὢν τινὶ δικωπίαν ἔλκων, ἐ-
 ρήτω μόνῳ. ἀλλὰ πρὸς τὸ παῖδος, ὃ φίλ-
 τατον Ἑρμῆδιον, μὴ καταλίπης με, πε-
 ριγῆσαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς 20
 καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι. ὡς γὰρ με σὺ
 εἶπες, ἐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. καὶ δά-
 τας γὰρ ἐκείνοι σφάλλονται διοιδιαίνοντες
 ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὴ καὶ σοὶ πάλιν
 ἐμβλυώτῳ πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δὲς ὡ 25
 συλλυγέ μοι ἐς αἰὲ μεμνησάμεν τινὶ χά-
 ριν. ἩΡΜΗΣ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πλη-
 ῶν αἰτίαν καταστήσεται μοι. ὅρῳ γινώσκῃ
 τὸν μισθὸν τῆς πενηγέσεως ἐκ ἀκόν-
 τυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερ- 30
 γνητέον δὲ ὅμας. τί γὰρ ἂν καὶ πάθη
 εἴη, ὅποτε εἴλω τις ὢν βιάζοιτο; πάν-
 τα μὲν οὐκ σὲ ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκείβῳς
 ἐκαστὴν ἡμέραν ὅσον ὃ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν
 τῶν ἡ διατεινῇ γήροιο εἴτα ἐμὲ μὲν ἀπο- 35
 λυτῶν τελευτᾶν δέήσει, κατὰ πρὸς ἀποδείκναι
 ὑπὸ

ὑπὸ τῆς Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐν-
 γῆν τὰ τῆς θανάτου ἔργα, καὶ τὴν τῆς Πλ-
 των Θ' ἀρχὴν ζήμιον, μὴ νεκρωθῶντι
 πολλῷ χρόνῳ. καὶ ὁ τελευτῆς Αἰακὸς ἀ-
 5 ρακτῆσει, μηδ' ὁβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δ'
 τὰ κεφάλαια σὺ γυνομένων ἴδης, τὸτ'
 δισχεπτέον.

2. ΧΑΡ. Ἄντὸς δ' Ἑρμῇ ὁπνύει τ-
 βέλτιστον. ἐγὼ δὲ ἐδὲν οἶδα τ' ὑπὲρ γῆ-
 10 ξένων. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον δ' Χάρων
 ὑψηλῆς τινος ἡμῖν ἔδει χωρεῖν, ὡς ἀπ' ἐκ-
 νεπᾶν ἴδεις. σὺ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν ἔραν
 ἀνελθὲν δωατὸν ἴδῃ, ἐκ αὖν ἔκαμνον.
 15 πρὶν δὲ ἐθέμις εἰδῶλοισι ἀεὶ ξυνόντα ὁπ-
 τῶν σὺ βασιλείων τῆς Διός, ὥρα ἡμῖν
 ἀπλὸν τι ὅρ' ὁπσκοπῆν. ΧΑΡ. Οἶδα
 δ' Ἑρμῇ ἄφ' εἰωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς
 ἐπιδᾶν πλέωμιν; ὁπόταν γάρ τὸ πνεῦμα κα-
 20 ταίρῃσιν, πλαγία τῇ ὁθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κ-
 μαῦτον ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας
 κελῶετε τὴν ὁθόνην σῆλαι, ἢ ἐνδοῦμαι ὁλ-
 γον τῆς ποδός. ἢ σωκεδραμεῖν τὴν πνύματι
 ἐγὼ δὲ, τὴν ἡσυχίαν ἀγειν παρεκελεύομαι
 25 ὑμῖν· αὐτὸς γάρ εἰδέναι τὰ βελτίω. καὶ
 ταῦτα δὴ καὶ σὺ πρᾶττε, ὁπόσα καλῶς ἔχε-
 νομίζεις, κυβερνήτης ναῦ γε ὢν. ἐγὼ δὲ αὖ
 φ' ὁπβάταις νόμοισι καθεδεῖμαι πάν-
 τηρόμιν κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὅρθ-
 30 λέγεις, αὐτὸς γάρ εἶπαί τι ποιητέον, καὶ
 ῥήσω τὴν ἱκανὴν σκοπῶν. ἄρ' οὐδ' ὁ Καῦ-
 σος ὁπτήδ' ἔστι, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος;
 ἀμροῖν ὁ Ὀλυμπός ἐκείνοσι; καί τοι ἐ-
 λόν τι ἀνεμνήσθω ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδ-
 35 συλαμεῖν δέ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σὲ δέ. ΧΑΡ.
 πρᾶττε. ὑπεργῆσαι γὰρ ἔσσι δωατά.

3. ἘΡΜ. Ὁμηροῦ ὁ ποιητὴς φησὶ τὸν
 Αλκίωνα ἦσαν δύο καὶ αὐτῶν ὄντας ἔτι παῖ-
 δας ἐθελησά ποτε τῷ Ὁσσαν ἐκ βαθεῶν ἀ-
 πασάντας, ὅπως εἶναι πρὸ Ὀλύμπου. εἴτα
 τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανῶς ταύτῃ κλίμα- 5
 τα ἔξεν οἰομένους καὶ πρὸς βασιλῆα τὸν ἑ-
 ρανόν. ἐκείνῳ μὲν οὕτως τὴν μετὰ ταῦτα ἀτασθα-
 λῶν γὰρ ἦσαν, δικὰν ἐτίσασκεν. νῶ ἦ, καὶ γὰρ
 ὅπως κακῶς ἦν θεῶν ταῦτα βεβήλοισιν, τί ἔ-
 χι οἰκοδομῶν καὶ ποιοῖ κατὰ τὰ αὐτὰ ὅπως 10
 κυλινδρῶντες ἐπ' αὐτὰ τὰ ὄρη, ὥς ἔχομεν
 ἐφ' ὑψηλότερα ἀκρεβέστερα τὴν σκοπὴν;
 ΧΑΡ. Καὶ διωπτόμεθα ὡς Ἑρμῇ δὴ ὄντες
 ἀναθέσθαι ἀσκήματα τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὁσσαν;
 ΕΡΜ. Διὰ τί δ' ἐκ αὐτῶν Χάρων; ἢ ἀξιοῖς 15
 ἡμᾶς ἀγεννέστερος εἶναι τοῖν βρεφυλλίαιν ἐκεί-
 νοιν; καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ.
 Οὐκ. ἀλλὰ τὸ πρῶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν
 τινα μεγακροῖαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως.
 ἰδιώτης γὰρ εἶ ὡς Χάρων, καὶ ἡκιστα ποιητικὸς. 20
 ὅς ἦ γυνάδας Ὁμηροῦ ὑπὸ δυοῖν εἰχόιν αὐ-
 τῇκα ἡμῖν ἀμειψτόν ἐποίησε τὸν ἑρανόν, ἔτω
 βαδίσας σωτιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἰ σοὶ
 ταῦτα τεύεται εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δι-
 λαδὴ εἰδότες, ὅς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὧν φέ- 25
 ρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκέραιος ἦ ἴσως καὶ
 τὸ ἐμὲ ἀδελφεῖ πέρι, τὸ Ἡρακλέῳ, ὥς δια-
 λείποιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ
 ἀναπαύσει πρὸς ὀλίγον τὸν ἄχθος, ὑποθεὶς ἐ-
 αὐτὸν φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκέραιος καὶ ταῦτα. εἰ 30
 ἢ ἀληθὴ ὅστις, σὺ αὖν ὡς Ἑρμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ
 ἠδῆντες. ΕΡΜ. Ἀληθὲς αἶψα ὡς Χάρων. ἢ
 τίς τινος γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐφάδοντο αὐτῷ;
 ὥς ἀναμοχλῶμεν τῷ Ὁσσαν πρῶτον, ὡ-
 περ ἡμῖν ὑπὸ γαῖαν τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχὴν 35
 τῶν Ὁμηρῶν.

Ἀυτὰρ

Ἀυτὰρ ἐπὶ Ὅσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.

- Ὅρᾱς, ὅπως ῥαδίως ἄμα καὶ ποιητικῶς ἔξει
 ρασσώμεθα ἢ φέρεσσι ἀναβὰς ἰδῶ, ἢ καὶ ταῦτα
 ταῖς ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. παπὰ
 5 κατὰ ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑποστάσει τῶν ἔργων. ἀπο
 μὲν γὰρ τῆς ἐξ ὧν, μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία εἰσὶν
 νείκεα. ἀπὸ δὲ τῆς ἀπείρου, ἢ πλέον Ἰταλίας καὶ
 Σικελίας. ἀπὸ δὲ τῆς ἀρκυῶν, τὰ ὅτι τὰ
 τῶν Ἰερωνίμων. καὶ κείθεν ἢ Κρήτη ἢ πᾶν σα
 10 φῶς. μελακινητῆα ἢ μὴ πορθμεῦ καὶ ἢ Οἰ
 τη ὡς οἴκεν. εἴτα ὁ Παρνασσὸς ὅτι τὰ π
 ΧΑΡ. Οὕτω ποιεῖται, ὅρα μόνον μὴ λεπ
 τερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπορρηκνύον
 τες πῶς τῶν τιθάνων εἴτα συγκαταρρίψῃ
 15 αὐτὰ, πικρὸς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς πε
 ραθώμεθα, ξυμβιβέντες τὴν κερανίων. ΕΡΜ
 Θάρρει ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἀπαντα μελατίθη
 τινὺ Οἰτῶν, ὅτι κυλινδείδω καὶ Παρνασσῷ
 ἰδὲ ἐπάνημι αὐτοῖς, εὖ ἔχει, πάντα ἐρ
 20 νάβαινε ἡδὴ καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὅρᾳσον ὅ
 μῆ τι τὴν χεῖρα. ἢ γὰρ ὅτι μακρὸν με ταύτῃ
 τινὺ μηχανῶν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἴ
 καὶ ἰδῆν ἐθέλεις ὅτι Χάρων ἀπαντα, ἢ ἐν
 ἀμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι. ἀλλ
 25 ἔχει με τῆς δεξιᾶς, καὶ εἶδε μὴ χεῖρ τῶν ὀλ
 αῖνῶν παλῆν. εὖ γὰρ ἀνελήλυθας καὶ σύ. καὶ
 πείθεαι δικέρυμβος ὁ Παρνασσὸς ὅτι, μίαν
 κατέρχῃ ἀκραν ὀπλαβύμβοι, καθέξῃ μεθ
 σὺ δέ μοι ἡδὴ ἐν κύκλῳ περὶ βλεπόντων ὅτι τὸ
 ἀπαντα.
 30 4. ΧΑΡ. Ὅρᾳ γινώσκων πολλῶν καὶ λίαν
 τινὰ μεγάλῳ φειρρέσαν, καὶ ὄρη καὶ ποταμῶν
 τῶν Κωκυτῆ καὶ Πυριφλεγέθοντι μείζονας
 ἀνθρώπους πάνυ σμικρὺς, καὶ τινὰς φ
 αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλλεις ἐκείναι εἰσιν ἔς φ
 35 λεὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα ὅτι Ἐρμῶ

οὐκ ἔστιν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτῳ τὸν
 Παρνασσὸν αὐτῇ Κασαλίᾳ, καὶ τῷ Οἴτῳ καὶ
 τὰ ἄλλα ὅρη μετεκινήσαμεν. ἘΡΜ. Ὅτι
 τί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀειδὲς ἔγωγε ἀπὸ τῶ
 ὀφθαλμοῦ ὁρῶ. ἐκκλόμεν ὅς πολεῖς, καὶ ὅρη αὐ- 5
 τὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς
 ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ ἀπὸ τῶν ἰσθμῶν, καὶ οἷα λέ-
 γουσιν, ὥσπερ ὅτε μετὰ τὸ πρῶτον ἐν ἰσχυρῶν ἐ-
 λθὲς μελῶντα, καὶ ἦρε με, ὅ, τι μελῶν. ἀκί-
 νητος γάρ τινος ἦν ὁδὸς ἐς ὑπερβολήν. ἘΡΜ. 10
 τί ὅ τὸτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον οἶ-
 κται κληθεὶς ὑπὸ τινος ἡμῶ φίλων, ἐς τὴν
 σερραίαν μάλιστ' ἦξω ἔφε. καὶ μετὰ τοῦ λέγον-
 τος ἀπὸ τῶν τέγους κεραιὰς ὀπτεσθῆσα, οὐκ 15
 ἴδ' ὅτε κινήσαντες, ἀπέκλινεν ἀμύτον. ἐγὼ
 ἔβλεψα οὖν ὅτι ὀπτελέσαντες τὴν ὑπερβολήν.
 οἶκα ὅ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεαι. ὥς μάλλον
 ἀνέποιμι καὶ ἀκίνομι. ἘΡΜ. Ἐχ' ἀτρέ-
 κται καὶ τὸτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι σοι, καὶ ὅξυ-
 κερκίσαιον ἐν βραχέϊ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου 20
 ἵνα καὶ πρὸς τὸτο ἐπωδὴν λαβὴν, καὶ περὶ δὲ
 πῶτα ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώτῃην,
 ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε
 μόνον. ἘΡΜ.
 Ἀχλὺ δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμοῦ ἐλόν ἡ 25
 πρὶν ἐπῆεν,
 Ὅρ' εὐ γινώσκεις ἡμῶς δεδόν. ἡ δὲ καὶ ἀνδρα-
 γΑΡ. Τί ὅστις; ἘΡΜ. Ἡδὴ ὁρᾶς
 ΑΡ. Ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκᾶς ἐ-
 ἦν, ὥς πρὸς ἐμὲ, ὥς σὺ τὸ ὅτι τέτω 30
 ἐρεδιδασκέ με καὶ ἀποκρίναι ἐρωτῶν τι. ἀλλὰ
 ἴσθι καὶ τὸν Ὀμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαι σε. ὥς
 ἄθως ἔδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα μετὰ Ὀμήρου
 ΕΡΜ. Καὶ πάθεις σὺ ἔχεις τι καὶ ἐλθὲν εἰ-
 ναι, νῦν αὖτις αἰεὶ καὶ πρὸς κωπὴν ὥς ΧΑΡ. 35
 ὁρᾶς, ὁνειδιστὴν τὸτο ἐς τὸν τέχνῳ. ἐγὼ
 δὲ

- 5 οὐδὲ ὁπότε διαπάρθυμον αὐτὸν ὑποθάνοντα
 πολλὰ ῥα ἰωδιῶν ἀκίσας, ἐρίων ἔτι μέ-
 μνηται. καὶ τοὶ χειμῶν ἱμάς ἐμικρὸς τότε
 κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἐπ' αὐτῷ
 10 σὶόν τινα ὠδῶν τοῖς πλέεσσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν
 σωήσας τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόν-
 τον, ὥσπερ τορῶν τινα ἐμβαλὼν τῷ τρία-
 ναν, καὶ πᾶτας τὰς θυέλλας ὠρέθυσεν, καὶ ἄλλα
 15 πολλὰ κυκῶν τῷ θάλασσαν ὑπὸ τῆς ἐπ' αὐ-
 τῷ χειμῶν ἀφνω καὶ γνώφῃ ἐμπεσὼν, ὀλίγη δὲ
 πείεβεν ἡμῖν τῷ ναυῷ. ὅτε γὰρ καὶ ναυί-
 στας ἐκείνῃ ἀπήμεσε τῆς ῥα ἰωδιῶν τὰ
 πωλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χαρύβδι, καὶ Κυ-
 κλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὐδ' ἰσχυρὸν
 20 τοσούτῃ ἐμέτε ὀλίγα γούνα διαφυλάττειν. ΧΑΡ.
 Εἰπέ γὰρ μοι.

Τίς γὰρ ὁδὸς ἔστι πάχιστος ἀνὴρ ἧς τε μέ-
 γας τε,

- 20 ὥμης.
 ΕΞΟΧ. ἀνδρώπων κεφαλῇ καὶ εὐρί-
 στος.

- ΕΡΜ. Μίλων ἔστι ὁ ἐκ Κρέτων ἀθλη-
 τής. ὅππῃ κερταῖσι δ' αὐτῶν οἱ Ἕλληνες. ἐπὶ
 τὸν ταῦρον ἀρσένῃ φέρει διὰ τῆς σαρδύ-
 σος. ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐ-
 25 ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλ-
 να μετ' ὀλίγον συλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὴν
 σκαφίδον, ὁπότε αὖτ' ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς
 μαχωτάτης τῆς ἀνταγωνιστῶν καὶ ἀπαλαυδῶ-
 τῆς θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτὸν ὑπὸ
 30 σκελίξει. κατὰ οἰμώξειαι ἡμῖν δηλαδὴ με-
 νημῆς τῆς σεφάνων τέτων, καὶ τῆς κρέτης
 καὶ μέγα φρονεῖ θαυμαζομένη. οὐδὲ τῇ
 ταύρῃ φορᾷ. τί οὐδ' οἰκθῶμεν, ἄρα ἐλπί-
 αὐτὸν καὶ τεθνήξειν ποιεῖ; ΕΡΜ. Π-
 35 θεὸν ἐκείνῃ θανάτου νῦν μνημονεύσας ἀν-
 ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἐὰν τούτον ἐκ-
 μαχέ-

μακρὸν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπότ' ἂν
πλήν, μηδὲ ἐμπίδα, ἔχῃ ὅπως ταῦτον ἔτι
ἀρετῆς διωάμενθ.

5. Σὺ δὲ μοι ἐκείνο εἶπε. τίς τε ἄρ' ὅδ'
ἄλλθ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' Ἑλλῶν ὡς ἔοικεν, ὅ
ὑπὸ γυνῇ τῆς σοφῆς. ΕΡΜ. Κῦρθ δ'
Χάρων ὁ Καμβύσης, ὃς τινὲ ἀρχὴν πάλας
Μήδων ἐχόντων, νυνὶ Περσῶν ἤδη ἐποίησεν-
10 ἔτι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχεῖται ἐτθ ἐμοσφίητε,
καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο. καὶ νυνὶ ἐλασθεῖον
τι ὅππ' Ἀσσύριαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖ-
σον, ἀρχοὶ ἀπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσθς ὅ
πῦ πότε καὶ ἐκείνός ὄσιν; ΕΡΜ. Ἐκείσε
ὑπόβλεψον ἐς τινὲ μεγάλῳ ἀκρόπολιν τινὲ
τὸ τριπλάσιον τείχεθ. Σάρδεις ἐκείναι. καὶ 15
τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ὅππ' κλίνης χρυ-
σοῦς καθεήμενον, Σόλωνι πρὸ Ἀθηναίων διαλε-
γόμενον; βύλει ἀκρόπολιν αὐτῆς ὅ, τι καὶ
λέγῃσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΡΟΙ.
Ὡς ἔρεε Ἀθηνῶν εἶδες γδ' μετὰ τὸν πλεῖστον, 20
καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσθ' ἀσπασθῇ χρυσοῦς
ὄσιν ἡμῖν, καὶ τινὲ ἄλλῳ πολυέλεειαν, εἰπέ
μοι τίνα ἡ γῆ ἡμῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαι-
μονέσατον ἔτι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;
ΕΡΜ. Θάρρει. ἔστιν ἀχρονέες δὲ Χάρων. 25
ΣΟΛ. Ὡς Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν εὐδαιμόνες.
ἐγὼ δ' ὦν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωνα ἡγήματα
εὐδαιμονεστάτους γυνέας, τὰς τῆς ἱερείας παῖ-
δας. ΧΑΡ. Τῆς ἀργύρου φησὶν ἔτθ, τὰς
αἶμα πρῶτον σποθανόντας, ἐπει τινὲ μηλίερα 30
ὑποβλήτες εἰλκυσαν ὅππ' τῆς ἀλῆς ἀχρε-
πρὸς τὸ ἱερὸν. ΚΡΟΙ. Ἐστὼ. ἐχέτωσαν τὰ
πρῶτα ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας. ὁ δ' αὖτε
δὲ τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλθ ὁ Ἀθη-
ναῖθς, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανον ὑπὲρ τῆς 35
πατρίδθ. ΚΡΟΙ. γὰρ δὲ κάθαρχα, ἔ

σοι δοκῶ ἐνδαιμόνων ἵ) ; ΣΟΛ. Ὁυδέ πο
οἶδα Κροῖστ, ἦν δὲ πρὸς τὸ τέλθ' ἀφίκη τῆ
βίε. ὁ γὺ θάναθ' ἀκρίβης ἐλεγχθ' τῶν
τοιούτων, καὶ τὸ ἄχει πρὸς τὸ τέρμα ἐνδαι-
5 μόνως διαβιδῶναι. ΧΑΡ. Κάλλισα ὦ Σόλων,
ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιλέλησθα, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον
αὐτὸ ἀξιοῖς ἡγεῖσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων
κρίσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖστ' ἐκ-
10 πέμπει ; ἢ τί καὶ ὅτι τῶν ὁμῶν φέρεται ;
ΕΡΜ. Πλίνθεις τῶ Πυθίῳ χρυσῆς ἀνατίθη-
σι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται
μικρὸν ὕστερον. φιλόμαυτις ὃ ἀνὴρ ἐκλόπων.
ΧΑΡ. Ἐκείνο γάρ ὅστις ὁ χρυσὸς τὸ λαμ-
15 πρὸν, ὃ ἀποσίλβει τὸ ὑπάρχον μετ' ἐρυθῆ-
μαθ'· νῦν γὺ πρῶτον εἶδον, ἀκύνων ἀεὶ
ΕΡΜ. Ἐκείνο ὃ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄνο-
μα, καὶ περὶ μάχηλον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἐχ-
ὄρω ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῶν πρέσσειν, εἰ μὴ ἄρα
20 τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτὸ.
ΕΡΜ. Ὁυ γὺ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆ-
το, καὶ ὅτι βυλαὶ, καὶ λησῆεαι, καὶ ὁπορκαίαι, καὶ
φόνοι, καὶ δεσμά, καὶ πλεῖς μακροὺς, καὶ ἐμπο-
εῖαι, καὶ δολεῖαι ; ΧΑΡ. Διὰ τῆτο ὢ Ερ-
25 μῆ, τὸ μὴ πολὺ τῆ χαλκῆ διαφέρειν ; οἶδα
γὺ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν ὡς οἶδ' αὖτε παρὰ τῶν
καταπλεόντων ἐκάτε ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναὶ
ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε καὶ πάντες αὐ-
τάζειν αὐτῶν τῆτον ὃ ὀλίγον ἐκ πολ-
30 λῆ τῆ βάθους οἱ μεταλλοῦντες ἀνορύττεσι. πλὴν
ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἔτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδ' ὅθι
καὶ τᾶλλα. ΧΑΡ. Δεινὴν τίνα λέγεις τῶν
ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσούτον ἔρωτα
ἐρῶσιν ὡς χρῆ, καὶ βαρέως κλήμαθ'. ΕΡΜ.
35 Ἀλλ' ἐ Σόλων γε ἐκείν' ὃ Χάρων ἐρῶν
αὐτῶ φαίνεται, ὡς ὅρας καταγελά γάρ τῶ Κροῖ-

τε καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῆ βαρβαρύ. καὶ μοι
δοχεῖν ἔρεσθαι τι βέλεται αὐτόν, ἐπαυκέσω-
μήν οὐκ.

7. Σ Ο Λ. Εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἶμαι γὰρ
τι δέσῃς τῶν πλίνθων τέτων ἢ Πύθιον ; 5
ΚΡΟΙ. Νὴ Δί, ἔ γὰρ ὄσιν αὐτῶ ἐν Δελ-
φοῖς ἀγάθημα ἔδεν τοιῦτον. Σ Ο Λ. Οὐκ
οὐκ μακάριον οἶμαι τὸν θεὸν ὑποταίνειν, εἰ κή-
σαις ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθες χρυσᾶς ;
ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ ; Σ Ο Λ. Πολλῶ μοι 10
λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ ἔργῳ, εἰ
ἐκ Λυδίας μελαστέλλῃς τὸ χρυσίον δέησαι
αὐτῷ, ἣν ὀπιθυμήσω. ΚΡΟΙ. Πῆ γὰρ
τοσούτῃ ἐν γυμνίῳ χρυσός ὅσθι παρ' ἡμῖν ;
Σ Ο Λ. Εἰπέ μοι, σίδηρ' ἢ εὐτετα ἐν Λυ- 15
δία ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. Σ Ο Λ. Τῆ
βελτίον' ἄρα ἐν Δελφοῖς ἔσθι. ΚΡΟΙ. Πῶς
ἀμείνων ὁ σίδηρ' χρυσῶς ; Σ Ο Λ. Ἦν
ὑποκείνη μηδὲν ἀθανάτῃν, μάθοις ἂν ΚΡΟ.
Ἐράτα ὦ Σόλων. Σ Ο Λ. Πότερον ἀμεί- 20
νους οἱ σωζόντες τινες, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς
αὐτῷ ; ΚΡΟΙ. Οἱ σωζόντες δηλαδὴ.
Σ Ο Λ. Ἄρ' οὐκ ἦν Κύρθι, ὥς λογοποιοῦσι
τινες, ὅτι καὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μεχαίρας σὺ ποι-
ήσῃς τῷ Στρατῇ, ἢ ὁ σίδηρ' ἀναγκαῖ' ὅτε ; 25
ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρ' δηλαδὴ. Σ Ο Λ.
Καί τί γὰρ μὴ τῦτον παρσκαυάταις, οἱ χοῖοι ἂν
σοὶ ὁ χρυσός ἐς Πέρσας ἀιχμαλώτῃ. ΚΡΟ.
Εὐφόμεν' ὦ ἄνθρωπε. Σ Ο Λ. Μὴ γυμνίῳ μὲν
ἐν ἔργῳ ταῦτα. φαίνεται ἢ οὐκ ἀμείνων τὸν σί- 30
δηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ
θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθες ἀναλίσθηναι με-
τὸν ἢ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῷ ἀνακαλεῖν ; Σ Ο Λ.
Οὐδέ σιδηρὸν ἐκείνός γὰρ δεήσειαι· ἀλλ' ὥς τε
χαλκὸν, ὥς τε χρυσὸν ἀναθήσῃ, ἄλλοις μὲρ ποτε 35
κήρυμα καὶ ἔρμαιον ἔσθι ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν,

- ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δειλοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυραν-
 νῳ ληστῇ· τῷ δ' ὁλίγον μέλει ἥν' ὅσων
 χευσσοποιῶν. ΚΡΟΙ Αἰεὶ σὺ μετὰ πλῆ-
 τω περσπολεμῆς, καὶ φθονεῖς. ἘΡΜ. Οὐ
 5 φέρεται ὁ Λυδὸς, ὃς Χάρων, τινὶ παρρησίαν, καὶ
 τινὶ ἀλήθειαν ἥν' λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ
 δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρωπίνου ἔχοντος
 πῆσάν, τὸ δ' ὅπως αὐτὸν ἐλδοτέρως λέγων.
 10 μεμνήσθαι δ' οὐ μὲν μικρὸν ὕστερον τῆς Σόλωνος,
 ὅταν αὐτὸν δεῖ ἀλόνῃα ὅτι τινὶ πυρὸς ὑπὸ
 τῆς Κύρου ἀναχθῆναι. ἤκουσεν γὰρ τῆς Κλωθῆς
 πρῶτον ἀναγνωσκέτης τὰ ἐκείνη ὅπως κλωσ-
 μένα. ἐν οἷς καὶ τοῦτ' ἐγγράφη. Κροῖσον μὲν
 ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρου δ' αὐτὸν ὑπὸ ἐκεί-
 15 νησι τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τινὶ
 Σκυθίᾳ τινὶ ὅτι τῆς ἵππου τῆς λευκῆς ὕψελαν
 νεύσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ἘΡΜ. Τῶν
 μυεῖς ἐκείνη ὅτι, καὶ τινὶ κεφαλὴν γὰρ ἀπο-
 τεμοῦσα τῆς Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ
 20 πλήρη αἵματός. ὁρᾷς δ' καὶ τὸν ὕδον αὐτῆς τὸν
 νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ὅστις. ἔτι βα-
 σιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα καὶ μυεῖα σφαλῆς
 ἔντε Λιδύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸν τελευτάου μα-
 νεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκλείνας τὸν Ἀπιν. ΧΑΡ.
 25 Ὡ πολλὸν γέλωτός. ἀλλὰ νῦν τίς αὖν αὐτὸν
 πρὸς λέγειν ἔτις ὑποφρονουῖται ἥν' ἀλ-
 λων; ἢ τίς αὖν πιστεύειν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτι
 μὲν αἰγμάλῃ ἔσται, ἔτι δ' ἢ τινὶ κεφαλὴν
 ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματός;
- 30 8. Ἐκείνός ἢ τίς ὅστις ὅστις ὅστις ὅστις
 πορφυρὸν ἐφ' ἐρεῖδα ἐμπεπορημένός, ὁ τὸ δ-
 αδήμα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρός ἀνεδί-
 δωσι τὸν ἰχθυὸν ἀνατεμνόν.

—— νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ;

- 35 ——— βασιλεύς δέ τις εὐχεται ἔτι.

ἘΡΜ. Εὐ γὰρ παρρησίᾳ ὃς Χάρων, ἀλλὰ
 Πολυκράτῳ

Πολυκρότῳ ὁρᾷς ἢ Σαμίων τύραννον ἐν-
 δαιμόνα οἰόμενον ἔειπεν; ἀτὰρ καὶ ἔτι αὐτὸς
 ὑπὸ τῆς παρὲσθ' οἰκίτης Μιμανθείης προσδο-
 θείς Ὀρεσίτῃ τῷ σατραπῇ ἀνασκοποῦσθαι
 ἀθλῶν ἐκπεσὼν τῆς ἐνδαιμονίας ἐν ἀκαρεΐ
 τῆς χροῦς. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα.
 ΧΑΡ. Εὖ γε ὦ Κλωθοῖ, ῥηκτικῶς καὶ αὐτὸς
 ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ὑπότεμνε, καὶ ἀνα-
 σκολόπιζε, ὥς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν το-
 σάτῃ ἢ ἐπαυρίσθων, ὥς ἂν αὐτὸ ὑψηλοτέρη ἀλ- 10
 γηνύτερον καλῶσι σέμνιοι. ἐγὼ ἢ γυμνασμία
 τότε γυμνασίας αὐτῇ ἐκάσων γυμνὸν ἐν τῷ
 σκαφιδῶ, μήτε πορφυρεῖδα, μήτε τιάρην, ἢ
 κλίνῳ χρυσῶ κομίζοντα.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὦ δὲ ἔξει. 15
 τῶν ἢ πληθύν ὦ Χάρων ὁρᾷς, τοὺς πλείους
 αὐτῇ, τοὺς πολεμῶντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς
 μαργυνῶντας τοὺς διανείζοντας, τοὺς προσαι-
 τῶντας; ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλῳ τινὰ τύρ- 20
 βῳ, καὶ μετὸν ταρχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πο-
 λεις καὶ αὐτῶν εἰσκύας τοῖς σμύλῃσιν, ἐν αἷς
 αἴψας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησθόν
 κεντρεῖ. ὀλίγοι δὲ τινες ὥσπερ σφῆκες ἄγχι-
 σι, καὶ φέρονσι τὸν ὑποδείξεσθον. ὁ δὲ ὥσπερ
 ἰόμβου αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανῆς ἔτι ὄχλῳ, τί 25
 νες εἰσὶν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες ὦ Χάρων, καὶ
 δαίμας, καὶ ἀνοίαι, καὶ ἡδοναί, καὶ φυλαργυ-
 εῖαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖσις, καὶ τὰ τοιαῦτα τέτων
 ἢ ἡ ἀγνοία μὲν κατὰ ξυνανὰ μέμικται αὐτοῖς,
 καὶ συμπολιθεταί γενὴ Δία, καὶ τὸ μῖσθον, καὶ ἡ 30
 ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ὑπερία, καὶ
 φυλαργυρία. ὁ φόβος ἢ καὶ ἐκπίδες ὑπεράνω
 περὶ μέντοι, ὁ μὲν ἐμπύπλων, ἐκπλήττει, ἐκπίδες
 καὶ ὑποπλήττει ποιεῖ. αἰδὼς ἐλπίδες ὑπερ κε-
 φαλῆς αἰωρέμεναι, ὅπου ἂν μάλιστ' οἴηται 35
 τις ὀπλήττει αὐτῇ. ἀναπλάμεναι οἰχονταί,
 Ε 4 καχεηνότας

κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιτῦσαι, ὅπως καὶ τὰ
 Τανάλιον κατὰ πάχον· ὅρας ὑπὸ τῆς ὕδα-
 70. τος. ὡς δ' αἰτείνης, καλῶς καὶ μοίρας ἀν-
 ὁπκλωθόσας ἐκάστω τὸν ἀτράκλον, ἀφ' ὧν
 5 τῆσαι ξυμβέβηκεν ἀπανίας ἐκ λεπτῶν νημά-
 των ὅρας καὶ ἀφ' ἀρχινιάτινα κλαβαίνοντα
 ἐφ' ἑκαστον ὑπὸ τῶν ἀτράκλων. ΧΑΡ. Ὅρα
 πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ὁπκωπλεγμῶν γι-
 τὰ πολλά. τὸτο μὲν ἐκείνω, ἐκείνο δ' ἄλλω
 10 ΕΡΜ. Εἰκότως ὦ Πορθμεῦ· ἡμαρταὶ γάρ ἐ-
 κείνω μὲν ὑπὸ τέτῳ φονάθῳ, τέτῳ δ' ὑπὸ
 ἄλλω. καὶ κληρονομήσας γὰρ τὸτον μὲν ἐκείνω
 ὅτις ἂν ἦ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δ'
 αὖ, τέτῳ. τοίνυν γάρ τι ἢ ὁππλοκὴ διηλοῖ
 15 ὅρας δ' οὐκ ὑπὸ λεπτῆς κρεμαμῶν ἀπανίας
 καὶ ἔτ' ὅτι μὲν ἀνασπαδείς ἀνω μελίσσος ὄρεται,
 καὶ μικρὸν καλαπесὼν ὑπερβαίνει τὴν λίαν
 ἐπεὶ δὲν μηκέτι ἀνέλεχεν πρὸς τὸ βάρος, με-
 γαν τὸν φόρον ἐργάσεται. ἔτ' ὅτι ὀλίγον ὑπὸ
 20 γῆς αἰωρεῖται, ὡς καὶ πέση ἀπορητὶ κεί-
 νεται, μόγις καὶ τοῖς γήτοσιν ὕδατος ἐνέ-
 τῃ πλώματι. ΧΑΡ. Παγγέλοις ταῦτα
 ὦ Ερμῆ.

10. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐδ' εἰπὲν ἔχον
 25 ἂν καὶ τὴν ἀξίαν ὅπως ὄρεται καλαγέλασα
 Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπυδαὶ αὐτῆς
 καὶ τὸ μελαζὺν ἡλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρ-
 πάσας γιγνομῶνς ὑπὸ τῆς βελτίως θανάτου
 ἄγγελοι δ' αὐτῆς, καὶ ὅσπερ μάλα πολλοὶ
 30 αἱ ὅρας, ἡπίαλοι καὶ πυρετοί, καὶ φθόροι, καὶ πνέ-
 μονοίαι· καὶ ξίφη, καὶ ληστρίαι, καὶ κώνεαι, καὶ
 δικασαί, καὶ τύραννοι, καὶ τέτων ἐδ' ὅ-
 λως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐς ἃν εὖ παρὰ τῶν
 ὅταν δὲ σφαλῶσι. πολὺ τὸ ὀτλοῦσι, καὶ αὖ
 35 αἱ, καὶ ὅμοιοι εἰδ' ἐυθύς ἐξ ἀρχῆς ἐν-
 νόου ὅτι θνητοὶ τῆς εἰσιν αὐτοῖς, καὶ ὀλίγοι
 τῶν

τὸν χρόνον ὁπιδιμήσαντες τῷ βίῳ, ἀπία-
 σιν, ὡς περ ἐξ ὁνείρατο, πάντα ὑπὲρ γῆς
 ἀφέντες, ἔζων τε αὖ σοφρονέστερον, καὶ ἡπὶ
 ἡνιωτῶ ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπίσαν-
 τες χεῖσθαι τοῖς παρῶν, ἐπεὶ δὲ ὁπιδίαι 5
 ὁ ὑπηρετὴς καλῶ, καὶ ἀπάγη, πεδήσας τῷ
 πυρετῷ, ἢ τῇ φθόρῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τὴν ἀ-
 γωγῶν ἢ ποιεῖ προσδοκῆσαντες ἀποπαθῆσθαι
 αὐτῶν. ἢ τι γὰρ ἐκ αὐτῶν ποιήσεται ἐκείνῳ, ὃ τῷ
 εἰκίαν πεδήσῃ οἰκοδομῶν, καὶ τοῖς ἐργάταις 10
 ὁπιδίαι, εἰ μὴ οἱ ὅτι ἡ μὲν, ἔξει τέλος
 αὐτῶν, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθὴς τὸν ὄροφον, ἀπίοι,
 τῷ κληρονόμῳ κληριπῶν ἀπολαύειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μὲν δὲ δὴ πνίσας ἀθλιὸς ἐν αὐτῇ· ἐκεί-
 νος μὲν γὰρ ὁ χάρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτε- 15
 κεν αὐτῶν ἡ γυνή, καὶ φέλλας διὰ τὸ ἐστῶν,
 καὶ τὸ νομα τῷ πατρὸς τιθέμενος. εἰ ἡπίστα-
 το ὡς ἐπὶ τῆς γυναικὸς ὁ παῖς τεθνήσκειται,
 ἀρᾶν σοι δοκῇ χεῖρην ἐπ' αὐτῷ γυναικῶν
 ἀλλὰ τὸ αὐτίον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα 20
 ὁπὶ τῷ παιδί ἐκείνον ὄρα, τὸν τῷ ἀλπτῷ
 πατέρῳ, τῷ Ὀλύμπῳ νενικηκότος· τὸν γεί-
 τινά τῳ τὸν ἐκκομίζοντι τὸ παιδίον ἐχ' ὄρα,
 ἐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῶν κέρκῃς ἐκρίματο.
 καὶ μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένης ὄρας 25
 ὅσοι εἴη, καὶ τοῖς ζῶντα γείροντας τὰ χεῖματα,
 εἴτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλυμνύς, ὑφ'
 αὐτῶν εἶπον, ἐπιδόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν·
 ΧΑΡ. Ὅρα πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν
 ἐγὼ εἰροῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τῷ βίῳ, ἢ τί 30
 ἐκείνῳ ὄσιν, ἢ σερέμῳ, ἀγανακτῶσιν.

11. ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοῦ βασιλέως ἱ-
 αὶ τις αὐτῶν, οἱ τῷ εὐδαιμονέσαστοι ἐπὶ δὴ καὶ
 σιν ἔω τῷ ἀβελβαίῳ, καὶ ὡς αἰς, ἀμφιβόλῃ
 τῇ τύχῃς πλείον ἢ ἡδὲαν τὰ ἀνίασθαι εὐ- 35
 ρήσει προσόντα αὐτοῖς, φέλλας καὶ ταυροχάς.

- κῆμισι, κῆ ὀπβυλάς, κῆ ὀργάς, κῆ κολα-
 κείας. τέτοις γὰρ ἅπαντες ζώουσιν. ἐὼ πέν-
 θη, κῆ νόσους, κῆ πάθῃς ἐξ ἰσχυρίαις δηλαδὴ
 ἀρχοντα αὐτῶν, ὅπως ἢ τὰ τέτων πορη-
 5 ρα, λογιζέσθαι καὶ οἶα τὰ τῶν ἰδιωτῶν
 ἂν εἴη. X A P. Ἐθέλω γοῦν σοι ὦ Ἐρ-
 μῆ εἰπεῖν, ὅτι νιν ἐοικέναι μοι ἔδειξαν οἱ αν-
 θρωποι, κῆ ὁ εἶθ' ἅπας αὐτῶν. ἦδη ποτὶ
 πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρυνῶτινι
 10 καταρράδιον ἀνισαμύνας, τὰς φουαλλίδας
 λέγων. ἀφ' ὧν ζυωαγείρεται ὁ ἀφρός ἐκ κείνων
 τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα
 ἐκρηαγείσαι, ἀπέσβησαν. αἱ δ' ὅτι πλέον διαρ-
 κῆσι, κῆ πρεσχωροῦσιν αὐταῖς ἢ ἄλλων, αὐταῖς
 15 ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον ἀεθῶναι. εἴτα
 μέντοι καὶ κείναι πάντως ὑπερράγῃσιν ποτὶ
 ἢ γὰρ οἷον τε ἄλλως γινέσθαι. τὸτό ὅστις ὁ ἀν-
 θρώπων εἶθ'. ἅπαντες ὑπὸ πνύματι ἐμ-
 πεφυστημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους, κῆ
 20 οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσιν, καὶ ὠκύμορον τὸ
 φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ζυσιῶναι ἐπαύσαν-
 το. πᾶσι δ' οὕτως ὑπερράγῃσιν ἀναγκᾶσιν.
 E P M. Οὐδὲν χεῖρον συτῆς Ὀμήρου εἴκασται
 ὦ Χάρων, ὅς φύλλοις τὸ γῆθ' αὐτῶν ὁμοιοῖ.
 25 12. X A P. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἐρμῆ
 ὁρᾶς οἶα ποιεῖς κῆ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλ-
 λήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῇ, καὶ κλήσειεν αὐ-
 μιλώμενοι, ἀφ' ἅπαντα κατὰ λιπὸν αὐ-
 τῶν, δειήσῃ ἕνα ὁβολὸν ἔχοντας, ἦκειν παρ
 30 ἡμᾶς· βύλει οὕτως ἐπεὶ ἔφ' ὕψι ἡλῆς ἐσμὲν
 ἀναβοήσας παμμέγεθες, περιγινέσω αὐτοῖς
 ἀπέχεσθαι μὲν ἢ μαλαίων πόνων, ζῶν ἢ, αὐ-
 τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων
 ὦ μάταιοι, τί ἐσπεύδατε φεῖ ταῦτα
 35 παύσατε κάμνοντες. ἢ γὰρ ἐς αἰὲν βιώσεσθαι
 ἐδὲν ἢ ἐνταῦθα σιμνῶν αἰδῶν ὅστις.

ἀν' ἀπάροιτις αὐτῶν τι ξυὼ αὐτῶν ὑποθανόν.
 ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἷχεσθαι, τὴν
 οἰκίαν δ' καὶ τὸν ἀγρόν, καὶ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων
 εἶναι, καὶ μετὰ ἄλλην τοῦ δεσποτάς. ἐν ταῦτα,
 καὶ τὰ τοιαῦτα ὅς ἐπηκόος ἐμβοήσασιν αὐ- 5
 τοῖς, ἐκ ἂν οἶσι μέγα ὠφελήθῃαι τὸν βίον,
 καὶ σωφρονεσέμεν ἂν ἡμῶν παρὰ πολὺ ἰ
 ΕΡΜ. ὦ μακάριε, ἐκ οἷσα ὅπως αὐτῶν
 ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη διατελείκασιν, ὥς
 μὴδ' ἂν βυπᾶνω ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς 10
 τὰ ὧτα, τοσούτω κηρῶ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον ὅτι
 Ὀδυσσεὺς τοῦ ἐταίρου ἔδρασε, δέη τῆς Σει-
 ρήνων ἀκροάσεως· πόθεν οὖν ἂν ἐκείνοι δι-
 νηθεῖεν ἀκῆσαι, ἢν καὶ σὺ κεκρωγῶς διαρῶ-
 γῃς; ὅτι γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δυνάμει, τῶ 15
 τοῦ ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ'
 εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι καὶ παρὰ δεδωγμένοι τὸν κη-
 ρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὑποκλί-
 ναντες, ὅξυ δεδωγότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ
 κληρονομάτες οἷα ὅτι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔν ἐκεί- 20
 νοῖς γοῦν ἐμβοήσασιν; ΕΡΜ. Πειρηθὲν
 τῆτο λέγειν πρὸς αὐτὸν ἂ ἴσασιν. ὅρῳ ὅπως
 ἀποσάντες ἦν πολλῶν, καταγελῶσι ἦν μι-
 γρομύων, καὶ ὑδαμῆ ὑδαμῶς ἀρέσκονται αὐ-
 τοῖς, ἀλλὰ δὴ οἱ εἰσι δρασμὸν ἥδη βελόον- 25
 τες παρ' ὑμᾶς ὑπὸ τῶ βίῳ καὶ γὰρ καὶ μισῶνται
 ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖ γε
 ὦ ἡμῶν. πλὴν πάντοτε ὀλίγοι εἰσιν ὦ Ἐρμῆ.
 ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτι ἀλλὰ καλίστῳ ἥδη.
 13. ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθουσι εἶδεναι ὦ 30
 Ἐρμῆ, καὶ μοι δείξας αὐτὸς ἐντελέῃ ἔσθι τὴν
 φεικίην πεπονηκός, τὰς ἀποθήκας ἦν σω-
 μάτων, ἵνα καλὸς ἔγῃ, θεάσασθαι. ΕΡΜ.
 Ἡεῖα ὦ Χάρων, καὶ τυμβεύς, καὶ ταφὴ καλῶσι
 τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεί- 35
 να τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς σήλας, καὶ πι-
 ραμίδας;

εραμίδας· ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα· καὶ
 σωμαλοφυλακία ὄσι. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκείνοι
 σεφανῶσι πρὸς λίθους, καὶ χεῖροι μύρω· οἱ δὲ
 καὶ πυρεθὲν νήσαντες, πρὸς τῇ χωμάτων καὶ βό-
 5 θρον τινὰ ὀρύξαντες, καί σίτε ταύτην. τὰ πολυ-
 τελῆ δειπνῶν, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, καὶ με-
 λίκραλλον, ὡς γυνὴ εἰκάτας ἐσχέουσιν. ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὴν
 ἐν ἡδὺ. πεπιστώκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς α-
 10 ναπέμπουμένους κάτωθεν, δεπνῆν μὲν ὡς οἶόν τις
 πεῖπε πικρῶς τὴν κνίσαν, καὶ τὸν καπνὸν,
 πίνειν ἢ ὑπὸ τῷ βόθρῳ τὸ μελίκραλλον. ΧΑΡ.
 Ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐδίφειν, ὧν τὰ κρανία ξη-
 ρότατα· καὶ τοὶ γλοῖος εἰμί σοι λέγων ταύ-
 15 τα, ἵσημέραι καλάρησι αὐτὴς. οἶδ' ἔν ἐι δυ-
 ναιν' ἂν ἔτι ἀνελθὼν ἅπαξ, ὑποχθόνιοι γε-
 νόμενοι. ἐπεὶ τοὶ καὶ παρ' ἡμεῖς ἂν ὦ Ἐρμῆ ἑ-
 παχον ἐκ ὀλίγα πρᾶγματ' ἔχων. εἰ ἔδει
 μηκαλάρην μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀνά-
 20 γειν ποιομένης Ὡμάταιοι, τῆς ἀνοίας, ἐκ εἰ-
 δότες ἡλίκοις ὄρεσι διακέκεται τὰ νεκρῶν, καὶ
 τὰ ζώντων πρᾶγματα, καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῶν
 ὄσι, καὶ ὅτι

Κάθθαν' ὅμως ὁ, τ' αὐτομῶθ' ἀνὴρ ὄσι.

25 ἔλαχε τύμβου.

Ἐν δ' ἱὴ τιμῇ Ἰρῶ κρείων' Ἀγα-
 μένων.

Θεοσίτη δ' Ἰσος θέτι δ' ὅπως ἡ νόμοιο.

Πάντες δ' εἶπεν ὅμως νεκρῶν ἀμύληα

30 κάρηνα,

Τυμνοί τε, ξηροί τε, καὶ ἀτροφελὸν λή-
 μνα.

ΕΡΜ. Ἡρόκληις, ὡς πολλῶν τὸν Ὀμηρον
 ἐπανήλεις. ἀλλ' ἐπέφωρ' ἀνέμνησάς με, θέλω

35 σοι δεῖαι τὴν Ἀχιλλέως τάφον. ὁρᾷς τ' ὅτι
 τῇ θαλάτῃσι γόν μ' ἐκείνο τὸ Τρωϊκὸν, ἀν-
 γικρῶ

ικρὺ δὲ ὁ Αἴας τίθαπται ἐν τῷ Ῥοίλειρ
 ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι ὦ Ἑρμῇ οἱ τάροι.

14. Τὰς πόλεις, τὰς ὀπισήμας ἦδη διείζον
 οἱ, ἅς κάτω ἀκούει, τὴν Νῆινον τὴν Σαρ-
 αναπάλαι, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκλήας, καὶ 5
 Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτὴν. πολλὰς γὰρ
 ἐμνημαὶ διαπορθμύσας ἐκείθε, ὡς δὲ καὶ ὁ-
 νων ἐστὶ μὴ ὅτι νευλκῆται, μὴ ὅτι διαφύξαι
 δὲ σκιφίδιον. ἙΡΜ. Ἡ Νῆινον μὲν ὦ
 Πορθμεῦ ἀπώλεον ἦδη, καὶ ἐδὲν ἴχνη ἐτι 10
 οἰκον αὐτῆς, ἔτι ἂν εἴπῃς ὅτι ποῖ ἔτι. ἡ
 Βαβυλῶν δὲ σοὶ ἐκείνη ὄσιν, ἡ ἔκφυρται, ἡ
 τὸν μέγαν περὶ βολον. ἔμετα πολὺ καὶ αὐτὴ
 ἠττηθισομένη, ὡς περὶ Νῆινον. Μυκλήας δὲ
 καὶ Κλεωνάς ἀνδρώομαι δεῖξαι σοὶ, καὶ μά- 15
 ρισα τὸ Ἰλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
 τὸν Ὀμηρον καλεσθῶν ὅτι τῇ μεγαληρείᾳ
 ἦν ἐπὶ ὧν. πάλιν ἀλλὰ πάσαι μὲν ἦσαν ἐν δαί-
 κωνες, νῦν δὲ τεθνήκασιν καὶ αὐταί. ἀπο-
 πνίσκεις γὰρ ὦ Πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὡς περὶ ἄν- 20
 ῥωποι. καὶ τὸ παρεδοξότερον, καὶ πολλαὶ οἰ-
 οῖ. Ἰνάχῃς ἔτι δὲ τὰ φθὲν Ἀργεὶ ἐτι κα-
 ταλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ ἦν ἐπὶ ἄντων
 Ομηρε, καὶ ἦν ὀνομάτων,

— Ἰλιον ἰερὸν, 25
 καὶ — ἐκφυρταί γὰρ,
 καὶ — ἐκφυρταί Κλεωναί

15. Ἀλλὰ μετὰ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ
 τολεμῆες ἐκείνοι; ἢ ὡς τίνος ἀλλήλους φο-
 βήσιν; ἙΡΜ. Ἀργεῖς ὅρας ὦ Χάρων, 30
 καὶ Λακεδαιμονίαι, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον
 ῥαβδον Ὀθρυάδην, τὸν ὀπρῶντα τὸ
 ῥαβδον τὸ αὐτὸ αἶματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ
 τίνος ὅτι αὐτοῖς ὦ Ἑρμῇ ὁ πόλεμος; ἙΡΜ.
 Ὑπὲρ τῆς πεδὶς αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. ΧΑΡ. 35
 Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷον ἐκ ἰσπιν ὅτι καὶ ὅλιν
 τὴν,

τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κλήσων
 μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς
 ακῆ. τὸ δ' ἢ πεδίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργ
 σεσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρέπαιον ἀ
 5 πᾶσαντες πρὸ ἀρέβω. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν τε
 ταῖς. ἡμεῖς δ' ἢ καταβάντες ἤδη, καὶ χτ
 ραν ἐνθετίσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλα
 μῆτα, ἐγὼ μὲν καθὰ ἐσάλω, σὺ δ' ὅπῃ τὸ παρ
 μέιον, ἢ ὡς σε μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς
 10 κρησολῶν. ΧΑΡ. Εὖ γε ἐποίησας ὡς ἔμε
 ἐνεργέτης ἀεὶ ἀναγεγρόν. ὠνάμην δὲ
 διὰ σὲ τῆς ὑποδημίας. οἷα ὅτι τὰ τῶν κ
 κοδιαμόνων ἀνθρώπων περὶ γυμνασία βασιλεῖ
 πλίνθοι χυσαῖ, καλόμεναι μάχαι. Χάρων
 15 ἢ ἐδὲς λόγῳ.

20

25

Τέλῳ τῆς βιβλίου πρώτου.

30

35

Λ Ο

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διάλογος α.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίας ἥτοι
Βίος Δουκiana.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἡδὲ τῇ ἡλικίαν πρὸς 20
σηβῶν. ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπέτο μὲν
τῷ φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαίτο με.
τοῖς πλείστοις ἐν ἑδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνη
πολλή, καὶ χρόνος μακρὸς, καὶ δαπάνης ὀσμικρῆς,
καὶ τύχης δέσποτος λαμπρῆς. τὰ δὲ ἡμέτερα, 25
μικρὰ τε ἔτι, καὶ ταχέαν τινα τὴν ὀπικυεῖαν
ἀπαυτῆν. εἰ δέ τινα τέχνῳ τῷ βασιλικῶν
τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν
αὐτὸς ἔχεν τὰ ἀρκουῶτα παρὰ τῇ τέχνῃ,
καὶ μηκέτι οἰκόσιτο ἔτι, τηλικῶτ' ὦν. ἐκ, 30
εἰς μακρὸν δὲ καὶ τὴν πατέρα εὐφρανῆν, ἀπο-
φέρων αἰετὶ τὸ μὲν ὄνομα. Διδάσκας ἐν σκή-
ψας ἀρχὴν πρὸς τέθνη, τίς αἰετὶ τῶν τεχνῶν καὶ
ῥάση ἐκμάθῃν, καὶ ἀνδείη ἐλδοθῆναι πρέπεια,
καὶ πρὸ χειρὸν ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ 35
διάρκῃ τὸ πόρον. ἄλλοι τοίνυν ἄλλῳ ἐπι-
νῦντο,

- νόντ' ὅ, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν.
 ὁ πατήρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν (παρὴν γὰρ
 πρὸς μητρὸς θεῖθ', αἰετ' ἐρμολύφθ' ὅ
 δοκῶν, καὶ λιθοξόθ' ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκί-
 5 μοις) ἐθέμις, εἶπεν, ἄλλω τέχνῳ ὅπ-
 κρᾶν, σὺ παρὲντ'. ἀλλὰ τὸτον ἀγαθὸν
 ξας με, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργά-
 τῳ ἀγαθὸν εἶναι καὶ ζωαρμοσὴν, καὶ ἐρμολυ-
 φία. δυνάται γὰρ καὶ τὸτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα
 10 ἔχων δεξιῶς. ἐτεκμαίρετο ὅ τὰς ἐν τῇ κη-
 ρυδαῖς. ὅποτε γὰρ ἀρεθείη ὑπὸ τοῦ διδά-
 σκάων, ὑποξέων αὖ τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵπ-
 πους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαστον ἐ-
 κότως, ὡς ἐδόκεν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν
 15 τοῦ διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον. τίτε
 ἐπαυνθ' εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ
 χρῆστας εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐ-
 βραχέϊ μαθήσομαι τὴν τέχνην ἀπ' ἐκείνου
 γὰρ τῆς πλαστικῆς. ἀλλὰ τε ἐν ὅπτι δειθ' ἐ-
 20 δόκει ἡμεῖς τέχνης ἐν ἀρχαῖς, καὶ γὰρ παρὰ
 δεδωμένῳ τῷ θεῷ, μὰ τὴν Δί' ἐσφόδρα τὴν
 πρᾶγματι αὐθόρμηθ'. ἀλλὰ μοι καὶ παιδία
 τίνα ἐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοῦ ἡλ-
 κιώτατος ὁπίδειξεν, εἰ φανόμην θεός τε γὰρ
 25 φων, καὶ αἰσμάτια ἵνα μακρὰ καλὰ σκιδάξω
 ἐμαυτῷ τε καὶ ἑτέροις, οἷς προηρέμην. καὶ τὸ πρῶτον
 ἐκείνο, καὶ ζῶντες τοῖς ἀρχαῖς ἐ-
 γίνετο. ἐγκοπέε γὰρ τινά μοι διὰς ὁ θεῖθ'
 ἐκελευσέ μοι ἡρέμα καθικέειν πλακός, ὅ
 30 μέσθ' κειμήλης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν.

——— Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ πᾶν
 Σκληρότερον ὅ κατενεγκόνθ' ὑπὸ ἀπειρίας
 κατεάγῃ μὲν ἢ πλάξ. ὁ δ' ἀγαν κλήσας σκυ-
 λην τινὰ καὶ ἄρην λαβὼν, ἐπὶ πλοσίον προέως
 35 προέβηκε με καὶ ἴρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
 τὰ προίμια τῆς τέχνης. ὑποδράς ἐν ἐκείνῳ

ἐπὶ τῷ οἰκίαν ἀφικνῆμαι συνεχῆς ἀπολογία-
 ζων, καὶ δακρύων τῶν ὀφθαλμῶν ὑπόπλεως, καὶ
 διηγῆμαι τὴν σκυδάλην, καὶ τῶν μύλων πα-
 ῖδέν κνουν, καὶ κατηγορεῖν πολλὴν τινα ὁμότη-
 τα. περὶ οὗτοι ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἐδρασε, καὶ
 μὴ αὐτὸν ὑπεβάλλωμαι καὶ τῷ τέχνῳ ἀ-
 γανακτησαμένης ὅτι τῆς μηδὸς, καὶ πολλὰ τῶν
 ἀδελφῶν λοιδορησαμένης ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κα-
 τέδραθον ἔτι ἐν δακρυς, καὶ τῷ νύχθ' ὅλῳ
 ἐννοῶν. Μέχρι μὲν ὅτι τέτων, γελᾶσιμα, καὶ 10
 μερκακιώδη τὰ εἰρηωύα. τὰ καὶ ταῦτα δὲ
 ἐκείτι ἐκαταρεφνῆται, ὡς ἄνδρες, ἀκίσεσαι,
 ἀλλὰ καὶ πόνοι φιληκόων ἀκρατῆς δέσμευα. Ἰ-
 να γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω,

— θείης μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνδρ' ὅς, 15
 Ἀμβροσίῳ διὰ νύκτας, —

ἐπαργῆς ἔτως, ἅτε μηδὲν ὑπολείπεσθαι τῆς
 ἀληθείας. ἔτι γὰρ καὶ μὴ τοσούτον χρόνον τάτε
 γήματα μοι τῆς φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς 20
 παραμύθει, καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀκκαδέκτων ἐναυλῶ.
 ἔτω σαφῆ πάντα ἡμῶν.

2. Δύο γυναικες λαβόμεναι τῶν χερσῶν
 εἰλκὸν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρω, μάλα βίαιως,
 καὶ καρτερῶς μικρὴ γὰρ με διεσπασαντο πρὸς 15
 ἀλλήλας φιλοτιμύμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ
 ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ἔλον εἶχε
 με. ἄρτι ὅτι ἂν αὐτῇς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἶχό-
 μιν. ἐβόων ὅτι πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρω. ἡ μὲν
 ὡς αὐτῆς ὄντα με καλῆσθαι βέλοιοτο. ἡ δὲ ὡς 30
 μάτῳ τῆς ἀλλοῦ ἐν ἀντιποιοῖτο. ἦν ὅτι ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηροῦ ἔκδομην,
 τῶν χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διέζωσμεν τὴν
 ἐσθῆτα, τίσανε καλαγέμενα, οἷον ἦν ὁ θεῖος,
 ὁπότε ξίσι τοῦ λίθους. ἡ ἑτέρα ὅτι μάλα ἐν 35
 πρὸς πᾶσι, καὶ τὸ γῆμα ἐσπρεπῆς, καὶ κόσμιος
 τῷ.

τῷ ἀναβολῷ. τέλει δ' ἐν ἐφίῳσί μοι διὰ
 ζειν ὅποτέρᾳ βυλοῖμιν ζωεῖναι αὐτῷ.

3. Περὶ ἑρᾶ ἢ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρῶν
 δὴς ἔλεξεν. ἐγὼ, φίλε παῖ, ἐρμολυφικὴ τῇ
 5 χρὴ εἰμ' ὡς χθὲς ἤρξα μανθάνειν. οἰκεία τῇ
 σοι, καὶ συγγυῆς οἰκοθεν. ὅτε, γὰρ πάππ
 σε, εἰπῶσα τὸ νομα τὸ μετ' ὁπάτορ, λιθ
 ξόθ' ὡς, καὶ τὸ θείω ἀμφοτέρω, καὶ μάλα ἐν
 δοκιμῆτον δι' ἡμᾶς. εἰ ἢ θέλοις λήρων μὲν
 10 καὶ φλυαφῶν ἢ παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι
 δείξασα τὴν ἑτέραν, ἐπεσθαι ἢ, καὶ ζωοικῆ
 ἔμοι, πρῶτα μὲν θρέψῃ γυνικῶς. καὶ τοῦ ὅμο
 ἔξεις καρτερὸς, φθόνος ἢ παντὸς ἀλλότρι
 ση, καὶ ἔποτε ἄπει ὅτι τὴν ἀλλοδαπὴν, τῇ
 15 πατρίδα, καὶ τοῦ οἰκείας καταλιπὼν. ἔδ' ὅτι
 λόγοις ἐπυνέσονται σε πάντες. μὴ μυσ
 χθῆς ἢ τὸ σῶματ' τὸ ἐυτελές, μηδὲ τῇ
 ἐδῆτ' τὸ πινάρεν. ἀπὸ γὰρ ἢ τοιέτων ὁρ
 μώμῳ, καὶ φειδίας ἐκείνῳ, ἔδειξε τῇ
 20 Δία, καὶ Πολύκλειτ' τὴν Ἥραν εἰργάσασθαι
 καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθαι
 περὶ σκυμνῶν γὰρ ἔτοι μὲν ἢ θείων. εἰ δὲ
 τέτων εἰς γένος, πῶς μὲν ἐκ λήνους αὐτὸς πα
 πᾶσιν ἀνθρώποις γένος ἱζηλώδον ἢ καὶ τῇ πατρί
 25 ἀποδείξας, πείθεσθαι ἢ ἀποτανέας καὶ τῇ πα
 τρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τέτων πλείονα δι
 πλάσσει, καὶ βαρβαρίζουσα πᾶς πολλὰ εἰπεῖ
 τέχνη, μάλα δὴ σπευδὴ ζωεῖσθαι, καὶ πείθε
 με πειρωμένη. ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι τὰ πλεῖστα
 30 γὰρ ἦδη με τῇ μνήμῳ διέφυγναι.

4. Ἐπεὶ δ' ἐν ἐπαύσει, ἀρχεται ἡ ἐτί
 ὧ δέ πως. Ἐγὼ ἢ ὧ τέκνον, παιδεία ἐμ
 ἦδη ζωῆς σοι, καὶ γνωεῖς, εἰ καὶ μηδὲ
 εἰς τέλει με πεπείρασθαι. ἡλικία μὲν ἐν τῇ
 35 ἀγαθὰ ποιεῖν λιθοξόῳ γυνώμῳ, αὐτὴ πε
 εἰρηκεν. ἔδ' ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, π
 σώματ

ἡματι πονῶν, καὶ τότε τὴν ἄπασαν ἐλπί-
 ῖα τῆ βίης τελευτῶ. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν,
 οὐκ ἔστι καὶ ἀφ' ἧς λαμβάνων, ταπηνὸς τὴν γνώ-
 μω, εὐτελής ὅ τινι πρόσθεν, ἔτε εἰλοῖς
 ἀπιδικάμῃ. ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς
 πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸς μόνον ἐργάτης,
 καὶ τῷ ἐκ τῆ πολλῆς δόξης εἰς, ἀεὶ τὸν περὶ-
 χοντα ὑποπλήσων, καὶ τὸν λέγειν διωκόμενον
 θεράπων, λάρω βίον ζῶν, καὶ τῆ κρείσσοντος
 ἡματι ὢν. εἰδὲ καὶ φειδίας ἢ Πολύκλειτος 10
 ἡμοῖς, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ὑπεργόσιοι, τινὲς
 μὲν τέχνῃ ἅπαντες ἐπαινέσονται, ἕκαστος δὲ
 ἐν τῇ ἰδίᾳ, εἰ νοῦν ἔχοι, ἔυξαι' ἀν-
 τὶ τοῖς ὁμοῖς γνέσθαι. οἷός τις ἂν ἦς, βάνυστος
 καὶ χειρὶν ἄξιος, καὶ ἀποχειροβίωτος νομιθήσῃ. 15
 αὐτὸς δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοὶ πολλὰ ἐπι-
 δείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ περὶ τῆς θαυ-
 μασίας, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάν-
 τας, ὡς εἰπὴν, ἐμπέρον ἀπορρίπτουσα, καὶ τινὲς
 ψυχῇ ὅπως σοὶ κυριεύτατον ὅτι κατακοσμήσω 20
 πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, ζωφροσύνη,
 δικαιοσύνη εὐσεβεία, πραότητις, ὀπίσκειν, ζω-
 φροσύνη καρτερία, τῶν τῶν καλῶν ἔργῳ, τῇ περὶ
 ἀσμεννότατα ὁρμῇ. ταῦτα γὰρ ὅτιν ὁ τῆς
 ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσῃ 25
 ἢ σε ἔτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν γνέσθαι
 ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα πρόφει μετ' ἐμῶν.
 καὶ ὅπως ἅπαντα ὅτις ὅτι τάτε δείξω τάτε
 ἀνθρώπινα, ἕκαστος εἰς μακρὸν σε διδάσκει, καὶ
 ὅτι νῦν πένης, ὁ τῆ δεινότητος, ὁ βελούδαυτός τις 30
 καὶ ἀφ' ἧς ἔτω τέχνης μετ' ὀλίγον ἅπασιν
 ζηλωτὸς, καὶ ὅτι θον ἔσθι, τιμωρὸς, καὶ
 παρὰ τὸν, καὶ ὅτι τοῖς ἀείστοις εὐδοκίμῃ,
 καὶ ὅτι τῶν γνέσι καὶ πλέτῳ περὶ χόντων ἀπο-
 λεπτόμεν. ἐδῆτα μὲν τοιαύτῳ ἀμπεχό- 35
 μεν, (δείξασα τινὲς ἐσότης, πάντῃ ὅτι λαμ-
 πρῶν

- πρὸς ἐφόρον) ἀρχῆς ἢ καὶ προεδρίας ἀξι-
 ούσας. καὶ περὶ υποδημίας, ἔδ' ὅτι τῆς ἀ-
 δαπνῆς ἀγνώστου, ἔδ' ἀφανῆς ἔστι. τοιαῦτά
 φειθήσῃ τὰ γυναισμάτα, ὥς ἵπ' ὁρῶν
 5 ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, διεξέειπε
 δακρύων, ἔτος ἐκείνος, λέγων. ἂν δὲ
 σκεδῆς ἀξίον ἦ, καὶ τοὺς φίλους, ἢ καὶ τὴν
 κιν ὅλῳ καταλαμβάνῃ, εἰς σε πάντες
 βλέπονται. καὶ περὶ λέγων τύχης, κεχ-
 10 τες οἱ πολλοὶ ἀκύνονται, θαυμάζοντες. καὶ
 δαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως
 τὸν πατέρα τῆς ἐνδομίας. ὁ δὲ λέγων
 ἀρετὰ ἀθανάτοιο γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων
 τὸτό σοι φειποιήσω, καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ-
 15 βίβ' ἀπέλθης, ἔποτε παύτη σωτὴν τοῖς
 παιδὶ ἀμφοῖς, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀείσοις.
 ῥᾶς τὸν Δημοθέην ἐκείνον, τίν' ὅν ὄν
 ἐγὼ ἡλικὸν ἐποίησα; ὁρᾶς τὸν Αἰσχίνῳ
 τυμπανησεῖας ὑὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν
 20 ἐμὲ φίλιωτο. ἐθεράπευσεν; ὁ δὲ Σωκ-
 ράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρμολυφικῇ τῇ
 τραφῆς, ἐπεὶ δὴ τάχιστα ῥωπῆκε τὸ κρείττον
 καὶ δραπετῆρας παρ' αὐτῆς πνυτομόλησιν
 25 ἐμὲ, ἀκύνῃ ὡς παρὰ πάντων ἀδεύει; ἀρετῆς
 αὐτὸν τηλικύτους, καὶ τοιούτους ἀνδράς
 πρᾶξις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνῆς, καὶ ἡ-
 εὐπρεπῆς, καὶ τιμῶν, καὶ δοξάν, καὶ ἔπαι-
 καὶ προεδρίας, καὶ δυνάμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ
 ἐπὶ λόγοις ἐνδοκίμειν, καὶ τὸ ἐπὶ σωτῆσιν
 30 δαιμονίζεσθαι καὶ χιτωνίον ἢ πινάρεν ἐνδύειν
 ἡμᾶς δαυλοπρεπῆς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλίας
 γλυκεῖας, καὶ κοστίδας, καὶ κολαπτήρας ἐν
 χερσὶν ἔχεις, κάτω νεύοντες εἰς τὸ ἔργον, καὶ
 μαίπειν, καὶ χαμαίζηναι, καὶ πάντα τὰ
 35 ταπεινὰ. ἀνακύπτων ἢ ὑπὸ δέποτε ἔδ' ἀνδ-
 ρες, ἔδ' ἐλάθριον, ἔδ' ἐν ἐπινοῶν, ἀλλὰ

ἔργα ὅπως ἔυρυθμα, καὶ εὐχαίριον αἶσαι σοι,
 ἔργοῦν, ὅπως ὃ αὐτὸς ἔυρυθμός τε, καὶ κόσμος
 τοῦ, ἥμισυ περροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον
 αὐτῶν σεαυτὸν λίθον.

5. Ταῦτα ἔτι λεγέσθης αὐτῆς, ἐφειμεί- 5
 εἰ γὰρ τὸ τέλθ' ἤν' λόγων, ἀναστὰς ἀπε-
 νάμην. καὶ τὴν ἀμορφὸν ἐκείνην, καὶ ἔργα-
 κὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παι-
 ῖαν μάλα γρηθῶς, καὶ μάλισα, ἐπεὶ μοι,
 αἰεὶ εὖν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς 10
 οὐκ ἐκ ολίγας ἀρχομένων μοι χθὲς ἐνεβί-
 ατο. ἡ δ' ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡ-
 γάκησεν, καὶ τὸ χεῖρε λυσεκέρτει, καὶ τοῦ ὁ-
 λῆος ἐνέπειε. τέλθ' ὃ, ὥσπερ τὴν Νιό-
 κέοι, ἐπέπληγει, καὶ εἰς λίθον μετεβί- 15
 ατο. εἰ δ' ἐπεσφύξα ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε,
 ὡς ματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς
 ἀπιδέσσεια, τοιγαροῦν ἀμείψομαι σε, ἔφη
 ὃ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην
 ἔλασας, καὶ ἐλθεῖ ἤδη. ὁπίσθηθι τέτρετὲ ὀχή- 20
 ατο (δείξασά τι ὄχημα ὑποπέρων ἱππῶν
 ὡν, τῷ Πηγάσῳ εἰοκότων) ὅπως ἴδῃς οἶα
 αἰεὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσιν ἑ-
 ἄλλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἔλαυνε, καὶ
 ἡ δὲ ὀχρῶ. ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος, ἐγὼ ἐπεσκόπευ- 25
 οῦ τῆς ἐν ἀρξάμηνθ' ἄχρι πρὸς ἐπέρων,
 ἡλεις καὶ ἔβην. καὶ δῆμους, καθάπερ ὁ Τειπίλεις
 ἀποσπείρων τι εἰς τὴν γῆν. ἐκέτι μὲν
 ἀμείμνημαι ὃ, τὶ τὸ σπειρόμενον ἐκείνο ἦν.
 ἄλλ' οὐκ ἔγωγε μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ 30
 ἄνθρωποι ἐπήνοον, καὶ μετ' εὐρημίαις, καθ' ἑς
 οἰκίῳ τῇ πλήσει, παρέπεμπον. δείξασα δὲ
 ταῦτα τοσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινεῦσιν ἐκείνοις,
 ἀνῆγαγην αὐτοὺς, ἐκέτι αὐτὴν τὴν ἐδῆτα
 ἡμῶν ἐνδεδυκότα ἦν εἶχον ἀντιπλάμηνθ', 35
 ἢ ἐμοὶ ἐδῶκου ὑπάρυφός τις ἐπανήκειν.
 καίλαλα-

καταλαβῶσα ἔν κ' ἡ παλίστα ἐστὶν καὶ φε-
ροντα, ἐδείκνυν αὐτῷ ἐκείνην ἢ ἐδῆτα, καὶ
οἱ οὐκ ἤκουον. καὶ τί καὶ ὑπέμνησιν, οἷα μὴ
δεῖν περὶ ἐβλάσαντο.

6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν ἀνθρώπους ἔτι
5 ἔμοι δοκεῖ ἐκλαραχθεῖς πρὸς τὸ πλῆθος
6ον. μετὰ δὲ τὴν λέγοντι, Ἡρόκληις ἔρητι
μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δίκανικόν. εἴτ' ἄλλο
ὑπέκρινε, καὶ μερὶν δὲ οὐκ ἔστι, ὅτε μή τις αὐ-
10 αἰνῶντες ἢ τάχα περὶ τειέσπερ, ὥστε οὐ
ερακλῆς καὶ αὐτὸς ὅστις. τί δ' ἔν ἐπὶ ἡλθεν αὐ-
ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς καὶ μνησθῆναι πε-
δικῆς νυκτός, καὶ οὐκ ἔστιν παλαιῶν καὶ ἡδὴ γε-
ρακότων; ἔωλθε γὰρ ὑψυχολογία. μὴ οὐκ
15 τινῶν ἡμᾶς ὑποκείας τινὰς ὑπέκρινεν; καὶ
ῥαθὲρ. καὶ δὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγέμεν
ἐνύπνιον ὡς ἐδὲ αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ παρῶν οἱ
καὶ τὰ ἄλλα, ἴτε γὰρ ἔχ' ὑποκρίσιν ἢ ὅψιν,
ὡς εὐαρεσθῆν ἐγνωκὼς αὐτὰ διελξίει, καὶ ταῦ-
20 ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσκει περὶ γὰρ
περὶ τῶν πολέμων, ἀλλὰ τί καὶ χεῖσιμον
χεν ἢ διήγησις. καὶ τοίνυν κατὰ τὸν οὐκ
διηγνομένην ἐκείνους ἔρεκα, ὅπως οἱ νέοι πε-
τὰ βελτίω βέβαιον, καὶ παιδείας ἔχωντας
25 μάλιστα, εἴ τις αὐτῷ ὑπὸ πονίας ἐβελόκαται
πρὸς τὰ ἡττοῦ ἀποκλίνε, αὐτὸν ἐκ ἀχρυνῆ δι-
θείρων. ὁπρὶν ὁρῶσθαι, εὖ οἱ δ' ὅτι καὶ κῆ-
αἰσας τὸ μῦθος ἱκανὸν ἑαυτῷ παρὰ διήγη-
μὲν περὶ τῶν αὐτῶν, ἐννοῶν οἱ οὐκ ἔστιν περὶ
30 κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησιν,
δὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὸ πονίαν ἢ τότε, οἱ
ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐπαυρήλυθα, εἰ καὶ μὴ δὲν αὐ-
ἐδενδὲς γὰρ τὸ λιθογλύφον ἀδεξότερον.

Διάλογος β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

5

ΖΕΥΣ. ΜΗκέτι τονθοεῖζετε ὦ θεοῖ,
μὴ δὲ χτ' ἡγωνίας συστροφό-
μοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀνα-
στάντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιον μετέχουσιν ἡμῖν 10
τῆς συμποσίας ἀλλ' ἐπεὶ περ ὑποδέδεται πρὶ
τάτων Ἐκκλησία λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανε-
ρὸν, τὰ δοκουῦντά ηἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ
κῆρυγες ὦ Ἑρμῆ τὸ κῆρυγμα, τὸ ἐκ νόμου.
ΕΡΜ. Ἄκουε, σῖγα τίς ἀρρεθεῖν βέλεται 15
τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξιςιν; ἢ ᾧ σκέψις
πρὶ ᾧ μετὰ κων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ δὲ
ἰδοὺ ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ὅππῃ βέλεις εἰπέην.
ΖΕΥΣ. Τὸ Κῆρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἔ-
στιν ἐμὴ δέησις. ΜΩΜ. Φημί τοίνυν διὰ 20
ταῖς ἐνίκαις ἡμῶν, οἷς ἐκ ὑπόψεως θεὸς ἔξ αν-
θρώπων αὐτοὺς γελῶνται, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τοῦ
καλοῦ καὶ θεοῦ ἀπορίας αὐτοὺς ἰσοτίμοις ἡμῖν
ποφανεῖσιν, ἔδεν μέγα, ἔδεν νεανικὸν οἶοντα
ἀρράξας, ἀξιώ ᾧ ὦ Ζεῦ, καὶ παρρησίας 25
μοι δοῦναι εἰπέην. ἔδεν γὰρ ἂν ἄλλως διωαίμην·
ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλάθερός εἰμι τῶν
καλῶν, καὶ ἔδεν ἂν κατασιωπήσομαι πρὶ ἑ
καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἀπαντα, καὶ
λέγω τὰ δοκῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, ἔδεν δε- 30
ῖος τινα, ἔδεν ὑπ' αἰδέας ὅππῃ καλύπτων τῶν
καλῶν, ὥστε καὶ ἐπαχθεῖς δοκῶ τοῖς πολλοῖς,
καὶ Συκοαντικὸς τῶν φύσιν. Δημόσιος τις κα-
τηγορεῖ ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πάλιν
ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξις, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ ὦ 35
Ζεῦ, ἐδίδως μετ' ὅξυσίας εἰπέην, ἔδεν ὑποσφ-
λάμην

- λέμεν ὅτι ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φημι ἐκ ἀγαπῶν
 5 τες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν αὐτῇ ἡμῖν ζω-
 εδεῖν, καὶ οὐαχῆναι ὁπίσης, καὶ ταῦτα, δη-
 το ὅς ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοῦ ὑπερέτα
 καὶ διασώτας τοῦ αὐτῇ ἀνήγαγον ἐς τὴν
 10 ἔρανδον, καὶ παρενέγραψαν, καὶ νῦν ὁπίσης δια-
 νομας τε νέμονται. καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἐν
 καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετρίκιον. Ζ Ε Τ Σ
 Μηδὲν αἰνιγματωδῶς ὡς Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς
 15 καὶ διαρρήδην λέγε, προσθεῖς καὶ τὸ νομα-
 νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπται σοι ὁ λόγος
 ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλοι
 τοῖς λεγούμοις. καὶ ἡ παρρησιασὴν ὄντα, με-
 δὲν ὀκνεῖν λέγειν.
2. Μ Ω Μ. Εὐχαῖς Ζεῦ, ὅτι καὶ παρ-
 20 ρώεις με πρὸς τὴν παρρησίαν. ποιεῖς γὰρ τὸ
 το βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρων
 ὥς ἐρῶ καὶ τὸ νομα. ὁ γὰρ τοι ἡμναϊότατος
 Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὢν, ἐδὲ Ἑλλήνων
 25 βόθεν, ἀλλὰ Συρογοίνικός τινος ἐμπόρου
 Κάδμου θυγατρὶς ἔς, ἐπεὶ ἡξιώθη τῆς
 θανάσιος, οἷος μὲν αὐτός ὅστις ἐ λέγω, ἐπὶ
 τὴν μίτραν, ἔτε τὴν μέθω, ἔτε τὸ βα-
 30 δισμα. πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾷτε ὡς θῆλυς, καὶ
 25 γυναικεῖος τὴν φύσιν. ἡμιμανῆς, ἀκρότης
 ὠθεν ὑποπνέων. ὁ ἦ, καὶ ὅλην γαβρίαν ἐπὶ
 ποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαρόμυθον
 30 ρεσι, καὶ θεὸς ἀπέρηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σ-
 ληνόν, καὶ Σαίλινος ἀγροίκους τινάς, καὶ αἰπόλους
 35 τοῦ πολλὰς σκιερῆλικὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μο-
 φὰς ἀλλοκότους. ὢν ὁ μὲν, κέρδιον ἔχων, καὶ
 ὅσπιν ὅς ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ εὐοικῶς, καὶ
 γῆμιον βαθύ καθεμύθον. ὀλίγον τρέγχε δια-
 35 ρον ὅστις. ὁ ἦ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τῶν
 ρίνα, ὅπιν ὄντα πολλὰ ὀχέμεν, Λυδὸς
 τῶν. οἱ ἦ Σάτυροι, ὅς εἰς τὰ ὦτα καὶ αὐτῶν
 φαλακροί

αλακροῖς, κερᾶσαι, οἷα τοῖς ἄρτι ἡμνηθεῖ-
 σιν εἰσφείς τὰ κέραια υποφύεται, Φρύγες τι-
 νες ὄντες ἔχουσι ἢ καὶ ἐρᾶς ἀπαντες. ὁρᾶτε οἷος
 ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ ἡμνάδας; εἴτα δαυμάζο-
 μιν, ἡ καὶ αὐτοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁ-
 ρῶντες ἔτω γλοιύς θεός, καὶ τερασῆς; ἐὼ
 γὰρ λέγουσιν, ὅτι καὶ δύο γυναικας ἀνήγαγεν
 ἐμὴ μορὴ ἐρωμύλιον ἔσαν αὐτῷ, τινὶ τε Ἀειάδ-
 ῳ, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῷ ἦν
 ἐτέρων χορῶ, τινὶ ἢ Ἰκκείν τῷ γωργῷ δυ-
 αλίερα (καὶ ὁ πάντων γλοιότατον ὦ θεοί) καὶ
 τὸν κωῶα τῆς Ἡειρόνης, καὶ τῶτον ἀνήγαγεν,
 ἡ μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἐξεί ἐκ τῷ ἐρα-
 τῷ τὸ ξυνήθεις ἐκείνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κωῶ-
 ῖον αὐτῆς. ταῦτα ἔχ ὕβρεις ὑμῖν δοκῶσι, 15
 καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκύνετε δ' ἐν καὶ
 ἄλλος.

3. Ζ Ε Υ Σ. Μηδὲν ὦ Μῶμε εἴτης, μή-
 τε περὶ Ἀσκληπιῷ, μήτε περὶ Ἡρακλέους ὁρῶ
 αὐτοὶ φέρη τῷ λόγῳ, ἔτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῷ 20
 αἰται καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῆς νόσων, καὶ ἔστι
 — πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων.

4. Ἡρακλῆς ὕδρ ὦν ἐμὸς, ἐκ ὀλίγων πόρων
 πείατο τινὶ ἀθανασίαν, ὥστε μὴ καλῆγοι αὐ-
 τῷ. Μ Ω Μ. Σιωπήσομαι διὰ σέ ὦ Ζεῦ 25
 πολλὰ εἰπεῖν ἔχον. καὶ τοὶ εἰ μηδὲν ἄλλο ἔτι
 ἂν σημεῖα ἔχουσι τῇ πυρός. εἰ ἢ ὅξιν καὶ
 ἐρᾶς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ
 εἰχον εἰπεῖν. Ζ Ε Υ Σ. Καὶ μὴ πρὸς
 μὲ ἔξεισι μάλας, μὴ δ' ἐν καμῆ ξενίας 30
 ὀύκεις; Μ Ω Μ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἐ μόνον
 αὐτὸ ἀκύνσαι ὄξιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σέ
 ἔχουσι, καὶ τάφον ὅπιδεικνύουσιν. ἐγὼ ἢ ἔτε
 αἰετοῖς πείθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Ἀργεῦσιν,
 ποσειδιμαῖόν σε εἴ) φάσκουσιν. ἂ καὶ μάλας 35
 ἐγὼ χθλῦμαι δέην ἡγῆμαι, ταῦτα ἐρῶ. τινὶ
 Ζ γὰρ

γὰρ τοὶ ἀρχῶν τῶν τοιούτων παρανομημάτων,
 καὶ τὴν αἰτίαν τῆ νοθείᾳ θλῦναι ἡμῶν τὸ ξυνο-
 δειον σὺ δ' Ἰεὺ παρέχες, θνηταῖς ὀπιμιγνύ-
 μενος καὶ κατιῶν παρ' αὐταῖς ἐν ἄλλοτε ἄλλο
 5 χήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδέναι, μὴ σε καταβ-
 σῇ τις ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν ταῦρ Θ' ἦς, ἢ τῶ
 χρυσοχόων τις καίεργάζειαι χρυσὸν ὄντα. ἢ
 ἀντὶ Διὸς, ἢ ὕδατος, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἢ
 μῖν ἡμῶν. πλὴν ἄλλα ἐμπέπληκας γὰρ τῶ
 10 ἔργον τῶν ἱμιθέων τέτων. ἐ γὰρ ἂν ἄλλο
 εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γλοιότατον ὄντι
 ὁπότε ἂν τις ἄφνω ἀκύνῃ. ὅτι ὁ Ἡρακλῆς
 μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δ' Ἐυρυπύκτος δὲ ἐπι-
 τήειν αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πλησίον Ἡρακλῆς
 15 νεῶς, οἰκίτε δὴ Θ', καὶ Ἐυρυπύκτος τὰς Θ',
 δεσπότες αὐτῶν καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόν-
 σος μὲν, θεός. οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῶν, ὁ Περ-
 θῆς, ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λεάρχος, ἀνθρώπων
 ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι. ἀφ' ὧν ἢ ἄπο
 20 σὺ δ' Ἰεὺ ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς δύσ-
 καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτρέφευ ἅπαντες μὴ
 μὴν ταῖς σὺ καὶ ἐχὶ ἀρρενες μόνον, ἀλλ' ἐν
 αἰχρίσιν, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ ἐκ αὐ-
 τῶν Ἀλχίσιν, καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν Ἐρ-
 25 ούμωνα, καὶ τὸν Ἰάσωνα καὶ τοὺς ἄλλους
 ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσειν μοι δοκῶ. μακρὸν
 ἂν τὸ διελέγχεην ἡμῶν.

4. Ζ Ε Τ Σ. Μηδὲν οὐδὲ τῶ Γανυμήδους
 ὧ Μῶμι εἶπες. Καλεπαγῶ γὰρ εἰ λυπήσεις
 30 μὴ γὰρ, ὀνειδίσας ἐς τὸ γῆρ. Μ Ω
 Ουκοῦν μὴ ἢ οὐδὲ τῶ ἀετὶ εἶπω, ὅτι καὶ
 ἔτ' ἐν τῷ ἔργῳ ὄντι, ὅτι τῶ βασι-
 σκήπῃ καθεζόμενος, καὶ μοτορεχὶ ὅτι τῶ
 κεφαλῇ σε νεοηδίων, θεὸς εἶδ' ἐν δοκῶν; ἢ
 35 τῶτον τῶ Γανυμήδους ἐνεκα ἐάσομεν; ἀλλ'
 Ἄττις γὰρ Ἰεὺ, καὶ ὁ Κορύμβας, καὶ ὁ Σα-
 βάζης

βάζει· ὅθεν ἡμῖν ἐπὶ σε καλήθησκον ἔτοι· ἢ
 ὁ Μίθρης ἐκείν· ὁ Μῆσιθ, ὁ τὸν κἀνδῶν,
 καὶ τῶν τιάρων, ἐδὲ ἐλλωίζων τῇ φωνῇ.
 ὥς ἐδ' ἡμῶν περὶ ἡ τις, ξῶνῃσι. τοιγαρὺν
 οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐ-
 τῷ, μακρὰ ἡμῖν χαίρει εἰπόντες αὐτο ἀπα-
 θανατίζεσι, καὶ θεὸς χερσὶν ἔσιν ἐν ἐθελη-
 σσιν, τὸν αὐτὸν ῥόπον, ὅν τ' καὶ Σάμολξιν
 διῆλως ὦν, παρενεγράφη, ἐκ οἷδ' ὅπως διαλα-
 θόν. καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὧς θεοὶ μέγιστα.
 σὺ δ' ὧς κωδορέσσωσε, καὶ Ἰωδῶσιν ἐσαλμῶσε
 Αἰγυπτίε· τίς ἐστὶν βέλτερος; ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς
 Ἰνδὸν ὑλακτῆρ; τίς δ' ἐβελόμην καὶ ὁ Μεμφίτης
 ἱερεὺς ταῦρ, ὁ ποικίλ, περσικωῖται, καὶ
 καὶ περσὶ τας ἔχει; ἀρχωσάμην δ' Ἰσίδας,
 καὶ πιθήκας εἰσέειν, καὶ τρέφους, καὶ ἄλλα
 πολλῶν γελοιοτέρων, ἐκ οἷδ' ὅπως ἔξ' Αἰγυπτί-
 παραβυθίζοντα ἐς τὸν ἕρανόν. ἂν ὑμεῖς δ' θεοὶ,
 πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ὀπίσης, ἢ καὶ μάλλον
 ὑμῶν περσικωῖται; ἢ σὺ δ' Ζεῦ, πῶς φέ-
 ρεις, ἐπεὶ δ' ἂν κείν κέραια φύσῃσι σοι; Ζ Ε Τ.
 Αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ θεῖα ἡμῶν
 Αἰγυπτίων. ὁμως δ' ἐν ὧς Μῶμε, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, αἰνίγματα ὄντι, καὶ ἐπ' αὐτῶν κατὰ γε-
 λῶν ἀμύητον ὄντα. Μ Ω Μ. Πάνυ γὰρ μυ-
 στήτων δ' Ζεῦ δ' ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεὸς μὲν,
 πρὸς θεὸς· κωδοκεφάλος δέ, καὶ κωδοκερά-
 λους.

Ζ Ε Υ Σ. Ἐα φημὶ τὰ θεῖα ἡμῶν Αἰ-
 γυπτίων, ἄλλοτε γὰρ θεῖα τέτων ὀπισκεφόμεθα
 ἢ ὁλοῖς. σὺ δ' ἐπὶ τῶν ἄλλων λέγε. Μ Ω Μ.
 τὸν Ἰεροφάντην, ὧς Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με
 ἀνέγει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὅς ἐναγὺς ἀνθρώ-
 πῳ καὶ μετὰ τοῖς ὑδρῶν, θεσπιωδὲς ὁ ἡρ-
 οῦς ἐν Κιλικίᾳ, ἀδρόμην τὰ πολλὰ, καὶ
 ὀψιῶν τοῖν δυοῖν ὁβλοῖν ἐνεκα. τοιγαρὶν

- λάμψουσιν ἐγὼ. πολλοὶ γάρ φημι ἐκ ἀγαπῶν-
 τες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν αὐτῇ ἡμῖν ζω-
 εδεῖν, καὶ ἐνωχῆναι ὁπίσης, καὶ ταῦτα, θνη-
 το ἔξ ἡμιστίας ὄντες, ἔτι καὶ τοῦ ὑποκρίεσθαι,
 καὶ διασώτας τοῦ αὐτῇ ἀνήγαγον ἐς τὴν
 5 ἐρανδόν, καὶ παρενέγραψαν, καὶ νῦν ὁπίσης δια-
 νομαί τε νέμονται. καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἐδὲ
 καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετροίκιον. Ζ Ε Τ Σ.
 Μηδὲν ἀντιγματοδῶς ὡς Μωμεῖ, ἀλλὰ σαυῶν,
 10 καὶ διαρρήδην λέγε, προσθεὶς καὶ τὸ νομα-
 νῶν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπται σοι ὁ λόγος,
 ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλοι
 τοῖς λεγούμοις. καὶ ἡ παρρησιαστὴν ὄντα, μη-
 δὲν ὀκνεῖν λέγειν.
 15 2. Μ Ω Μ. Εὐχαῶ Ζεῦ, ὅτι καὶ παρ-
 ρώεις με πρὸς τὴν παρρησίαν. ποιεῖς γὰρ τὸ
 το βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον
 ὥς ἐγὼ καὶ τὸ νομα. ὁ γὰρ τοι χυνοῖς ἀπὸ τοῦ
 Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὢν, ἐδὲ Ἑλλήνων
 20 βόθεν, ἀλλὰ Συροποίνικός τινος ἐμπόρου τοῦ
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐπειὶ ἡξιώθη τῆς
 θανάσιος, οἷον μὲν αὐτὸς ὄντιν ἐ λέγω, ἐπὶ
 τὴν μίτραν, ἔτε τὴν μέθην, ἔτε τὸ βέλ-
 δισμα. πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ
 25 γυναικεῖον τὴν φύσιν. ἡμιμανῆς, ἀκρότερον
 ὠθεν ἀποπνέων. ὁ ἦ, καὶ ὅλην τὰ βίαν ἐπέ-
 ποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαρόμηνος πε-
 ρεσι, καὶ θεὸς ἀπέρηνε, τὸν Πάνα, καὶ τὴν Σα-
 ληνδόν, καὶ Σαίφους ἀχροίους τινας, καὶ αἰπὸς
 30 τοῦ πολλὰς σκληρῆς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορ-
 φὰς ἀλλοκότους. ὢν ὁ μὲν, κέρβια ἔχων, καὶ
 ὅσπιν ἔξ ἡμιστίας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικώς, καὶ
 γλῆκον βαθύ καθειμένον. ὀλίγον τρέγυν δια-
 ρον ὄντιν. ὁ ἦ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν
 35 τῶν. οἱ ἦ Σάτυροι, ὅξεις τὰ ὦτα καὶ αὐτὰ
 φαλακροί

βαλακροῖ, κτεράσαι, οἷα τοῖς ἄρτι ἡμνηθεῖ-
 σιν εἰσέφεις τὰ κίερα ὑποφύεται, Φρύγες τι-
 νες ὄντες ἔχουσιν ἢ καὶ ἔσας ἀπαντες. ὁρᾷτε οὖν
 ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ ἡννάδας; εἴτα θαυμάζο-
 μη, εἰ καὶ αὐτοὶ οὐκ ἔχουσιν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι, ὁ-
 ρῶντες ἔτω γλοῖους θεὸς, καὶ τεραστίους; εἰ
 γὰρ λέγουσιν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκες ἀνήγαγον
 τὴν μητέρα ἐρωμήν, ἡσαν αὐτῶν, τὴν τε Ἀειάδ-
 νην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε πρὸ τῆς
 ἀσέρον χορῶν, τὴν δὲ Ἰκαίην τῆς κωργῆς θυ-
 γαλίας (καὶ ὁ πάντων γλοῖότατος ὁ θεός) καὶ
 τὸν κωῖα τῆς Ἡειρόνης, καὶ τῆτον ἀνήγαγον,
 οἳ μὴ ἀνιῶτο ἡ πᾶς εἰ μὴ ἔξει ἐκ τῶν ἔρα-
 τῶν τὸ ξυνήθηες ἐκείνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κωῖ-
 δον αὐτῆς. ταῦτα ἔχ' ὕβρεις ὑμῖν δοκῶσι,
 καὶ παρρησία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δὲ ἔν καὶ
 ἄλλους.

3. Ζ Ε Υ Σ. Μηδὲν ὦ Μῶμε εἴτης, μή-
 τε περὶ Ἀσκληπιδῶν, μήτε περὶ Ἡρακλέους ὁρῶ
 γὰρ οἱ φέρη τὰ λόγῳ, ἔτσι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν
 ἵσταται καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῆς νόσου, καὶ ἔστι
 — πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων.

ἰδ' Ἡρακλῆς ὕδρ' ὦν ἐμὸς, ἐκ ὀλίγων πόνων
 ἐπείατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ καλὴν χάριν αὐ-
 τῷ. Μ Ω Μ. Σιωπήσομαι διὰ σέ ὦ Ζεῦ
 πολλά εἰπεῖν ἔχον. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο ἔτι
 τὰ σημεῖα ἔχουσιν τῆς πυρός, εἰ δὲ ὅλῃν καὶ
 πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ
 αὖ εἶχον εἰπεῖν. Ζ Ε Υ Σ. Καὶ μὴν πρὸς
 ἐμὲ ἔξεσι μάλα, μὴ δ' ἐν καμῇ ξενίᾳ
 δέικεις; Μ Ω Μ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἐ μόνον
 αὐτὸ ἀκούσαι ὅστις, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σέ
 λέγουσι, καὶ τάφοις ὀπίδεικνύουσιν. ἐγὼ δὲ ἔτε
 ἀποβόλῃς πείθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγυπτίων,
 ἀποβόλῃς σε εἶδ' ἔρασκουσιν. ἀ καὶ μάλα
 ἀνιγχαθῶμαι δὲν ἡγῶμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν
 Ζ γὰρ

γάρ τοι ἀρχὴν ἤν' τοιάτων παρανομημάτων,
 καὶ τὴν αἰτίαν τῆ νοθεύθηναι ἡμῶν τὸ ξυνο-
 δειον σὺ δ' Ζεῦ παρέχες, θνηταῖς ὀπμιγνύ-
 ρθος καὶ κατιῶν παρ' αὐταῖς ἐν ἄλλοτε ἄλλο
 5 γήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδέναι, μή σε καταβ-
 σῇ τις ξυλλαβῶν, ὅποτε ἂν ταῦρ Θ' ἦς, ἢ τῶ
 χρευσχόντων τις καλεργάζεσθαι χρευσὸν ὄντα.
 ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμ' Θ', ἢ φίλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἢ
 μῖν ἡμῶν. πάλιν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γὰρ τῶ
 10 ἔργον ἢ ἱμιθέων τέτων. ἔ γ' ἂν ἄλλοι
 εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γλοιοτάτῳν ἔστι
 ὅπ' ἂν τις ἄφρων ἀκύνῃ. ὅτι ὁ Ἑρμῆς
 μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δ' Ἑυρυθέως δὲ ἐπὶ
 ταπῆν αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πλησίον Ἑρμῆς
 15 νεῶς, οἰκίετε δ' ἡσ' Θ', καὶ Ἑυρυθέως τὰς Θ',
 δεσπότε αὐτῶν καὶ πάλιν ἐν Θήβαις. Διόν
 σ' Θ' μὲν, θεός. οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῶν, ὁ Περ-
 θείας, ὁ Ἀχλιδίων, καὶ ὁ Λεάρχ' Θ', ἀνθρώπων
 ἀπάντων κακοδαιμονίστατοι. ἀφ' ὧν ἢ ἀπὸ
 20 σὺ δ' Ζεῦ ἀνέωξας τοῖς τοιάτοις τὰς θυγατέρας
 καὶ ἐπὶ τὰς θυγατέρας ἐτρέφευ ἀπαντες μὲν
 μὴ τὰς σὺ καὶ ἐχὶ ἀφ' ἑνὸς μόνον, ἀλλ' ἰσ-
 αῖχισον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γ' ἔκ αὐ-
 τῶν Ἀσχισίω, καὶ τὴν Τιθωνόν, καὶ τὴν Ἑ-
 25 θυμίωνα, καὶ τὴν Ἰάσωνα καὶ τοὺς ἄλλους
 ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ
 ἂν τὸ διελέγχεην ἡμῶντο.

4. Ζ Ε Τ Σ. Μηδὲν περὶ τῆ Γαρυμήδους
 ὧ Μῶμι εἶπε. Καλεπατῶ γ' εἰ λυπήσεις
 30 μερῶν, ὀνειδίσας ἐς τὸ ἡμῶν. Μ Ω Ν
 Ουκοῦν μὴ ἢ περὶ τῆ αἰτῆς εἶπω, ὅτι
 ἔτ' Θ' ἐν τῷ ἔργῳ ἔστιν, ὅτι τῶ βασιλεὺς
 σκήπη καθεξέδωκεν, καὶ μονογενεὶ ὅτι τῶ
 κεφαλῶν σὺ νεοφύων, θεὸς ἔστιν δοκῶν; ἢ
 35 τῶτον τῆ Γαρυμήδους ἔνεκα ἐάσομαι; ἀλλ'
 Ἄττις γὰρ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαρπη-

ῥά τ' ὅτι πόθεν ἡμῖν ἐπὶ σκεκληθήσονται ἔτοι; ἢ
 ὁ Μίθρης ἐκείνῳ ὁ Μῆδ' ὁ τὸν κἀνδ' ἰω,
 καὶ τὴν τρέφει, ἔδ' ἐλλυλίζων τῇ φωνῇ.
 ὅστις ἐδ' ἰω προπῆ τις, ξυλῆσι. τοιγαροῦν
 οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὀρώντες αὐ-
 τῷ, μακρὰ ἡμῖν χαίρει εἰπόντες αὐτο ἀπα-
 θανατίζουσι, καὶ θεὸς χεῖροτονῶσιν ὅς ἐν ἐθελή-
 σον, τὸν αὐτὸν ῥόπον, ὅν τ' καὶ Σάμολξας
 αὐλὸς ὢν, παρενεγράφη, ἐκ οἷδ' ὅπως διαλα-
 λόν. καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὃ θεοὶ μέγιστα.
 ὃ ὃ κωδοπρέσσωπε, καὶ ῥωδῶσιν ἐσαλμῶρε
 Αἰγύπτου. τίς ἐδ' βέλτερος ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς
 ὁ ὕλακτ' ἢ; τίς βελόμυθ' καὶ ὁ Μεμφίτης
 ἱερεὺς ταῦτ' ὁ φοικίλ' ὁ προσκυῖται, καὶ
 καὶ καὶ περὶ τὰς ἑξ ἢ αἰχμησμοῖς ἢ ἱερείας,
 καὶ πειθήνεις εἰπεῖν, καὶ τρέφουσιν, καὶ ἄλλα
 πολλὰ γελοιοῦντες, ἐκ οἷδ' ὅπως ἔξ' Αἰγύπτου
 παρενδένοντα ἐς τὸν ἑρῶνόν. ὃ ὕμεις ὃ θεοί,
 πῶς ἀνέχεσθε ὀρώντες ὀπίσθης, ἢ καὶ μάλλον
 ὁμοῦ προσκυκνέμεθα; ἢ σὺ ὃ Ζεῦ, πῶς φέ-
 ρεις ἐπειδὴν κείν' κέρετα φύσωσ' σοι; Ζ Ε Υ.
 ὁμοῦ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ πρὸς
 Αἰγυπτίων. ὁμοῦ δ' ἐν ὃ Μῶμε, τὰ πολλὰ.
 αὐτῷ, αἰνίγματα ὅτι, καὶ ἐπ' ἀνυχεῖ κατὰ γε-
 λῶν ἀμύητον ὄντα. Μ Ω Μ. Πάνυ γέν' μυ-
 στικῶν ὃ Ζεῦ δ' εἴ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεὸς μὲν,
 καὶ θεός· κωδοκεφάλους δέ, καὶ κωδοκερά-
 λους.

Ζ Ε Υ Σ. Ἐα φημὶ τὰ πρὸς Αἰ-
 γυπτίους, ἄλλοτε γὰρ πρὸς τέτων ὀπισθεφόρῳ
 ἢ χολῆς. σὺ ὃ καὶ ἄλλος λέγει. Μ Ω Μ.
 τὸν ἱεροφάντην ὃ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με Σπο-
 ρεύγας, τὸν Ἀμφίλοχον ὃς ἐναγὺς ἀνθρώ-
 πῳ, καὶ μετὰ τοῖς ὕδ' ὢν, δεσποῖται ὁ γρ-
 ῶν ἐν Κιλικίᾳ, ἀδελφὸς τὰ πολλὰ, καὶ
 κατὰ τὸν τοῖν δυοῖν ὁδολοῖν ἐνεκα. τοιγαροῦν

- ἐκ ἔτι σὺ δ' Ἀπολλον εὐσεκίμεις, ἀλλὰ ἔδῃ
 πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοδεῖ, ὅς ἐν
 ἐλαίῳ περὶ χυθῆ, καὶ στεράνες ἔχῃ, καὶ γόνιθ
 ἀνδρὲς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἦδη καὶ
 5 ὁ Πολυδάμανθ' τῆ ἀθλητῆ ἀνδρείας ἰάται
 τοὺ πυρέπλους ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεα-
 γῶν ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορεὶ θύεσιν ἐν Ἰλίου,
 καὶ Πρωτεσίλαῳ κατανικρὺ ἐν Χερρόνῳ,
 ἀφ' ἑδ' ἐν τούτοις γέροντων, ὅτι δέδωκε
 10 μᾶλλον ἢ ὀπιορκία, καὶ ἱεροσυλία. καὶ ὅλως
 κατὰ περρονήκασιν ἡμῶν εὐποιεῖν τις. καὶ ταῦ-
 τα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτῃ
 ἐγὼ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἦδη ἀκῶσι,
 ἔτε ὀνίων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε (ὕπναι ὅλως
 15 δωμαίων. πάντῃ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅτι τέτοις γέ-
 λῳ. ἢ περὶ γὰρ ὅστις ἡ πολυθεύλῃθ' ἀρετῇ
 καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμόνῃ, καὶ τύχῃ, ἀνυπόστατα
 καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῇ
 ἀνθρώπων καὶ φιλοσόφων ὀπιοκῶνται, καὶ ὁμοί-
 20 αὐτοχέδια ὄντα, ἔτω τοὺ ἀνοήτους πέπλους
 ὥστε εὐδὲς ἡμῖν. εὐδὲ θύξιν βέλεια, εἰδὼς ὅτι
 καὶ μυεῖας ἐκατόμβας παρεσῆσθαι, ὁμοίως τῇ
 τύχῃν παρὰ ξύσαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἂν
 ἀρχῆς ἐκάσῃ ἐπεκλώσῃ. ἦ δὲ ὅς ἐν ἐν ἑστίᾳ
 25 μὴ σε ὦ Ζεῦ, εἰ περ εἶδες ἢ ἀρετῇ, ἢ φέ-
 σιν, ἢ εἰμαρμόνῃ. ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκῶσι
 ἐν ταῖς καὶ φιλοσόφων διαβίβῃς, οἶδα, εἰ μὴ
 καὶ κωφός τις εἴ ὡς βοῶντων αὐτῶν μὴ ἐπαί-
 πολλα ἔτι ἔχων εἰπεῖν, κατὰ παύσω τ' λόγῳ
 30 ὅρῳ γὰρ τοὺ πολλὰς ἀχθομένους μοι λέγοντας
 σείειν, ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήματα
 παρρησία τ' λόγων. πῆρες γὰρ εἰ ἐθέλῃς
 Ζεῦ, Ψήφισμά τι περὶ τέτων ἀναγνώσμαι
 εἰ ξυγχεραμμένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνω-
 35 σὶ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡτιάσω. καὶ εἰ ταῦτα
 αὐτῶν ὀπιοκῶν, ὡς μὴ ὀπιοκῶν ἀν γίνῃται.
 Ψήφισμα

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

6. Ἐκκλησίας ἐννόμῃ ἀρμοδίας, ἐβδό-
 μη ἰσαμείν, ὁ Ζῶς ἐπρυψάνδῃ,
 καὶ περὶ δὲ Ποσειδῶν, ἐπεσάτῃ Ἀπόλλων,
 ἔχραμμάτῃ Μῶμῃ τῆς νυκλὸς, καὶ ὁ ὕπνῳ
 τῷ γνώμῃ εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ ἦν ξέ-
 γον ἐμόνον Ἑλλήνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, ἐ-
 δαμῶς ἀξιοὶ ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πόλι-
 τῆς παρεγγραφέντες, ἐκ οἷδ' ὅπως καὶ θεοὶ
 δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν ἔρχοντα, ὡς
 μετὸν εἶναι τὸ Συμπόσιον ὁχλυτέρῃ χῶδῃς πο-
 λυγλώσων τινῶν, καὶ ξυγκλύδων, ὅπῃ ἐλοιπε-
 ῖν ἄμβροσίᾳ. καὶ τὸ νέκταρ, ὡς μὲν ἦδη
 τῷ κοτύλῳ εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος ἦν πι-
 νόντων, οἱ δ' ἐπὶ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς
 παλαιούς τε, καὶ ἀληθεῖς θεὸς παρεδέχθη ἡξιώ-
 τατον ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν
 τῇ γῇ προτιμᾶν θέλῃσι, δεδῶχθαι τῇ βε-
 λῇ, καὶ τῷ δῆμῳ συλλεγνῶναι μὲν ἐκκλησίαν
 ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ περὶ βροτῶν χερμευνάς, ἐλέ-
 σθαι δ' ὅπῃ γινώμονας τελείας θεὸς ἐπὶ αὐτοῖς
 μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς ὅπῃ Κρόνῳ,
 τέτταρας δ' ἐκ τῆς δώδεκα. καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν
 Δία. τέττες δ' αὖτε ὅπῃ γινώμονας, αὐτοὺς μὲν
 καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νόμιμον ὄρεον, τῷ
 Στύγῃ. τὸν Ἑρμῇ δ' ἐκ κρητύσαντα ξυμπα-
 γῆν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοὶ ξυμλεεῖν εἰς τὸ
 συνέδριον. τοὺς δ' ἡκρὺν μάρτυρας ἐπαρμομένους
 ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τῶν γῆρας. τὸν τευθεν
 δ' ἐπὶ μὲν, παρείτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δ' ὅπῃ
 γινώμονες ἐξελάζοντες, ἢ θεὸς εἶναι ἀποφανέναι, ἢ
 καὶ ἀπέμψοντες ὅπῃ τὰ σφέτερά ἡεία. καὶ ταῖς
 δῆκας.

θήκας τὰς περιονικάς. ἡ δὲ τις ἀλῶν
 ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ὀπιγνώμων ἐκ
 χειθέκτων ὀπιθαίνων τῶ ἐργῶν, ἐς τὸν τάρτα-
 ρον ἐμπισθῆν τῆτον. ἐργάζεσθαι ἢ τὰ αὐτῶν
 5 ἕκαστον· καὶ μήτε τῶ Ἀθῶν ἰαδῶν, μήτε
 τὸν Ἀσκληπιδὸν χρησμοδεῖν, μήτε τὸν Ἀ-
 πόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ὀπι-
 λεξάωμον, μάντιν, ἢ κιθαρῶδαν, ἢ ἰαδῶν
 εἶ). τοῖς δὲ φιλοσόφοις παρεπιεῖν, μὴ ἀνα-
 10 πλάπην καὶ ἀνόματα, μὴ ἢ ληρεῖν περὶ
 ἐκ ἰσπιν. ὅποσοι ἢ ἥδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἢ
 ξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθυπεβῆναι τὰ ἀγῶ-
 ματα, ἐντεθῶναι ἢ ἡ Διδος, ἢ Ἡρας, ἢ Ἀ-
 πόλλωνος, ἢ ἡ ἄλλων τινὸς, ἐκείνοις ἢ, τῶ
 15 φον χῶσαι τῶ πόλιν, καὶ σῆλιν ὀπισησῶν
 ἀντὶ βωμῶ. ἦν δὲ τις παρεκέσῃ τῶ κα-
 ρύματι, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ὅτι τὸ ὀπιγνώ-
 μονας ἐλθεῖν ἐρήμῳ καὶ τῶ καταδαιτυμένη
 ΖΕΥΣ. Τῆτο μὲν ἡμῖν τὸ Ψήφισμα δι-
 20 καύταλον ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνατενέ-
 τω τὴν χεῖρα. μάλλον ἢ ἔτω γινέσθαι
 πλείους γὰρ οἷς ὅτι ἐσονταί, οἱ μὴ χειρονοήσιν
 αὐτοί. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἅπιτε. ὅπου ταν ἢ κηρύξῃ
 ὁ Ἑρμῆς, ἢ κατεκομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ
 25 γινώσκειν, καὶ παρῆς τὰς ἀποδείξεις παρῆς
 ὄνομα, καὶ μηδὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγ-
 νετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. ὥς ἔστι ἀν μὴ
 παρῆσαι, ἐδὲν μελήσῃ τοῖς ὀπιγνώμοσιν
 νεῶν τις μέγαν ὅτι γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἀνθρώπων
 30 θεὸν αὐτὸν εἶ) νομίζουσιν.

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

5

ΤΙΜΩΝ. ⁵ Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐ-
 ταιρεῖε, καὶ ἐρέστε, καὶ ἀ-
 στροπητὰ, καὶ ὄρκει, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ εἰγ-
 δεπτε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιήσιν 10
 καλῶσι· καὶ μάλιστα ὅταν ὑπορῶσι πρὸς τὰ μέ-
 ρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος
 ὑπερίδεις τὸ πίπτον τῶ μέρῳ, καὶ ἀναπληροῖς
 τὸ κεχρηγὸς τῶ ῥυθμῷ. πᾶσι νυνὶ ἢ ἐεισμά-
 ρχῃ αἰσραπῇ, καὶ ἢ βαρύβρομος βροντῇ, καὶ 15
 αἰθαλόφει, καὶ ἀργίφει καὶ σμερδαλέος κεραυνός· ἢ
 πάντα γὰρ ταῦτα λῆρῃ ἤδη ἀνατέφηνε. καὶ
 καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ πατάγῃ
 τῶ ὀνομάτων. τὸ δ' αἰοίδιμόν σε, καὶ ἐκηρό-
 λον ὄπλον, καὶ πρῶχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τε- 20
 λείως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ὅτι, μηδὲ ὀλίγον
 πωρθῆρα ὀργῆς καὶ τῶ ἀδικούντων διαφουλατ-
 τόν. θάπρον γένετ' ὅπου κείν τις ὀπιχει-
 ρόντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη, ἢ τλῶ τῶ
 παρδαμάτορος κεραυνῷ εἰλόγα. ἔγωγε δαλὸν 25
 τίνα ἐπαρτείνεσθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ
 μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ δεδέναι. μόνον δ'
 τοιοῦτόις εἶναι ὑπολαύειν τῶ βρώματι, ὅτι ἀ-
 νατλησθήσονται τῆς ἀσβόλου ὥστε ἤδη διὰ ταύ-
 τάσι καὶ ὁ Σαλμωνάδης ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, 30
 πάνυ τοι ἀτίθανθ' ὦν πρὸς ἕτα ψυχρὸν ἢ
 ὀργῶν Δία. θερμὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχέ-
 ρος. πῶς γὰρ ὅτε γε καθάπερ ὑπὸ μαν-
 δραγῶρα καθάδεις, ὅς ἔτετ' ὅπου κέντων
 αἰφῆς, ἔτε πού ἀδικούντας ὀπιτοκοπεῖς, λιμᾶς 35
 δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γυγνόμενα, καὶ τὰ
 ὦτα

- ὅτα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηγηκότες
 ἐπεὶ νέθ' ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀναιδέως
 τὴν ὀργὴν, πολλὰ καὶ ἤν' ἀδικῶν, καὶ βίαιος
 ἐποίεις, καὶ ἐδέτοτε ἦγες τότε πρὸς αὐτὸν
 5 κεχρῆσθαι, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραιώ-
 λης, καὶ ἡ αἰγὴ ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροχὴ ἐπα-
 ταγείτο, καὶ ἡ ἀσραπὴ ῥωαχὴς ὥσπερ εἰς
 κροβολισμόν περηκονίζετο, οἱ σείσμοι δ' ἐκ-
 σκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πε-
 10 ρηδὸν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὥστε
 τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποταμοὶ ἐκείνη σαυ-
 ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ ῥέοντι ναυαγία ἐ-
 σὺ Δακρυαίων ἐχέετο, ὥς ὑποβρυχίων
 πάντων καταδεδυκότων μόγις ἐν τικιδώτι
 15 πεισώθηναι, προσκείμενον τῷ Λυκαρεῖ, ὅ-
 πυρὸν τι τῷ ἀνθρώπινῳ σπέρματι διαφυλάτ-
 τον εἰς ὀπιρηνὴν κακίας μέζοντα. Τοι γὰρ
 τοι αἰόλεθα τὴν ῥαθυμίαν ταπείνεις, κομῶ-
 παρ' αὐτῇ, ὥστε θύοντα ἔτι σοί τιντα, ἐπὶ
 20 σεραινεύοντα, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμ-
 πίων, καὶ ἔτα ἔκ παντὶ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν
 ἀλλ' εἰς ἔθ' τι ἀρχαῖον ῥωτελῶν καὶ κατ'
 ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν ἡγεμόντατε, ἀ-
 φαίνεσι, παρσάαδροι τῆς τιμῆς.
 25 2. Ἐὼ λέγεις, ὅποσάκις ἦδη σε τὴν νῆα
 σεσυλήκασι. οἱ δ' καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας
 Ὀλυμπιάσιν ὀπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑπερ-
 μέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τὸν κῶα, ἢ πο-
 γείτονας ὀπικαλέσασθαι, ὥς βοηθεύουσιν
 30 αὐτὸν συλλαβοῖεν. ἔτι συσκαλεζομένους πρὸς
 τὴν θυγλῆν. ἀλλ' ὁ θρονῶν, καὶ μὴν ἰολέτωρ
 καὶ τὴν ἀνοκρότωρ ἐκάθητο, τὸν πολέμακρον
 κλέμεντα ὑπὸ αὐτῇ, δεκάπηχυν κεραιώ-
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν ὦ Δαυμά-
 35 σι, πλωῖκα παύσειαι ἔτι αἰετῶς παρορ-
 μήμας ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδ-
 κίαν

ἴαν· πόσι φαίθοντες ἢ Δάκαλιώνες ἱκανοὶ
 πρὸς ἕως ὑπέραντλον ὕβριν τῆ βίης· ἵνα γὰρ
 ἀκοινὰ εἰάσας, τὰ μὰ εἶπω, τοσούτους Ἀθη-
 αίων εἰς ὑψὺ ἄρας, καὶ πλεσίους ἐκ πενυπ-
 τῶν ἀποφύνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὀπκη-
 ῖσας, μάλλον δὲ ἀτρέχον ἐς ἐνεργασίαν ἡμῶν
 ἰλῶν ἐκ χέας τὸν πλεῖστον, ἐπεὶ δὴ πένης διὰ
 αὐτὰ ἐχθρόμην, ἐκ ἔτι ὑδὲ γνωρίζωμαι
 πρὸς αὐτῶν, ὅτε προσβλέπουσιν οἱ τῶς ὑπο-
 τήσαντες, καὶ προσκυῶντες, καὶ τῷ ἐμῇ νεί-
 ματ' ἀνηρητημένοι. ἀλλ' ὡς καὶ ὁ δὴ βα-
 λζων ἐν τύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σήλιμ
 παλαιὸν νεκρὸν ὑπτίαν, ὑπὸ τῆ χεὶρος ἀνατε-
 τραμμένῳ παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
 οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδοῖτες ἐτέρων ἐκτρέπονται,
 ὑπὸ ἀντήν, καὶ ἀποτρόπαιον θάνατον ὀφείδης
 ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλῶν σωτήρα
 καὶ ἐνεργέτιν αὐτῶν γενημένον. ὥστε ὑπὸ
 τῶν κακῶν ὅτι ταύτῃ τῷ ἐχθρατῶν βαπ-
 τισμῷ, ἐναφάμεν' ὁδοῦν, ἐργάζομαι τῷ
 ἡμῶν ὑπόμειν' ὁδοῦν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ,
 καὶ τῇ δικέλλῃ προσειλοσοφῶν ἐνταῦθα. τὸ το-
 γῶν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὀφείδης πολ-
 λὴς παρὰ τῷ ἀξίᾳ ἐν πρᾶττοντας. ἀνιερ-
 πτερον γὰρ τὸ τό γε ἥδη ποτὲ εἶν' ὧ Κρόνῳ καὶ
 Ῥέας ἡδὲ, τὸν βαθὺν τῶτον ὕπνον ἀποσεισάμε-
 νον, καὶ νήδυμον, (ὥσπερ τὸν Ἐπιμνίδην γὰρ
 κεκοίμησαι) καὶ ἀναρρίπτεισας τὸν κεραιῶν, ἢ
 ἐκ τῆς Οἰτης ἐναυσάμεν', μεγάλῳ ποιῶν
 τῷ φλόγα, ὅπως ἴξαιό τινα χολῶν ἀνδρῶν
 δας καὶ νεανικῶ Διός, εἰ μὴ ἀληθῆ ᾖσι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν περὶ σε, καὶ τῆς ἐκείσῃς ταφῆς μυθο-
 λογέμενα.

3. ΖΕΥΣ. Τίς ἑτὸς ὄειν, ὦ Ἑρμῇ, ὁ
 Κεραιῶν ἐκ τῇ Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Ὑμηττὸν
 ἐν τῇ ὑπορείᾳ, πίναρ' ὅλον, καὶ αὐχμῶν.
 Ζ 5 καὶ

- καὶ ὑποδέρθεσθαι; σκάπτει δὲ, οἶμαι, ὅτι κεκυ-
 φῶς, λάλῃ ἀνθρωπῳ, καὶ θρασὺς, ἢ πρὸς
 λόσφορος ὄν. καὶ γὰρ ἂν ἔτος ἀσπίς τοῦ λόγου
 διεξήκει καθ' ἡμέραν. ἘΡΜ. Τί ἐστὶ δὲ πρὸς
 5 τὸν ἀγνοεῖς Τίμωνα τον Ἐχεκράτιδην, τὸν
 Κολυτρίαν; ἔτος ὄντιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ'
 ἱερῶν τελείων ἐστάσας, ὁ νεόπλυτῳ, ὁ πρὸς
 ὅλως ἐκατόμβας, παρ' ὃ λαμπρῶς εἰσβάλλει
 ἐορτάζειν τὰ δάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀν-
 10 λαγῆς! ὁ καλὸς ἐκείνῳ, ὁ πλάστῳ, περὶ
 οἱ τοσούτοι φίλοι; τί παθὼν ἐν τοιούτῳ ὄντι
 αὐχμηρὸς, ἀήλιῳ, καὶ σκαπανδῆς, καὶ μισθ-
 τὸς, ὡς εἰσικεν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν
 δίκησαν. ἘΡΜ. Οὕτωσιν μὲν εἰπεῖν, καὶ
 15 σότῃς ἐπέβριθεν αὐτόν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ
 πρὸς τοῦ δειοφύου ἀπαντας οἶκτῳ. ὡς δὲ
 ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρίβεια
 περὶ τοῦ φίλου. ὅς ἐστι ζωίης κόραξι, καὶ κα-
 κοῖς χαρὶζόμενῳ, ἀλλ' ὑπὸ γυνῶν τοσού-
 20 των ὁ κακοδαίμων χειρόμενος τὸ ἥπαρ, φίλος
 ἔστι αὐτοῦ καὶ ἐταίρος ὦντο, ὑπὸ εὐνοίας τῆς
 πρὸς αὐτόν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ
 σὰ γυμνώσαντες ἀκρίβως, καὶ περὶ ἀνόντες,
 τις καὶ μυελὸς ἐνὶ ὠκυμυζίσαντες καὶ τῆτον
 25 μάλα ὀπμελῶς ὄχοντο, αὐτὸν αὐτόν καὶ τὰ
 ρίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, καὶ δὲ γυναι-
 ζόντες ἔτι, καὶ δὲ προσβλέποντες. πόθεν γὰρ
 ὀπμελῶντες, ἢ ὀπιδιόντες ἐν τῷ μέρει
 διὰ ταῦτα δίκηκλίτης καὶ διφθειρίας, αἷς ὀρᾷ
 30 ἀπολιπὼν ὅσ' αἰχμῶν τὸ ἄστυ μισθῶ γυναι-
 γῇ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλε-
 τουῶντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑποπτικῶς παρὶ
 χονταὶ καὶ ἐννομαεῖ Τίμων καλοῖτο εἰδότες
 ΖΕΥΣ. Καὶ μὴ παρρησίᾳ ἀνὴρ, ἰδὲ
 35 ἀμελητέῳ. ἐκέρτα γὰρ ἡ γανάκτει δυστυχῶν
 ἐπεὶ καὶ ὁμοῖα ποιήσονται τοῖς καταρῆτοισιν

λαζιν ἐκείνοις, ὅτι λελησμένοι ἀνδρες τοσαύ-
 τα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πύοτατα καύσαντο
 ἡμῖν ὅτι τῷ βωμῷ. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥήσι
 τῷ κτίσαν αὐτῷ ἔχω. πάλιν ὑπ' ἀχολίας
 τε καὶ θορίβου πολλῆς ὀπορεύωντων, καὶ βια- 5
 ζομένων, καὶ ἀρταζόντων, ἔτι ὃ καὶ φόβος τῆς παρε-
 ῖς ἱεροσυλῶν (πολλοὶ γὰρ ἔτσι καὶ δυσφύ-
 λακτοι, καὶ ἐδὲ ἐπ' ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐ-
 ρισσαι) πολὺν ἤδη χρόνον ἐδ' ἀτέλεστα εἰς
 τῷ Ἀττικῷ, καὶ μάλιστα ἐξ ἑ φιλοσοφία καὶ 10
 λόγων ἔειδες ἐπέσολασαν αὐτοῖς. μαχομένων
 γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ἐδὲ ἐπα-
 κείν ὅτι τῷ εὐχῶν. ὥς τε ἡ ὀπλισμένη
 χερὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἡ ὀπιβιβῆναι πρὸς
 αὐτῶν, ἀρεῖν τινὰ καὶ ἀπώματα, καὶ λήρες 15
 μεγάλη τῇ φωνῇ ξυμειρόντων. διὰ ταῦτά τοι
 καὶ τὸν ἀμεληθῆναι Σωκράτης, πρὸς ἡμᾶς ἐ-
 φαῦλον ὄντα. ὅμως ὃ τὸν Πλάτωνα ὦ Ἑρμῆ
 παραλαβὼν, ἀπὸ παρ' αὐτοῦ νῆστι τάχα. ἀ-
 γάτω ὃ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Θουκυδίδην μετ' 20
 αὐτῶν, καὶ μάλιστα αὐτῶν παρὰ τῷ Τίμωνι,
 μηδὲ ἀταλλατῆς ἔδωσαν ἔγωγε ῥάδιως, καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐπὶ χρηστότητι αὐτοῖς ἐκδιώκη αὐτοὺς
 τῆς οἰκίας. φεῖ ὃ τὸν κολάκων ἐκείνων, καὶ
 τῆς ἀχαρείας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, 25
 καὶ αὐτοῖς μὲν σκέδουμαι, καὶ διὰ τὸν δωδεκάτην
 ἐπιδὸν τὸν κεραιῶν ὀπισθοκτάσω. κατεαγ-
 μόμαι γὰρ αὐτῶν καὶ ἀποδομωμῶμαι εἰς δύο
 ἀκρίβεις αἰ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡ-
 κόνισσα πρώην ὅτι τὸν σοφιστῶν Ἀναξαγόραν, 30
 ὅς περθε τοῦ ὁμιλησῆς, μηδὲ ὅλος εἶναι τινὰς
 ἡμᾶς τοῦ θεός, ἀλλ' ἐμμεναι μὲν διημαρτόν, ὅτι
 ἔχει γὰρ αὐτῶν τῷ χεῖρα ἱερικῆς. ὃ κε-
 ραιῶδες εἰς τὸ ἀνέκλειον παρασκευάσαι, ἐκείνῳ
 τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγον δὲ τὸν Σωκρά- 35
 ῖον παρὰ τὴν πέραν. πλὴν ἱκανὴ ἐν τούτῳ

καὶ

καὶ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλη-
τύνῃα τὴν Τίμωνα ὁρῶσιν.

4. ΕΡΜ. Οἶον ὡς τὸ μέγα κεκρη-
γνῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασυῶς ἐπὶ τοῖς
5 δικαιολογῆσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομῆσι
τῷτο χρησίμων. ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέ-
σιθ' ἐκ πενιαιῶν καταστήσεται ὁ Τίμων, βο-
ήσας καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ
ὀπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σωτὴρ ἔσκαπτον
10 ὀπιεκρυφὸς, ἔτι ἂν ἔσκαπτον ἀμελέμενος.
ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ ἔκ' ἂν ἀπέλθοιμι ὁ
Ζεὺς παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί ὦ ἄει-
σε Πλάτε, καὶ ταῦτα ἐμὲ κελύσαντ' ἔτι;
ΠΛΟΥ. Ὅτι νῦν Δία ὑβρίζειν εἰς ἐμέ, καὶ
15 ἔξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα
παρῶν αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον ἐχὶ δι-
κρῆνοις με ἔξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ
πῦρ ἐκ τῆς χειρὸς ἀπορρίπτοντες. αὐτίς ἐν
ἀπείλῳ, παρσίτοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις
20 παρεδόθησάμενος; ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ, πέμ-
πε με, τοὺς αἰδησομένους τῆς δουραῖς, τοὺς πενι-
έποντας, οἷς τίμιθ' ἐγὼ καὶ πεripόθητ'. ἔ-
τοι ἢ οἰλάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ὡς προσι-
μῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέρεον παρ' αὐτῆς λα-
25 βόντες, καὶ δίκησαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέπ-
ταρας ὀβολὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαπλαάντες δου-
ρεῖς ἀμελήσι προϊέμενοι. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν
ἔτι τοιούτον ὁ Τίμων ἐργάσεται πάλιν, πάν-
τ' αὐτὸν ἡ δίκηλα πεπαιδαγωγῆκεν, εἰ μὴ
30 παντήπασιν ἀνάλγητος ὅτι τὴν ὁσ' ὡς, ὅς
χελῶν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. Σὺ
μὲν τοι πάντ' μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς,
ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, δῖότι σοι τὰ
θύρας ἀναπέλασας, ἠοίει πεινρὸς εἶναι ἐλπίθ' ἔργου
35 ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ
τὴν ἀντίον ἠγανάκεις καὶ τῆς πλοσίων, κατα-
κεκλείσθαι

κέκλεισται λέγων πρὸς αὐτῆς ὑπὸ μοχλοῖς καὶ
 κλεισὶ, καὶ σημείων ὀπιβολαῖς, ὥς μηδὲ παρα-
 κύψαι σοι ἐς τὸ φῶς διωαλὸν εἶ). ταῦτα γὰρ
 ὁπωδύρεα πρὸς με, ὑποπνίγεται λέγων ἐν
 πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τῆτο ὠχρὸς ἡμῖν 5
 ἐφαίνε, καὶ φρονίσιδ' ἀνάπλεως, λυσιπαικῶς
 πρὸς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθ' ἡμῖν λυλοισμῶν,
 καὶ ὑποδιρῆσθαι ἀπὸ τῶν, εἰ καὶ εἰ λάβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρῶτον ὑπερδιδόν
 εἰδοκεῖ σοι ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ 10
 τῷ Διωάλῳ παρθενάειν, ὑπὸ ἀκείβει καὶ
 παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀναβιβρόμενον τῷ
 τόκῳ, καὶ τῷ λογιῶν. αὐτοπα γὰρ ποιεῖν
 ἔρασκες αὐτῶν, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολῶν,
 εἰς ν' ὃ ὑπολαύειν εἰς τολμῶντας, εἰ δὲ ἐπ' ἀδελφεί- 15
 ας χρωμῶν τῷ ἔρωτι, κυεῖς γὰρ ὅντας ἀλλὰ
 φυλάττειν ἐρηνηρότας, ἐς τὸ σημείον καὶ τὸν
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανῶς
 ὑπολαύειν οἰομένης, εἰ τὸ αὐτὸ ὑπολαύειν
 ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ὑπο- 20
 λαύσεως, καθάπερ τῷ ἐν τῇ φάτνῃ κυῖα.
 μήτε αὐτῷ ἐδίδουσαν ἡμῖν κειῶν, μήτε τῷ
 ἱππῷ πενῶνι ἐπιβέβησαν. καὶ προσέειπε καὶ κα-
 ταγέλας αὐτῆς φειδομένη, καὶ φυλαττόντων,
 καὶ τὸ καινότατον, αὐτὸς ζηλοτυπήνων, ἀγ- 25
 νούτων δὲ ὡς κατάρχεται οἰκίτης ἢ οἰκονό-
 μος, ἢ παιδοῦς ὑπερσίων λαβδαίως, ἐμπαρε-
 νήσει τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρεσον δεσπό-
 τιαν, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρότομον λυχνίδι-
 ον, καὶ διφάλεον θρυαλλίδιον, ἐπαχρυπνείν 30
 εἰσάσας τοῖς τόκοις. πᾶς οὐκ ἐκ ἀδίκων, πάσαι
 μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι, νυνὶ δὲ τῷ Τίμωνι τὰ
 ἐναντία ὀπικαλεῖν;

5. ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὲν εἶπε τὰληθῆ
 ὁξετάζοις, ἀμφω σοι ἔυλογα δοξῶ ποιεῖν. τῆτε 35
 γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν. τῆτο ἀντιμῶν, ἀμελές,
 καὶ

- καὶ ἐκ οὐνοῖκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως, ἀν
 κοίη τές τε αὖ καλὰ κλέσον ἐν θύραις, καὶ σπ
 τῷ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχυτέρῃ
 γυνοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρουχ^{ος}, ἐπ
 μελεμνύς, ἔτε προσεπιτομνύς αὐτοῦ, ἔτε
 5 τὸ φῶς προάρονίαι, ὡς μηδὲ οἰθείλω
 τιν^{ος}, ἀνοήτους ἐνόμιζον ἐγὼ καὶ ὕβρεις, ἐδ
 ἀδικῶντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς, καλὰ
 πονίας, ἐκ εἰδόμενος ὡς μὲν μικρὸν ἀπία
 ἄλλω τινὶ ἢ ἐνδαιμόνων με καλὰ λιπόν^{των}
 10 ἔτ' ἐν ἐκείναις, ἔτε τὰς πάνυ προχείρας
 ἐμὲ τέττας ἐπαινώ, ἀλλὰ τὰς, ὅθρ' αἰετὸν
 μέβρον ὀπιθήσονται τὰς περάγμασι, καὶ μήτε
 φεξομνύς τὸ παρὰ πάντας, μήτε προσησομνύς
 ὅλον. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τῆς Διός, εἴ τι
 15 νόμῳ γήμας γυναικὰ νέαν, καὶ καλῶν. ἔπει
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοῖς τοῖς τὸ παρὰ
 ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ
 μὴ ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βυλομνύοις, μά
 λον ἢ αὐτὸς ἀπάροι μοι χάρησομνύω ἀν
 20 γων τὰς θύρας, καὶ μαρτυρῶν, καὶ παρὰ
 ἐπ' αὐτῶν καλῶν, ἄρα ὁ τοῦτ' ἐρεῖν δὲ
 ἂν ἐκ σὺ γὰρ ὦ Ζεῦ φαίης ὅν, ἐραθεῖς πολ
 λάκις. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλάθεον γυναικ
 αῖς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρετῇ
 25 παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσ
 πλοῖσ' ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθενῆς, μήτε ἄλλ
 προσβλέπειν ὀπιβέτοι, ἄρονον ἢ καὶ εἴρει,
 καλὰ κλείτας παρθενῶν καὶ ταῦτα ἐρεῖν σάσκει
 30 καὶ δῆλ' ὦν ὑπὸ τῆς χεῖρας, καὶ τῆς σαρκὸς
 ἐκτελινεύας, καὶ ἢ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυλότῃ
 ἔδ' ὅς ὡς ὁ τοῦτ' ἐπ' ἀρετῇ δόξει
 ἂν. Δεὸν παιδοποιεῖας καὶ ἀπολαύειν τῆς γ
 με καλὰ μαρτυρῶν ἐν πείρασμον ἔτ' καὶ ἐπείρα
 35 σον κόριν, καθάπερ ἱέρειαν τῇ θεσμοφόρῳ
 φων διαπαντός τῆς βίης Διὸς ταῦτα καὶ
 αὐτῇ

αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν
 τίμως λακτιζόμενός, καὶ λαφυσόμενός, καὶ
 ἐξαντλόμενός. ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στυμα-
 τίας δραπέτης πεπειδημένος. Ζ Ε Υ Σ.
 Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτοῦ; διδῶσι γὰρ
 ἡμᾶς καλῶς τὴν δίκην. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ
 Τάββαλος ἀπολοῖ καὶ ἀγῶσι καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα,
 ὅσοι καὶ χηνότες μόνον τῷ χρυσῷ, οἱ δὲ καθάπερ
 ὁ Φινάς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν βροχὴν ὑπὸ
 τοῦ Ἀρπηῶν ἀφαιρέμενοι. ἀλλ' ἀπιθὶ ἦδη, 10
 σφρονεσέμεν παρὰ πολὺ τῷ Τίμονι ἐντάξο-
 μενός. Π Λ Ο Υ. Ἐκείνός γάρ ποτε παύ-
 σαι, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τεβυτημένος, πρὶν ὅπως
 ἐκτερυῖναι με κατ' ἀπελθὼν ἐξαντλῶν, φθάται
 βυλόμενός τὴν ὀπιρρῶν, μὴ ὑπέραντλῇ εἰς 15
 πτωτῶν ὀπιτλῶσιν αὐτόν. ὥστε, εἰς τὸν τοῦ Δα-
 ταῖδων πίθον ὑδροφορήσαν μοι δοκῶ, καὶ μάτην
 ἐπαντλήσειν, τοὺς κύτους μὴ σέροντός, ἀλλὰ
 πρὶν ἐκτερυῖναι σχεδὸν ἐκχυθησόμενός τῷ ὀπιρ-
 ρῶντός. ἔτις ἐνυτέρων τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ- 20
 σιν καὶ χηνὸς τῷ πῖν καὶ ἀκῶν ὅτι ἢ ἐξοδῶ.
 Ζ Ε Υ Σ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφορῶν τὸ κε-
 χηνὸς τῷ πῖν, καὶ εἰς τὸ ἀπὸ ἀνταπεπλάμενον,
 ἐκχυθέντός ἐν βραχέϊ σι, ῥαδίως εὐρήσει
 τὴν διφύραν αὐτοῖς, καὶ τὴν δικελλαν ἐν τῇ 25
 βυτῇ τῷ πῖν. ἀλλ' ἀπιθὶ ἦδη, καὶ πλεῖζετε
 αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο τοῦ Ἑρμῆος ἐπανιών πρὸς
 ἡμᾶς ἄγειν ὅτι κύματα ἐκ τῆς Αἰτνης,
 ὅπως τὸν κεραυτὸν ἀκον σάντες ὀπιτλῶσιν
 σιν, ὥς ἦδη με τεβυτημένους αὐτῷ δειπνόμεθα. 30
 6 Ε Ρ Μ. Πρωτόμενός Πλάτες. τί
 τῷταί ποτε ἀζῆς; ἐλελήθεις με δὲ γυνάδα καὶ
 τυρλὸς μόνον, ἀλλ' καὶ χαλὸς ὢν. Π Λ Ο Υ.
 Οὐκ ἀπὸ τῷ πῖν τοῦ Ἑρμῆος, ἀλλὰ ὅπου ταν μὲν ἀπὸ
 πρὸς τῶν πεμφθῆναι ὑπὸ τῷ Διὸς, ἐκ οὗτος ὁ- 35
 πως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέρωθεν, ὥς μό-
 λης

λικς τελεῖν ὅτι τὸ τέρμα, περιγρησάν] ὅ
 οἶε τὸ πεινυμένον] ὅ. ὁπόταν ὅ ἀπαλλάττω
 δέη, πλυνὼν ὅ φει πολὺ πρὸ ὀρνέων ὠκύτερον.
 αἶμα γὰρ ἔπασεν ἡ ὕσπηγξ, καὶ γὰρ ἡδὴ ἀ-
 νακηρύττομαι νενικηκώς ὑπερσηδύσας τὸ π-
 5 διον, ἐδὲ ἰδόντων ἐνίοισι πρὸ θεαλῶν. ἘΡΜ.
 Οὐκ ἀληθὴ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αἰ-
 εῖπῃν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ἐδὲ ὁβολὸν ἀπὸ
 πείρας βρόχον ἐχνηκότας, ἄρνα δὲ τήμερον
 πλυσίς καὶ πολυελεῖς ὅτι λαοὺς ζεύγες ἐξ-
 10 λαύοντες, οἷς ἐδὲ καὶ ὄν] ὑπὸ ἡρξε πάποισι
 καὶ ὁμῶς πορφυροῖ, καὶ χρυσόχρῆρες φειέρονται,
 καὶ αὐτοὶ πεισδόντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πα-
 τῆσιν. ΠΛΟΥ. Ἐτεροῖον τὸ τ' ὄρην ὦ Ἐρ-
 μῆ, καὶ ἐχὶ τοῖς ἐμαυτὲ ποσὶ βαδίζω τότε
 15 οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ'
 αὐτῶν, ἄτε πλεῖστον καὶ μεγαλόδωρον καὶ
 αὐτὸς ὢν· δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ ὄνοματι. ἐπὶ δὲ
 τοίνυν μελοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς
 ἑτερον. ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καλὰσθ-
 20 μηνάμενοι ὅτι μελῶς, φορηδὸν ἀργύμενοι μελ-
 κομίζεσθαι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πῦρ
 οἰκίας πρὸ κεφαλῆς, ὑπὸ τὰ γόνατα, παλαιὰ τῇ
 ὀρθῇ σκοπόμενος, φειμάχη] τῇς γαλῆς
 ἐμὲ δὲ οἱ ἐτελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ φειμέν-
 25 σι κεχηνότες, ὥστε τινὲς χελιδόνα προσέλο-
 μένῃ, τετειγότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δὲ ἂν δὲ
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῆνον ἐνληθῇ, καὶ
 ἡ δέλτ' ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ με ὁ κα-
 30 νὲς δεσπότης, ἡτοι λυγρῆς τις, ἡ κύλαξ, ἡ
 καλαπύγων οἰκέτης ἐκ παιδικῶν τίμι' ὑπὸ
 ξυρημνῶν ἐπὶ τινὲς νάιον ἀντὶ ποικίλων καὶ
 παντοδαπῶν ἡδονῶν. αἰῆδὴ ἡξωρ' ὢν ὑπὸ
 ρήτεσαν αὐτῶν μέγα τὸ μίσθωμα ὁ λυγαῖ
 35 ἀπολαβὼν, ἐκείν' μὲν, ὅς τις ἂν ἦ, ποιεῖ αἰ-
 πασόμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέρων, ἀντὶ τῇ

τέως Πυρρίης, ἢ ΔρόμωνΘ, ἢ Τιβίης, Με-
γακλῆς ἢ ΜεγάβυζΘ, ἢ ΠρώταρχΘ με-
τονομαθεῖς, τὸν μάτῳ κεχηνότας ἐκείνης
εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς
ἄγοντας τὸ πένθηΘ, οἷΘ αὐτοὺς ὁ θυὼνΘ 5
ἐκ μυχῆ τῆς σαγῶνις διέφυγῃ, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καταπιὼν. ὁδὲ ἐμπεσὼν ἀθρό-
ως εἰς ἐμέ ἀπειρέκαλΘ, καὶ παχύδερμΘ
ἀνθρῶπΘ, ἔτι τῷ πένθῳ πεφεικῶς, καὶ
ἐπαιεὼν ἄλλΘ μασιζέει τις, ὀρθιον ἐφισαῖ 10
τὸ ἔς, καὶ τὸν μυλῶνα, ὥπερ τὸ ἀνάκτορον
προκυῶν, ἐκ ἔτι φορητὸς ὅτι τοῖς ἐν υγχα-
νισιν, ἀλλὰ τὴν τε ἐλδθήρεος ὑβρίζει, καὶ τὸν
ὁμοδύλεος μασιζοῖ, ἀποπειράμενΘ, εἰ καὶ
αὐτὰ τὰ τοιαῦτα ἐξεστίν, ἄχρῃς ἂν ἢ ἐς πορ- 15
ρίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἰπποβορίας ὀπιθυμή-
σας, ἢ κόλαξι παραδὺς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν. ἢ
μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως ἐπ' αὐτὸν εὐ-
χμέτερον ἢ τῆ ΚέκροπΘ, ἢ Κόδρε (ῶε-
τώτερον ἢ τῆ 'Οδυσσεως, πλεσιώτερον δὲ 20
ῶνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῆ
χρόνῃ ἀθλιΘ ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολ-
λῶν ὀππορικῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανουργῶν σωφ-
λεγμαῖα.

7. ΕΡΜ Αὐτὰ περὶ δὲ φῆς τὰ γ- 25
γνώμενα. ὁπότεν δὲ οὐκ αὐτόπας βαδίζῃς,
πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὐείτῃς τὴν ὁδὸν ἢ
πῶς διαμνώσκῃς, ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς
ἀποστείλῃ, κείνας εἶναι τῆ πλαστῆν' ἀξίοις;
ΠΛΟΥΤ Οἷν γὰρ εὐείτῃς με οἷ τινές 30
ἦσ', ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία ἔ' πάνυ οὐ
γὰρ 'Αερεῖδ'ῳ καταλιπὼν, 'Ιππονίκῳ
καὶ Καλλιᾷ προσίης, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
'Αθηναίων, οὐδὲ ὁβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λά τί πρὸς τίς καταπεμφθεῖς; ΠΛΟΥΤ. 35
'Ανω καὶ κάτω πλανῶμαι περὶ νεοσῶν,
ἄχρῃς.

- ἀρχὴς ἂν λάω τινὶ ἐμπροσθέν. ὁ ᾧ ὅστις
 πρῶτός μοι πετύχη ἀπαλαγὼν ἔχει,
 τὸν Ἑρμῖν, ὅπῃ τῷ παραλόγῳ τῆς κέρδους
 προσκυῶν. Ἑ Ρ Μ. Οὐκοῦν ἔξηπάτησαι
 5 Ζεὺς, οἰόμενός σε χεῖρ τὰ αὐτῷ δοκῦντα πλε-
 τίξην ὅσους ἂν οἴηται τῆς πλεῖστῃ ἀξίους; ΠΛΟΥΤ.
 Καὶ μάλα δίκαιός ὃ γαθὲ, ὅς γε τυφλοὶ
 ὄντα εἰδώς, ἐπεμπεύον ἀναζητήσονται δυσδαι-
 10 τῶν ἔτῳ χρήμα, καὶ πρὸ πολλῶν ἐκλελοιπὸς
 τῆς βίης, ὅφρ' ἐδ' ὁ Λυγκάδης ἀν' ἐξείροις ῥα-
 ως, ἀμαυρὸν ἔτῳ καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαρὺν
 τε γὰρ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν
 πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων
 15 ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπῳ περὶ ὧν, καὶ
 γινώσκωμαι πρὸς αὐτῶν. Ἑ Ρ Μ. Εἴ
 πῶς ἐπιδὼν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥαδίως φά-
 γεις, ἔκ εἰδώς τιμὴν ὁδόν; ΠΛΟΥΤ.
 Ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀρίστως γίγνομαι
 20 πρὸς μόνον τὴν καὶ τῆς γυγῆς.
 8. Ἑ Ρ Μ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τὸτο ἀπόκειναι
 πῶς τυφλὸς ὢν, (εἰρήσεται γὰρ) καὶ προσέτι
 χροὺς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσάτους ἐρ-
 25 ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ καὶ το-
 χόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἰεσθῆναι· εἰ δ' ἀπολύχον-
 ἐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς ἐκ
 λίγης αὐτῶν ἔτῳ σε δυσέρωτας ὄντας, ὥς
 καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες, ἔορι-
 30 ποὺς, καὶ περὶ ὧν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾷσθαι
 μίζοντες ὑπὸ σέ, ὅτι περ ἐδὲ τιμὴν ἀρχῶν
 ὥρας αὐτές. πάλιν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν, εἴ οἶ-
 35 ὅτι ὁμολογήσας, εἴ τι ξυνίης σαυτῆς, κο-
 βαντιᾶν αὐτοὺς, ἐρωμῶν τοιούτων ὅπῃ μεμνη-
 ΠΛΟΥΤ. Οἶμαι γὰρ τοιούτον, οἷός ἐμι ὅ-
 θαι αὐτοῖς χολὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἀ-
 35 μοι πρόσθεν; Ἑ Ρ Μ. Ἀλλὰ πῶς
 Πλάτεις, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰ-

ΠΛΟΥΤ

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ ὧ ἀεῖτε, ἀλλ' ἡ ἀ-
γνοία καὶ ἡ ἀπάτη, αἵτις νῦν κατέχουσιν τὰ
πάντα, ὅπως κιάζουσιν αὐτοὺς. ἔτι δὲ καὶ αὐτοὺς
οὐ μὴ παντάπασιν ἀμορφῶ εἶμι, προσωπεῖον
ἐκείνου ἐρασιμώτατον, διάχρυσον καὶ λι-
ποκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν τυγχάνω αὐ-
τοῖς. οἱ δ' αὐτοπροσώπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
καλὸν, ἐρῶσι καὶ ἀπολλύειν μὴ ἐντυγχάνοντες.
οἱ γὰρ αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέ-
δειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῷ
ἐκλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνε-
κῶν καὶ ἀμόρφων προσωπεύων. ΕΡΜ.
τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ ἦδη τῷ πλαστῇν γυμ-
νοῖσι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ θεῖ' ἐμῶν, ἔτι
ἐκπαίδυνται καὶ ὡς τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, θάτ-
τον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον προοίν-
το; ἔγωγε καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτῷ ὡς
ἐμῶν ἢ ἐμορφία ὅσιν, ἐνδοθεν τὰ πάντα
ἐκκύντας. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἐλίγα ὧ Ἑρμῆ,
καὶ πρὸς τὸτό μοι λωαγωνίζεται. ΕΡΜ.
τὰ ποῖα; ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ δ' ἂν τις ἐντυ-
χῶν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσ-
έλθῃ με, συμπαραστήσεται μετ' ἐμὲ λαθῶν
τύφῳ καὶ ἡ ἀνοία, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ
μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
ἐπὶ ταῖς μυελῶν ὑπὸ δὴ τέτων ἀπάντων κατα-
κλυθεῖ τὴν ψυχὴν. θαυμάζει τε τὰ ἐθαυ-
μάσια, καὶ ὀρέγεται τῷ φυκτῷ, καὶ μετὸν πάν-
των ἐκείνων παύειται τῷ εἰσεληλυθότων κακῶν
τίθηπε, δευροφρέμενον ὑπὸ αὐτῷ. καὶ πάντα
πλείτερον πάλοι ἂν, ἢ ἐμὲ πρὸς εἶδαι ὑπομεί-
ναντες.

9 ΕΡΜ. Ὡς δὲ λέει ἔτι δ' Πλάτης,
ἐκείνου καὶ δυτκάδεκτ' ἔτι, καὶ διαφύκτι-
σας ἐδεμίαν ἀνίστασθαι παρέχόμενος βεβαίαν
καὶ ὡς ἐγχείλεις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῷ δακ-
τύλῳ

- τύλων δεσ τετάρεις ἐκ οἶδα ὅπως ἡ πενία
 παλιν ἐξώδης τε καὶ ἐυλαβῆς καὶ μυρία τὰ
 κίερα ἐκπεφυκότα ὅς ἄπαντι τῷ σώματι
 ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας ἐυθύς ἔχεσθαι, καὶ
 5 ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ τὴν
 φλυαριότητα ἡμᾶς παραγματοῦς μικρὸν διέλαθον
 ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον; ΕΡΜ. Ὅτι τὸ
 δευτερόν ἐκ ἐπιχαλάρηται, ὅπως ἔδει μάλα
 ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τέττε γε ἔνεκα, ἐν τῇ
 10 αὐτὸν καλαίειπον ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅτι
 σκήπτρας ἔνθεν μῦθον ὅππῃ κλειπάμενον τὴν
 ῥαγ, ἀνοίγειν ὃ μηδενί, ὡς μὴ ἐμὲ ἀκρίβως
 βοήσαντι. ΕΡΜ. Οὐκ ἔν ὅππῃ αἰνῶμεν
 διὰ τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔπε ἐχόμενον
 15 χλαμύδι, ἀχρὶς ἂν πρὸς τὴν ἐχάριαν
 φέκωμαι ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς ὡς ἔρως
 χειραγωγῶν. ἐπεὶ ὡς ἀπολίπης με, τὸ
 εὖ ὡς τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσῆμαι περὶ
 ἀλλὰ τίς ὁ φόβος ἑτὸς ὅστις, καθάπερ σὺ
 20 πρὸς λίθον; ΕΡΜ. Ὁ Τίμων ἐτοσὶ σὺ
 πῆναι πλησίον, ὁρῶν καὶ ἐπὶ λίθον γήδιον. πε
 παῖ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκείνῳ
 ἢ καρτερία ὃ καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τῷ
 τῷ ὅχλῳ ἥν ὑπὸ πᾶσι λιμῶ ταπηνώσαν
 25 πάντων, πολὺ ἀμείνους ἥν ὅσων δεινότητος
 ΠΛΟΥΤ. Τί ἔν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα ὡς ἔρως
 τὴν ταχίστω; ὃ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δεύσαιμεν
 ξιόλογον πρὸς ἀνδραῖς ὑπὸ τηλικύτῃ σεραπείᾳ
 δεσ περὶ ἐκείνου. ΕΡΜ. Ἀλλως ἔδειξαι
 30 Διί. μὴ ἀποδιδίωμεν ἔν.

10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τῆτον ἀπάγει
 Ἀργειφόνεια, χειραγωγῶν. ΕΡΜ. Ἐπὶ
 τετραγώνῳ τὸν Τίμονα ἐπέμνημεν ὑπὸ τῷ Διὶ
 ΠΕΝ. Νῦν ὁ Παῦς τῷ ὅππῃ Τίμονα. ὅτι
 35 αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῇ θυφῆς
 ἐλαβῆσα, τετοιῖσι παραδῶσα τῇ σοφίᾳ καὶ

τίνω, γλυνάϊον ἀνδρα καὶ πολλῷ ἄξιον ἀπέδιδξας
 τὸς ἀρα εὐκαίᾳ φρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ,
 εὐαδίκητος, ὅς ὃ μόνον κλῆμα εἶχον, ἀφαι-
 ρῆσθαι με ἀκραιῶς πρὸς ἀρείην ἐξερχασμύον,
 αὐθις ὁ Πλεῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ 5
 τύφῳ ἐγχειρήσας ὁμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν
 καὶ ἀγνῆ καὶ ἀνόητον ὑποφῆνας, ὑποδῶ πάλιν ἐ-
 μοὶ ῥάκος ἐδὴ γε γλυπηρόν. ΕΡΜ. Ἐδοξε ταῦ-
 τα ὁ Πενία τῷ Διῖ. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι. καὶ
 ἡμεῖς ὃ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολου- 10
 οῦντέ μοι. ἔτος ὃ τάχα εἰσελθαι, οἷαν με ἔσαν
 ἀπαιεῖς, ἀγαθὴν σωτηρίαν καὶ διδάτκαλον τῇ
 κείσων, ἢ σωτῶν ὑμῶν μὴ τὸ σῶμα, ἐρρώμηνος
 ὃ γινώσκω διέειλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ὑποβλέπων, τὰ ὃ φειπὰ καὶ πολλὰ 15
 ταῦτα, ὥσπερ ὅτιν, ἀλλόβια ὑπολαμβάνων.
 ΕΡΜ. Ἀπέρχονται ἡμεῖς ὃ περὶ ὧν αὐτὰ.
 11. ΤΙΜ. Τίνες ἐσὲ ὁ καλῶς τοι; ἡ τί
 βυλόμενοι δεῦρο ἦκετε, ἀνδρα ἐργάτην καὶ μι-
 στοφόρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' ἔχαιροντες ἀπῆλθε 20
 μαρρι πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα
 βάλων τοῖς βώλοισι καὶ τοῖς λίθοις Ἰω-
 βίῳ. ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὁ Τίμον μὴ
 βάλης, ἔγὼ ἀνθρώπους ὄντας βαλοῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 Ἑρμῆς εἰμι ἔτ' ὁ Πλεῦτος. ἔπεμψε ὃ 25
 Ζεὺς, ἐπακύνσας τῇ εὐχῶν. ὥστε ἀγαθὴ τύχη
 δεχέσθαι ὅλβον, ὑποσάς τῇ πόνων. ΤΙΜ. Καὶ
 ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἡδὴ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὥς
 φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους
 μισῶ. τετονὶ ὃ τὸν τυφλόν, ὅς τις ἂν ἦ, καὶ 30
 ἐπῆρξεν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥ.
 Ἀπώμην ὁ Ἑρμῆ πρὸς τῷ Διδος, μελαγ-
 χολῶν γὰρ ὁ ἀνθρωπότης μεβίως μοι δοκεῖ,
 μήτε κακὸν ἀπέλθω περσλαβών. ΕΡ. Μη-
 δὲ σκαδὸν ὁ Τίμων ἀλλὰ τὸ πάνυ τῷτο ἄχρῳ 35
 καὶ βαχὺ καταβαλὼν, περτείνας τῷ χεῖρε
 λάμβανε

- λάμβανε τ' ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλεῖτε πάλιν
 ἰδοὶ Ἀθλωαίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπόρου τ' ἀχ
 εῖων ἐκείνων μόνος αὐτὸς ἐνδαιμονῶν. TIM
 Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκαν
 5 ἐμοὶ πλεῖτος ἢ δίκηλα, τὰ δ' ἄλλα ἐνδαιμο
 νέσατός ἐμι, μηδενός μοι πλησιάζοντες
 ΕΡΜ. Οὕτως ὦ τὰν ἀπάνθρωπον;
 Τὸν ὃ φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέεζε κρατερὸν τε
 Καὶ μὲν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναι σε, π
 10 σαῦτα ὑπ' αὐτῆς δεινὰ πεπονθότα, μισοῦσαι
 μηδαμῶς, ἔτως ὀπμελεμύων σὺ τῆς Διὸς
 TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὰ Διὶ πλε
 ση γὰρ εἰς τῆς ὀπμελείας, τῆσιν δ' ὃ τὸν Πλεῖ
 ἐκ αὐτὸν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δὴ; TIM. Ὅ
 15 καὶ πάλαι μυείων κακῶν μοι αἴτιος ἔτος κατ
 ση, κόλαξι τέ παρθεῖς, καὶ ὀπβέλεις ἐπαγαγὼν
 καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία διαθείρας
 καὶ ὀπίφ' ὄνον ὑποφύνας τέλει, ὃ ἄφνω καταλ
 πῶν, ἔτως ἀπίσως καὶ πρῶτονικῶς ἢ βελτίστ
 20 πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρεικωτάτοις καλὰ γ
 μνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας πρυ
 ομιλεῖσα, τὰ τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρέχου
 τῆς πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδειν, καὶ
 αὐτὸς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτίησά μοι τῆ βί
 25 καὶ δείξασα ὅς τις μὲν ὁ πλεῖτος ὁ ἐμὸς ὃν ἐτι
 κόλαξ θωπείων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ἐν
 μὲ παροξυθεῖς, ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ἰεροφο
 ρίας, ἐν τύραννος ὀπβελείας ἀτελείῳ δυνά
 30 τὸν ἀρετὴν φιλοπόνως ἐπερῆζ' ὁ μὲν ἐν ὁρῶν
 τῆς ἐν ἄσει κακῶν ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀ
 φαιτα παρὰ τ' δίκηλης. ὥς παλινδρομῶν
 πιθεῖ ὦ Ἑρμῆ, τ' Πλεῖτον ἀπαγαγὼν τὰ Δι
 ἐμοὶ ὃ τῆτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβη
 οἰμῶζειν ποιῆσαι ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὦ γὰρ
 35 ἐν ὃ πάντες εἰσὶν ὀπλήδφοι πρὸς οἰμωγῶν. ἀλλ'

κατὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μεροχιδῶδη, καὶ τὸν
Πλῆτον περλάβε, ἔτε ὑπόβληδ' εἰσι τὰ δῶ-
δεκά τα παρὰ τὴν Δίον.

12. ΠΛΟΥΤ. Βέλει δ' Τίμων δικαιο-
σύνησμαι πρὸς σε ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; 5
ΤΙΜ. Λέγει μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἔμψυ προ-
μίων, ὥσπερ οἱ δὴ βίβιοι ῥήτορες, ἀνέξομαι
ἀρ' σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῶν τετονί.
ΠΛΟΥΤ. Ἐχέω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ
πρὸς σε πολλὰ ὑπὸ σε κατηγορηθέντα, ὁμῶς 10
ἴσα εἴτι σε ὅς φης, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔμψυ ἡδίστων
ἐσάντων αἰλῶς σοι κατέστην ἱμῆς καὶ προεδείξας
ἐπεράνων, καὶ τ' ἄλλης βυφῆς. περὶ βλεπῶς δὲ
καὶ αἰοῖδιμ' ὁ δὲ ἐμὲ ἡδῶ καὶ περὶ πένθους.
ὁ δὲ τι χαλεπὸν ἐκ τῆς κολάκων πέπονθας, 15
ἀπὸ τῆς ἐγὼ σοι. μάλλον δ' αὐτὸς ἡδίκημαι
ὑπὸ σε, διότι με ἕως αἰμῶς ὑπεβάλλεις
ἐπὶ κατὰ κατὰ τοῖς ἐπαινεῖσι καὶ κατηγορηθένσι,
καὶ πάντα βόπον ὁπβελάδης μοι. καὶ τότε τε-
τονίαν ἔφησθα, ὡς προδίδωκά σε τὸν ἀντίον δ' 20
αὐτὸς ἐγκαλέσαιμι σοι πάντα βόπον ἀπελα-
τῆς ὑπὸ σε, καὶ ὅτι κεφαλῶν ὄξωσθαι τ' οἰκίας.
καὶ γὰρ ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδ' ὅ, ταύτῃ
καὶ ἐπὶ τῇ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περὶ ἐβόσκειν.
καὶ μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσι, πῶς ἐκέλευον τὸν 25
Δία μὴ θ' ἡκὲν παρὰ σε, ἔτω δὲ τυμῶν μοι προ-
σηγνῶν. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς δ' Πλῆ-
τον, οἷ' ὅτι ἡδὴ γε γήνηται; ὥς θάρρῶν ξυνοιά-
σθαι αὐτῶν, καὶ σὺ μὴ σκάπτει, ὡς ἔχεις. σὺ δ'
τὸν θεσσαυρὸν ὑπάρχει τῇ δίκῃ. ὑπακῆσε- 30
ται δ' ἐμβοήσαντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πειστέον δ' Ἑρμῆ, καὶ αὐτῶν πλε-
νιέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ
ἐπὶ οἰκίῳ; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με περὶ γματὰ
καὶ αἰσῶν τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἀχει νῦν ἐνδῶν 35
καὶ αἰσῶν διάφων, χρυσὸν ἀφνω τοσῦτον λήψο-
μαι

μαὶ ἐδὲν ἀδικήσας καὶ τοσούτας φροντίδας ἀν-
 δέξομαι. ΕΡΜ. Ὑπόσθηθι δὲ Τίμων δι' ἐμὲ καὶ
 εἰ χαλεπὸν τέτοιο, καὶ ἐκ οἷσέν ὄσιν, ὅπως οἱ κη-
 λακες ἐκείνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τῆς φθόνης, ἐγὼ δὲ

ὑπὸ τῷ Αἴτηνι ἐς τὸν ἕρπυλόν ἀναπλήσομαι.
 5 ΠΛΟ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρο-
 μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πλεονέκων, σὺ δὲ σὺ τὰς φε-
 ρόμε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀτε-
 θῶν, μᾶλλον ἢ παῖε. σέ φημι θησαυρὸν χρυσοῦ

10 ὑπάκουσον Τίμωνι τέττω, καὶ πάρεχε σιωπῇ
 ἀνελέσθαι σκάπῃ δὲ Τίμων βαθείας κατὰ
 φέρον, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσέσομαι.

14. ΤΙΜ. Ἀγε δὴ δὲ δίκηλλα, νυνὶ μοι ὁπρί-
 ρωσον σιωπῇ καὶ μὴ κάμης ἐκ τῆς βάθους τῆς

15 θησαυρὸν ἐς τέμφανές περκαλεμμένη. ὦ Ζεῦ τε-
 ράστει, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδύ-
 πόθεν χρυσίον τοσούτον ἤπερ ὄναρ ταῦτά ὄσι-
 δια γέν, μὴ ἀνθρακας εὐρω ἀνεχρόμνος. ἀλλὰ

μὲν χρυσίον ὄσιν ὁπίσημον, ὑπερυθρον βαρύν-
 20 τ' ὑπερσφιν ὑπερήδισον. ὦ χρυσὲ δεξιόμα καλ-
 λισον βροτοῖς. αἰθόμνον γὰρ πῦρ ἄτε διατρί-
 πης καὶ νύκτωρ καὶ μὲν ἡμέραν. ἐλθέ δὲ φίλτατε

ἐρεσμιώτατε. νυνὶ πείθομαι γὰρ καὶ Δία πόλιν
 νέει χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ ἀνπαρθένος ἀναπεί-
 25 μύοις τ' κόλποις ὑποδέξαιτο ἔττω καλὸν ἐρε-
 σιὴν διὰ τῆς τέγους καταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ

Κροῖσε καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἐδὲ
 ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλῆθος
 ὦ γὰρ ἐδὲ βασιλεῖς ὁ Περσῶν ἴσος, ὦ δίκηλλα

30 καὶ φίλτατε διφθέρε, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανί γέν-
 ἀναθεῖναι καλὸν αὐτὸς δὲ ἡδὴ πᾶσαν πειράμην
 τ' ἐχθρίαν, πυρρίον οἰκοδομησιμὸς ὑπὸ τῷ

θησαυρῷ μόνω ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαλῆσθαι, τὸν
 τὸν καὶ τάφον ἀποθανόντων ἔξην μοι δοκῶ. δεδούλω-
 35 τ' ταῦτα, καὶ νενομοθετήσω πρὸς τὸν ὁπλοιστὴν

βίον, ἀμιξία πρὸς ἀπαντίας καὶ ἀγνωσία καὶ ὑπερ-
 οφία

ἡ φιλία ἢ ἡ ξεινία, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἑλέ-
 νος ὕψλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι σακρύ-
 ντα, ἢ ὀπικρεῖσαι δεινότητι, παρρησία καὶ κα-
 λυψις τοῦ ἐθῶν. μονήρης ἢ ἡ διαίτα, καθά-
 ρη τοῖς λύκοις, καὶ φιλία εἰς Τίμων, οἱ δὲ
 ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπικροῖ, καὶ τὸ προσ-
 μιῆσαι τινι αὐτοῦ μῖσος. καὶ εἴ τινα ἴδω
 ἄνθρωπον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδρείαντων
 ῥυθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν,
 καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτοῦ, μήτε
 πινδὰς σπεινδόμεθα, ἢ ἐρημία ἢ ὄρεα ἔσω
 αὐτῶν. φυλέται ἢ καὶ φράτορες καὶ δημό-
 ται, καὶ ἡ πατεὶς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελὴ
 ῥήματα καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα·
 ἐκτείνω ἢ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερέρχεται ἀ-
 νήτων, καὶ τρυφάτω μόνος, καθ' ἑαυτὸν, κο-
 σμήτας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπὸ πλεονεξίας,
 καὶ τοῖς θυέτω καὶ ἐνωχεῖτω, μόνος ἑαυτοῦ
 ῥήτων καὶ ὁμοῦ, ἐκστῆναι τοῦ ἄλλων καὶ ἄ-
 λει ἑαυτὸν δεξιόσους δεδύχθαι, ὡς δὲ
 ἔθανε, ἢ αὐτὸν σέφνον ἐπενέγκειν καὶ ὄνο-
 μα μὲν ἔσω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΟΣ ἦδισον. τὰ
 ἄλλα ἢ γνώετμα, δυσκολία, καὶ τραχύτης,
 καὶ αἰσχύνη, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ
 ἴδω ἄνθρωπον ἐν πνεύματι διαφ' ἐξέμνητον καὶ σβεν-
 νύει, καὶ ἐκείνου πίπῃ καὶ ἐλαίω καὶ αὐτὸν νύει.
 καὶ εἴ τινα τῶν χρημῶν ὁ ποταμὸς παρεφύρη,
 καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέει δέχεται,
 καὶ τὸν ὅτι κεφαλὴν πίπτοντα, ὡς μη-
 ἀνακύψαι δυνάσθαι. ἔτω γὰρ ἀντὶ τὴν ἰσχυ-
 ρότητα. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων· Ἐ-
 ναντία τῆς Κολυμβίας, ἐπεφύφισε τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων· ὁ αὐτός· εἰεν ταῦτα ἡμῖν δεδύ-
 χθαι, καὶ ἀνδρείως ἐμμενέμεθα αὐτοῖς.

15. Πλὴν ἀλλὰ ποῦ πολλὰ εἰς ἐποίησά-
 ντες ἅπανσι γνώετμα πως ταῦτα γινέσθαι,

- διότι ὑπερπλέτω, ἀσχόνη γὰρ αὐτὸ πρῶτον
 ἡγόητο αὐτοῖς, καὶ τοὶ τίτῃ τοῖς φεῦ τίτῃ
 χες, παλιν ἀχόθεν (σωθέντες, κεκονισμένοι καὶ
 πινυμένων), ἐκ οἷδα, ὅθεν ὁ σφραγισμένος
 5 χυσι. πότερον ἔνθ' ἐπὶ τὸν πάρον τίτῃ
 ναβαῖ ἀπελαυνώ αὐτὸ τοῖς λίθοις ἐξ ἡ
 δ' οὐκ ἔστιν ἀκροβολιζόμενος, ἢ τότε τοσούτῃ
 παρνομήσονται εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες
 ὡς πλέον ἀνιῶντο παρρῶμενοι; τίτῃ οἱ
 10 καὶ ἀμεινον, ὥς δεχόμεθα ἡδὴ αὐτοῖς, ὑπὸ
 σάντες. εἴρε ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐπὶ
 ὅθι; Γναθωνίδης ὁ κύλαξ, ὁ πρῶτος ἔρως
 αὐτήσαντι μοι ὁρέξας τὸν βρόχον, πίθας ὅλη
 παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνησκάς. ἀλλ' ἔγωγε
 15 ποίησιν ἀφικόμενος, οἰμώζεται γὰρ πρὸς
 ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς
 ἀμελήσεις Τίμων, ἀγαθὸν ἀνδρὸς οἱ δὲ
 χαῖρε Τίμων συμφορώτατε, καὶ ἡδισε, καὶ συμ-
 ποτικώτατε. ΤΙΜ. Νὴ καὶ σύ γε ὦ Γναθ-
 20 νίδης, γοπῶν ἀπάντων βορύτατε, καὶ ἀνθρώπων
 ὀπιβιπώτατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκοπῶ
 σύ γε ἀλλὰ πῦρ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι
 ἄσμα ἤν' νεοδιδάκτων διδυράμβων ἰσ-
 κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγοῖά γε
 25 μάλα περὶ παθῶν ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικῇ
 ΓΝΑΘ. Τί τίτῃ; παῖς ὦ Τίμων; μη-
 τύρομαι, ὦ Ἡρόκλης, ἰὲ ἰὲ, προκαλύμει
 δαύματ' εἰς Ἀρηον πάρον. ΤΙΜ. Ἐ-
 μὴν ἂν γε μικρὸν ὀπισθεαδῶνς, φόνος τέ
 30 περὶ κεκλήσῃ με. ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς, ἀ-
 λὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μὴ
 ὀπισθᾶσαι τὴν χεῖρα, δεινῶς γὰρ ἰχθυήσας
 φάρμακον. ΤΙΜ. Ἐτι μῶνς; ΓΝΑΘ.
 Ἀπειμι, σὺ δ' ἐχαιρήσεις ἔτω σκαδὸς
 35 χρεῖς ἡνδύμενος.

16. ΤΙΜ. Τίς ἔτος ὅστις ὁ περὶ τὸν

ἀνδρῶν

ἀποβαλκτίας· ΦΙΛΙΑΔΗΣ ΚΟΚΑΚΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ
 βδελυρώτατος· ἔτ' ὃ παρ' ἐμῷ ἀγρόν δ-
 χον λαβών, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τά-
 λακτα, μισθὸν τῷ ἐπαίνῳ, ὁπότε ἄπαντά με
 πάντων σιωπῶντων μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπο- 5
 ποσάμενος ὠδικώτερον ἔῃ τ' κέκνων, ἐπι-
 ῶντος πρῶτον εἶδέν με καὶ προσήλθον ὀπι-
 κείας δέόμενος· πληγὰς δ' ἔκλυαί· προσενέ-
 τειρε. ΦΙΛ· Ω τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τί-
 μωνα γαίεζετε· νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ 10
 συμποτὴς· τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν ἔτ' ὃ
 ἀχάεις· ὦν. ἡμεῖς δ' οἱ πάλας ζυγῆθαι καὶ
 ἐκείνησιν, καὶ δημόται. ὅμως μεβιάζομεν, ὡς
 καὶ ὀπίτηδ' ἐν δοκώμεν. χαῖρε δ' διαποτα, καὶ
 πῶς τὸς μιστὰς τέττας κόλακας φυλάξῃ, τὸς 15
 τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δ' κορά-
 κων ἔδ' ἐν διαφέροντας. ἐκ ἔτι πισδότηα τῷ
 νῦν ἐδένι. πάντες ἀχάεις καὶ πονηροί. ἐγὼ
 ἔσταλκον σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ
 κατεπείγοντα χρεῖας, καθ' ὁδὸν ἦδ' ἡ πλησίον 20
 ἔλασσε, ὡς πλετοῖς ὑπερμεγέθη τινὰ πλε-
 τει. ἦ καὶ τοιγαροῦν ταῦτά σε νεθετήσων.
 καὶ τοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὦν, ἔδ' ἐν ἴσως δέησιν
 τῷ παρ' ἐμῷ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον
 προεινήσεις ἄν. ΤΙΜ· Ἔσαι ταῦτα ὦ 25
 ΦΙΛΙΑΔΗ. πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὡς καὶ σέ φι-
 λοφρονήσωμαι τῇ δικάλλῃ. ΦΙΛ· Ἀνθρῶ-
 πι, κατέαγα τὴν κρανίαν ὑπὸ τῷ ἀχαρίστῳ, διότι
 τὰ συμφέροντα ἐνεθέτωμαι αὐτόν.

17. Ἰδὲ τείτ' ἔτ' ὃ ῥήτωρ Δημέας 30
 προσίεχεται, Ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δόξῃ, καὶ
 πύξῃς ἡμέτερος· ἔῃ λέγων. ἔτ' ἐκκαί-
 δικα παρ' ἐμῷ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτί-
 ται τῇ πόλει, καταδεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδεξο
 ἐκ ὑποδιδύς, κατὰ ἐλεήσας ἐλυσσάμην αὐ- 35
 τὴν, ἐπεὶ δὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυ-

ὅποσα αὐτὸν θέλοι τυτθί μὲν ἐν σοι τὸ Ψήφισμα.
 ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸ ὕδν ἐβελόμην ἀγαθὴν παρὰ σοι,
 ὅν ὅπῃ πρὸ σφ' ὀνόματι Τίμονα ὀνόμακα. TIM.
 Πῶς δ' Δημέα, ὅς ἐδὲ γράμμηκας, ὅσα καὶ
 καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, λυτὸν 5
 διδῶ Θεὸς ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ
 γνηθιστόμυθον, ἄρρεν γ' ἔσαι, Τίμονα ἥδη κα-
 λῶ. TIM. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὦ
 ἕτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῷ πληθύν λαμβάνων.
 ΔΗΜ. Οἶμοι, τί τῆτοῖς τυραννίδι Τίμων ἐ- 10
 πιχειρεῖς, καὶ τυτθίς περὶ ἐλευθέρους ἐκ καθαῶς
 ἐλευθεροί, ὅδ' ἄσος ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει
 τὴν δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν
 ἐπέπρησας. TIM. Ἀλλ' ἐκ ἐμπεπρησται
 ὁ μισαρεὶς ἡ ἀκρόπολις. ὥστε δῆλος εἰ Συκοφαντῇ. 15
 ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλατῆς τὸν ὀπιθόδρομον διο-
 ρῆας. TIM. Οὐ διάρυκται ἐδὲ ἔτι τῷ ὥστε ἀ-
 τίθανά σε καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. Διορυχθῆσεται
 καὶ ὕστερον ἥδη ὅτι σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
 TIM. Οὐκ ἐν καὶ ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. 20
 Οἶμοι τί μετὰφρενον. TIM. Μὴ κέκραχθι.
 κατοίσω γὰρ σοι καὶ τείτῳ ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμ-
 πταν πάθοιμι, δὴ μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας
 κατακόψας ἄνοπλος, ἐν ᾧ μισαρεὶς ἀνθρώπιον
 καὶ ὀπιρῆας. μάτῳ γὰρ αὐτὸν εἶλω καὶ νενικηκὸς 25
 Ὀλύμπια πύξ καὶ πάλῳ.
 18. Ἀλλὰ τί τῆτο; ἐ Θρασυλῆς ὁ φιλόσο-
 φος ἔτος ὅστις; ἐ μὲν ἐν ἄλλος ἐκπετάσας γέν-
 τὸν πῶγωνας καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνελίνας, καὶ βρενθυό-
 μους τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, τί τῶν ὠδὲς βλεπόντων, 30
 ἵστασε τοβημῶς τὴν ὅπῃ πρὸ μετώπῳ κόμην,
 ἀνθοφορέας τις ἢ Γείτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔρχεσθαι
 ἔτος ὁ τὸ χῆμα εὐσαλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βιάδι-
 σμα, σπαρηνικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἐσθὴν μυρία
 καὶ περὶ ἀρετῆς διδασκὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαλεπόντων 35
 καὶ ἡγορῶν καὶ τὸ ὀλισθαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπεὶ δὴ λυ-
 σίμῳ

σά, ἀνθρώποις ἀρίκοις, ὅτι τὸ δέϊπνον, καὶ ὁ παῖς με-
 γάλῳ τιμῇ κύλικα ὀρέξεν αὐτῷ (τὸ ζωροτέρω
 ὃ χαίρει μάλιστ) καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπι-
 ῶν ἐναγλιώτατα, ὅπως δεικνύται τοῖς ἐσθινοῖς ἐκ-
 5 εἰρηαῖς λόβοις, προερχάτων ὥσπερ ἐκ κίτρινος τὰ ὄψα
 καὶ τὸν φλησίον παρὰ κωνιζόμηνος, καρύκης τὸ
 γλυφον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμπορέμηνος, ἐπικε-
 κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τιμῇ ἀρετῇ ἐν-
 10 ρίσεν προσδοκῶν, ἀκείως τὰ τρυβλία τῶν λι-
 χανῶν ἀποσμήχων, ὥς μὴ δὲ ὀλίγον τῆς μητρίωτῆς
 καλαλίποι, μεμψίμοιρος ἀεὶ ὥς ἢ πλακύντα
 ὄλον, ἢ ἢ σὺ μόνον, ἢ ἢ ἄλλων λάβοι, ὅτι περ
 λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος. μέθυσος καὶ πά-
 15 ροῖνος, ἐκ ἀρχαῖς ὥδης καὶ ὀρχησῦος μόνον, ἀλλὰ
 καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λάβοι πολλοὶ
 ὅτι τῇ κύλικι τότε δὴ καὶ μάλιστ περὶ ζωρο-
 σῶης καὶ κοτμιότητος, καὶ ταῦτά οἱ σιν, ἢ δὴ ὑπὸ
 20 τῇ ἀρετῇ πονήρας ἔχων, καὶ ὑποβαυλίζων γυ-
 λῶτος. εἴτα ἐμείλως ὅτι τέτοις, καὶ τὸ τελευταῖον,
 ἀσφάμφοι τινες ἐκρυσσάμεν τὸν ἐκ τῆς συμποσίης
 τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον.
 πλὴν ἀλλὰ ἐν νήφον, ὅθεν ἢ πρωτείων παρὰ
 25 χωρήσειεν ἂν ψάσματος ἐνεκα ἢ δεξυτύπῃς
 ἢ φιλαργυρίας ἀλλὰ καὶ κολάκων ὅτι τὰ πρῶτα
 καὶ ὅπως καὶ προχειρότατα καὶ ἢ γρηπτεία προση-
 γεῖται, καὶ ἢ ἀναισχυντία, παρομαρτεῖ καὶ ὅλας
 πάντοτε τὸ χεῖμα, καὶ πονηρὰ χόθεν ἀκείως καὶ
 30 πακίλως ἐν λείας. οἱ μὲν ἔξαι τοῖς χροῦν ἐκεί-
 μακρὰν χεῖρὸς ὦν τί τῆτο ἰ παπαί, χροῖν
 ἡμῖν Θεραπυκλῆς ἰ ΘΡΑ. Οὐ καὶ ταῦτα
 Τίμων τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ
 ἢ παλῶν τοι τεθνηπότες, ἀρξυρίαι, καὶ χευσίαι, καὶ
 35 δέϊπνον πολυτελὲς ἐλπίδι σὺν δεδραμμένῃ κατὰ
 πολλὴν ἢ κολακείαν ὅτι δὲ ξάμφοι πρὸς ἀνδρα-
 σίον σε ἀπλοῖκον, καὶ ἢ ὄντων κοινωνικόν. ὅ-
 τι αὐτὰ ὥς μαζὰ μ' ἐμοὶ δέϊπνον ἱκανόν, ὅφον ἢ
 ἢ δίδου

ἄνθρωπον θυμόν ἢ κάρδαμον, ἢ εἴ ποτε τρυφῶν
 λίγρον ἢ ἄλῶν. ποτὸν δ' ἢ ἢ ἐννεάκρενον. ὁ
 δ' ἢ τρίςων ἔτος, ἢς βέλῃ πορφυρίδ' ἄμεινων.
 τὸ χρυσίον μ' γὰρ ἔδεν τιμιώτερον ἢ ἐν τοῖς
 ἀνιμαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δ' αὐτὸ χάριν 5
 ἐτάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκισον τῆτο καὶ
 ὀπβελοτάτον κτήμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολ-
 λάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γελυνηυόος.
 εἰ γάρ μοι πείθοιο μάλισμα ὅλον εἰς τ' ἀλαλήαν
 ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ 10
 οἶσιν, καὶ τ' φιλοσοφίας πλεῖστον ὄρεον δυναμύν.
 μὴ μῦται εἰς βάθος ὧ' γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον εἰς βε-
 βύνας ἐπεμβαῖς ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαλώδους
 γῆς, ἐμὲ ὄρωνίος μόνον. εἰ δ' ἢ μὴ τῆτο βέλῃ, σὺ δ'
 ἄλλον τρόπον ἀμείνω χτ' ἰτάχος ἐκρόρηπεν αὐ- 15
 τὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς.
 διαδιδὼς ἅπασιν τοῖς δεομένοις. ὧ μὲν, πέντε
 δραχμας, ὧ δ' ἢ μνᾶν, ὧ δ' ἢ τάλαντον. εἰ δὲ τις
 φιλοσοφῇ εἴη, διμοιρίαν ἢ βιμοιρίαν φέρετω
 δίκαιος ἐμοὶ ἢ καί τοι ἐκ ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῷ, 20
 ἀλλ' ὅπως μέλαδ' ἢ ἢ ἐταίρων τοῖς δεομένοις,
 ἱκανὸν εἰ ταύτῳ τὴν πῆραν ἐμπλήσας παρ-
 χούσιν, ἐδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρεῖσαν αἰγνήσι-
 κες ὀλιγαρκῇ δ' καὶ μέτερον χεῖρ' εἶναι τὸν φιλοσο-
 φῶντα, καὶ μηδὲν ὑπερ' τῆν πῆραν φερεῖν. 25
 ΤΙΜ. Ἐπαμῶ ταῦτά σε ὧ Θερασύκλεις πρὸ
 γυν τῆς πῆρας εἰ δεκεῖ φέρεσσι τὴν κεφαλὴν
 ἐμπλήσω κονδυλίων, ὅπμειρήσας νῆ δὲ κέλλη.
 ΘΡΑΣ. ὦ Δημοκρατία καὶ νόμοι, παι-
 ὄμβρα ὑπὸ τῆς καταστροφῆς ἐν ἐλαθέρα τῇ πόλει. 30
 ΤΙΜ Τί ἀγανακτεῖς ὧ' γαθὲ Θερασύκλεις ὡς
 παρὰ κέρημαί σε καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χάριν καὶ
 ὑπερ' τὸ μέτρον τέτλαρας. ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ
 ἐπιέρχονται. Βλεψίας ἐκείν' ὧ καὶ Λάχης καὶ
 Γρίφων, ὅλως τὸ ζῶτασμα ἢ οἰμωξομένων. 35
 ὅς τε τί ἐκ ὅπ' τὴν πέτραν ταύτῃ ἀνελθὼν.
 τῷ

τίω μ' Δικέλλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι περ
νηκῆαν ἰαυτὸς ἢ ὅτι πλείους λίθους ξυμφέ-
σαι ὀπιχалаζω πόρροθεν αὐτὸς ἰ ΒΛΕΨ. Μ
βάλλε δ' Τίμων, ἀπιμὸν γάρ. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἴε
ἀναιμωσί με ὑμεῖς, ἐδὲ αἰὶνὰ τραυμάτων.

Διάλογος δ'.

10

Δίκη Φωνήεντων.

Ἐπὶ ἀρχόντος Ἀεισάρχου Φαληρέως, Πρ-
ανειψιώνος ἐβδόμη ἰσαμῶς, γραφὴν ἔθηκε
τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι ἦν ἐπὶ Φωνή-
15 ἐντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀρ-
ρεσθῆς λέγον πάντων ἦν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐν
φερομένον.

- 20 ΜΕ'χει μὲν, δ' Φωνήεντα Δικασαὶ ὀλίγα
ἠδικέμεν ὑπὸ τέτῳ τῷ Ταῦ, κατα-
χρωμῶν τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίρουντ' ἐνθα μὲν
δεῖ, ἐ βαρέως ἔφερον τίω βλάβην. καὶ παρ-
κον ἔνια ἦν λεγομένων ὑπὸ τῆς μεβιότητος
ἦν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς καὶ τοῖς
25 ἄλλας συλλαβαί. ἐπεὶ ἢ ἐς τοσούτων ἦκει πλε-
ονοξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολ-
λάκις ἐκ ἀγαπῶν, ἦδη καὶ πλείω προσβιάζεσθαι
ἀναγκαίως αὐτὸ ἐνθυῶν νῦν παρὰ τοῖς ἀμφο-
30 τερα εἰδόνιν ὑμῖν. Δέθ' ἢ ἐ μικρὸν με ὅτι
τοῖς ἀποθλίψας ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆς. τοῖς
γὰρ περὶ παραγμῶν αἰεὶ τι μεῖζον προσθί-
νῳ με τῆς οἰκείας ἀποθλίψ' χάρις, ὡς ὅ-
λίγη δεῖν ἡσυχίαν ἀγαθόντα, μηδὲ ἐν γράμ-
35 μασιν ἀειθμεῖσθ' ἡ ἴσῳ ἢ κείῳ τῷ φόβῳ
δικαιον ἔν' ἐχ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ

καὶ τὰ λοιπὰ χράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ
 φυλακὴν. εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομυροῖς ἀπὸ τῆς
 καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοβρίαν βιάζεσθαι, καὶ τὸ
 ὅππρ' ἐστεῦμεν, ὥν χωεῖς ἐδὲν καθύλατι
 χαλεπαίνουσι, ὅρῳ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ
 νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ καθ' ἀρχαῖς ἐξέσιν.
 ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἰμὰ ποιεῖς τοσούτον ἀμελείας
 τε καὶ παροράσεως ἥξῃν, ὥστε ὅππρ' ἐσθαι τινὰ μὴ
 δίκαια. ἔτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, 10
 ἐμοὶ παρεκλήσῃον ὅστιν ἀδικημύρων. ὥς εἴθε καὶ τῶν
 ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, εὐθύς ἀρ-
 ξαμύρων παρενομεῖν, καὶ ἂν ἐπολέμει μέγχι
 νῦν τὸ Λάμβδα. τῶν Ῥῶ διαμφοισθητῶν περὶ τῆς
 κιστήρεως, καὶ κεφαλαλγίας. ἔτε τὸ Γάμμα τὸ
 Κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῶν δὲν 15
 ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ γναφίῳ ὑπὸ γναφά-
 λων, ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχό-
 μενον τὸ Μόρις ἀραιρέμενον αὐτῶν, καὶ μάλιστα
 παρεκλήσεν. καὶ τὰ λοιπὰ ἂν δι' ἡρέμει συν- 20
 χύσεως ἀρχεσθαι παρενόμει. καλὴν γὰρ ἔκαστον
 μένειν ἐφ' ἧς τετύχησε τάξεως. τὸ δ' ὑπερβαίνειν
 ἐς ἄμην χρῆν, λύοντός ὅστι τὸ δίκαιον. καὶ ὅχι
 πρῶτος ἡμῖν τὸν νόμον τέττας διατυπώσας,
 εἴτε Κάδμου ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ
 Ναυπλίου, καὶ Σιμωνίδης δ' ἐνίοι προσέτιλσι τὴν 25
 προμήθεα ταύτην καὶ τῇ τάξει μόνον καθ' ἡμᾶς
 αἱ προεδεῖν βεβαιῶνται διώκεισαν τί πρῶτον
 ἔσαι, ἢ δ' ἄλλοτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ἃς ἔκαστον
 ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμει συνῆδον, καὶ ὑμῖν μὲν ὥς
 δικάσαι, τὴν μὲν δὲ δυνάσασιν τιμῶν, ὅτι καθ' 30
 αὐτὰ δυνάσας φθέγγεσθαι ἡμιφώνοις δ' ἢ, τὴν ἐφεξ-
 ἡς ὅτι περσιήκης εἰς τὸ ἀκκαδῶναι δέεται. πα-
 σῶν δ' ἐχάτην ἐνόμισαν ἔχῃν μοῖραν ἓν ἑκάστην
 πάντων, οἷς ἐδὲ φωνὴν πρέσσει. καθ' αὐτὰ μὲν ἐν
 τὰ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τῶν νόμων τέττας, 35
 τὰ δ' ὅτι ταῦτα, (εἰ γὰρ ἔχῃ αὐτὸ χεῖρον ὀνομα-

σαι ῥήματι, ἢ ὅ καλεῖται) ὁμὰ τοῦ θεοῦ, εἰ μὴ
ἐξ ὑμῶν δύο σωπῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες,
ἐραυῖαι, τό, τε Ἄλφα, καὶ τὸ γ, ἐκ αὐτῶν ἡκέδω
μόνον. τὸτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω
5 πώποτε βιασαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων
ἀπελάσας παπρῶν, ἐκδιώξαι ἢ ὁμῶ Σιωδω-
μων ἅμα καὶ Περθέσεων, ὡς μηκέτι φέρην τὴν
ἐκλοπον πλεονεξίαν. ὁθεν ἢ καὶ ἀπὸ τινων ἀρ-
ξάμενον ὦρα λέγειν.
10 2. Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω, (τό δὲ ὄρι πι-
λίχριον ἐκ ἀηδὲς) ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος,
Ἄθλωαίων. Ἐπηρομῶ δὲ καὶ τὸ κρέτισον Ρῶ
γητόνων τὸ βέλτισον. κατηρόμῳ ἢ παρὰ κα-
μωδιῶν τινι ποιητῇ. Λυσίμαχ' ἐκαλεῖται
15 Βοιείτι' μὲν ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν.
ἀπὸ μέσης ἢ ἀξιούρι λέγεσθαι ἢ Ἀττικῆς παρὰ
τὴν δὴ τῶ ξένῳ τὴν τῆ Ταῦ τέττε πλεονεξίαν
ἐφώρεσα. μέχρι μὲ γδ' ὀλίγοις ἐπεχείρει τεττα-
20 ράκοντα λέγει ἀποσερεῖν με τῷ Κυβέλω μὴ μὴ
μοι, (σωπῆλθον ὦμῳ σωπῆλθον μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ
ταν, ἔτι ἢ Τήμερον καὶ τὰ ὁμοία ὅτι παρὰ μὴ μὴ
δια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἶσιν ἡ μοι τὸ ἀκκομα
ἢ πάντι ἐδακνόμενῳ ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε ἢ καὶ
25 τῶτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε Κατρίτερον ἐπὶ τῇ
καὶ Κάτρυμα, καὶ Πίτταν, εἶτα ἀπερυθειάσαν, καὶ
Βασίλιν ταν ὀνομάζειν, ἢ μερίως ἢ τῶτοις ἀρ-
νακτῶ, καὶ πῖμπερμαι, δεδίδος μὴ πῶ χερόν καὶ
τὰ Σῦκα, Τῦκα τις ὀνομάσῃ, καὶ μοι πρὸς Διὶ
ἄθυμῶντι, καὶ μεμονωμένῳ τῷ βοηθησόντων, αὐ-
30 ἴνατε ἢ δικαίας ὀργῆς, ἢ γδ' ὡς τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ὄσιν ὁ Κινδῦνος, ἀφαιρεμῶν τῷ (σω-
πῆλθον καὶ (σωεχολακότων μοι γραμμάτων, Κί-
σας με λάλλον ὄρνεον, ἐκ μίσων, ὡς ἔπος εἰπῶν
τῷ κόλπον ἀρπάσαν, Κίτταν ὠνόμασεν. ἀφίλει
35 το δὲ με φάσαν ἅμα Νήσας τε καὶ Κοσσύφον
ἀπαγορεύοντος Ἀεισάρχου. πείσασκε ἢ καὶ με-
λίσσων

ματῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀθηκὴν δ' ἦλθε, καὶ ἐκ μέ-
σης αὐτῆς ἀνῆρε πασεν ἀνόμως Ὑμηττῶν, ἐρώ-
των ὑμῶν καὶ τ' ἄλλων Συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω
ταῦτα; Θεσσαλίας με δ' ἐξέβαλεν ὁλης, Θεττα-
λίαν ἀξίον λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλησμένον 5
τὴν θάλασσαν, ἔδ' ἤν' ἐν κήποις φεισάμενον
στυγλῶν. ὥς τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ δ' πάσαις
μοι καταλιπεῖν. ὅτι δ' ἀνέξι κακὸν εἰμι χράμ-
μα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκα-
λίσαντι πρὸ Ζῆτα, σμάραγδον ἀποσπάσαντι, 10
καὶ πᾶσαν ἀφελόμενον τὴν Σμύρναν. μήτε πρὸ
αὐτῶν παρὰ δ' ἄν' ἰσχυρήκην, καὶ τὸν Συγ-
χαφία ἤν' τοιούτων ἔχοντι Θεκυδίδω συμ-
μαχον. πρὸ μ' γὰρ γείτονί με Ῥῶ νοσήσαντι.
συγγνώμη καὶ παρ' αὐτῶν φαναίσαντί με τὰ 15
μυρρίνας, καὶ παύσαντί με ποτε ὑπὸ μίλαρχο-
ντος ὅτι κόρης. καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτον.

3. Τὸ δ' ὅτι ταῦτα τὸ σκοπῶμεν ὥς φύσει βίαιον
καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ ὅτι δ' ἐδ' ἄλλων ἀπέχετο
χαμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα καὶ τὸ Θῆτα καὶ 20
τὸ Ζῆτα, μικρὰ δ' εἶναι πάντα ἡδίκησε τὰ σοιχεῖα.
αὐτὰ μοι κάλῃ τὰ ἀδικηθέντα χράμματα. Ἀκί-
ντος φωνήεντα Δικασαί, τὸ μ' Δέλτα λέγοντος,
ἀφίλετό με τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀ-
ξίον λέγεσθαι παρὰ πάντα τὰ νόμους τὸ Θῆτα 25
κρίνοντος, καὶ τ' κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντο,
ὅτι τὸ τῆς κολοκυῖθης ἐσερῆα. τὸ Ζῆτα τὸ
σείζειν, καὶ σαλπίζειν, ὥς μηκέτ' αὐτῶν ἐξεῖναι
μὴ δ' χυεῖν. τίς ἂν τέτων ἀνάχοιτο ἢ τίς ἐξ-
αρτίσει δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τετὶ ταῖς 30
τὸ δ' ἄρα καὶ τὸ ὁμόφυλον ἤν' σοιχείων μόνον ἀ-
δικῇ ἡμός, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον με-
τατίθηκε, τὸτονὲ τὸν βόπον. καὶ γὰρ ὅτι βέπει γὰρ
αὐτοὺς καλ' ἐνθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις. μάλ-
λον δ' ὅτι Δικασαί, μετὰ γὰρ με πάλιν τὰ ἤν' 35
ἀνθρώπων, παρὰ μάλιστα ἀνέμνησε πρὸ τ' ἰσχύος,
ὅτι

ὅτι καὶ ταύτης μετὰ τὸ μέρος ἀπῆλθε καὶ γλῶτ-
 ταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὡς γλώσσης ἀληθῶς νό-
 ημα Ταῦ! ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐ-
 κείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνασφαλῶ ὑπὲρ αὐ-
 5 τοῦ πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σρε-
 βλῆν καὶ παρῆλθιν αὐτὴ τὴν φωνὴν ὅτι χρεῖ.
 καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται.
 τὸ δὲ παρῆλθον, ταλὸν εἰπεῖν αὐτοῦ ἀναγκα-
 10 ζει, ἐν ᾧ πασι παρεδείκνυται ἔχειν ἀξίαν. πάλιν ἐ-
 τερὸς περὶ κλήματος διαλέγεται (τὸ δὲ τλήμων
 γὰρ ὅτι ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ
 ἐμὸνον γὰρ τοῦ τυχερίου ἀδικεῖ, ἀλλ' ἦδη καὶ τὸ
 μέγαλον βασιλεῖ ὡς καὶ γλῶσσι, καὶ θάλασσαν εἰσά-
 15 φασι, καὶ τὴν αὐτὴ φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δέ, καὶ τέτα-
 ἐπεβελᾷ. καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρόντινα
 ἀπέφηνεν. ἔγω μὲν ἐν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπου
 ἀδικεῖ, ἔργω δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν
 αὐτὴν τύχην ὁδύρονται, καὶ Κάδμω καταρῶν-
 20 ται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὸ πᾶσι σοιχείων
 γένος παρήγαγε. πᾶς γὰρ τέτε σώματι φασὶ τοῦ
 τυράννου ἀκολοθήσαντες μιμησαμένους αὐτῶν
 τὸ πλάσμα ἔπειτα χήματι τοιούτω ξύλα τεκ-
 τήναντας, ἀνθρώπου ἀνασκολπίζον ἐπ' αὐτά.
 ὑπὸ δὴ τέτε καὶ τὰ τεχνήματι τὰ πονηρῶν
 25 πονηρῶν ἐπωνυμίαν σκελεθῆναι. τέτων ἐν ἀ-
 πάντων ἐνεκα πόσων θανάτων τὸ Ταῦ ἀξίον
 εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τέτε
 μόνον ἐς τὴν τῆς Ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπειν.
 τὸ τὰ χήματι τὰ αὐτῶν τὴν δίκην ὑποχρεῖν. ὁ
 30 δὲ σαυροῦς εἶναι, ὑπὸ τέτε μὲν ἐδημιουργήθη,
 ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

6-
8-
27
E-
E.
αι.
δ-
ε-
ov
χ,
πυ
Ξαι
τα
iva
περ
γ
ωv-
407
τοϋ
υτς
EX-
τα
ω γ
α·
107
8Τα
ΕΑΥ,
19. 0
ήθη,

L
SA

CYC

reza

NIF

ulus

ipio

oligu

4, (u

e alic

thace

at.

olius

ther

venus

lice

poli

quod

que

277

LUCIANI
SAMOSATENSIS
DIALOGORUM

Liber 1.

Dialogus 1.

Cyclôpis & Neptani.

CYC. **O** Pater! qualia passus sum ^{Ulysses Polyphemum} ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum ^{excucavit,} excucavit, somno gravatum aggressus.
NEP. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem seipsum *Neminem* vocabat, postquam autem effugit, atque *extra te* (ut dicitur) fuit, Ulyssem nominari coeiebar. NEP. Novi, quem dicis, isthacensem illum; ex Illo autem navigavit. Sed quo pacto hæc fecit, cum animus admodum non sit? CYC. Deprehendi in antro, è pascuis domum reversus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apertis foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est perquam magnam) atque ignem resuscitavi, accensa ardebat, quam de monte mecum ferebam,

Cyclopis & Neptuni.

bam, visi sunt abscondere sese parare. Ego
verò comprehensos ipsorum quosdam, et
par erat, devoravi, ut qui prædones essent.
Hic versutissimus ille, sive *Nemo*, sive
Ulysses fuit, pharmacum quoddam infu-
sum dat bibendum, dulce quidem & su-
grans illud, sed ad struendas insidias pro-
fusenissimum, & turbulentissimum. Nam
statim omnia videba tur mihi, illud po-
to, circumagitari, & antrum ipsum in-
vertebatur, & prorsum apud me amplius
ipse non eram. Postremò autem somno
correptus jacui. Ille verò exacuto vestigio
eodémque igne succenso, insuper etiam
excæcavit me dormientem. Ab eodem
tempore cæcus tibi sum *Neptune*. *NEP.*
Ut alio nimis dormiisti o fili, qui non ex-
fluas, cum interea excæcareris? *Ulysses*
igitur ille quo pacto effugit? Non enim
satis scio, potuit dimovere saxum à foribus.
CYC. At ego amovi ipsum, quòd in-
terius illum comprehenderem inter egredi-
endum. At collocato melpso ad limen
extensis manibus venabar, solis discum
in pascua ovibus, & arietis negotio
quænam ipsum agere pro me oportere
NEP. Intelligo rem, sub illis late-
re etiam se subducens. At cæteros certe
cyclopos conveniebat te invocare contra
ipsum. *CYC.* Convocavi illos, præterea
atque etiam venerunt. Sed postquam
interrogassent insidiatoris nomen,
ego dicerem *Neminem* esse, insani-
bit arbitri discesserunt. Ità imposuit
execrabilis, nomine. Et quod maxime
mihi agrè fuit, contumeliose objecta

Menelai & Protei.

salutare hâc, nè pater quidem Nep-
tus, inquit, te sanabit. NE P. Confi-
de fili, ulciscar enim ipsum, ut sentias
etiam si cæcitatem oculorum mederi impos-
sibile sit, navigantes certè tamen servare
vel perderi, penès me esse. Navigat autem
adhuc.

Dialogus 2.

Menelai & Protei.

MEN. **A**T inquam te converti, Pro-
teu; incredibile non est,
maximè utique cum sis, etiam arborem
fieri, tolerabile; & in leonem aliquan-
do muteris licet, tamen neque hoc su-
per fidem est. Quod si autem & ignem
fieri possibile est, cum in mare habites,
hec omninò miror, neque adducor ut
credam. PROT. Nè mireris Mene-
lae, fieri enim soleo. MEN. Vidi &
scis sed videris mihi (dicetur enim hîc a-
liud te) præstigias quasdam adhibere rei,
neque intuentium oculos decipere, cum
sciam ipsum nihil tale fias. PROT. E-
st quædam adeò deceptio in rebus sic ma-
gis fieri queat? An non apertis ocu-
lis videris, in quàm multa ipse me transi-
isse viderim? Quod nî credis, & res hæc
mihi falsa videtur, nempe apparentia quæ-
dam inanis ante oculos obversans, postea
cum ignis factus fuero, applica mihi,
ut generose tu, manum. Nimirum
scis, videri tantam ignis, an & a-
liam vim habeam. MENEL. Peri-
culo-

Neptuni & Delphinum.

culosum est experimentum hoc, Proter
PROT. At tu Menelae videris mihi tu
que Polypum vidisse unquam, neque etiam
quid pisci huic accidere soleat, scire
MENEL. Verum Polypum ipsum qui
dem vidi: quæ virò accidunt illi, li
benter ex te cognoverim. **PROT.** Cui
cunque saxo accedens, acetabula sua ap
plicuerit, atque affixus inhaeserit cime
mentis, illi seipsum similem efficit, mu
tatque colorem, imitando saxum, quo vi
delicet lateat piscatores, nihil ab illo vari
ans, neque manifestus existens ob hoc, sed
assimulatus lapidi. **MENEL.** Ferrum
hæc. Sed tuum hoc est incredibilius, Pro
ter. **PROT.** Nescio, Menelae, cui
nam alteri facile credas, qui tuis ipsius o
culis non credas. **MEN.** Videns equi
dem vidi, sed tamen monstruosa res est, e
undem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 3.

Neptuni & Delphinum.

Delphini
hominum
amatores.

Sic Arion
transvectus.

NEPT. **L** Ando, rectè facitis Delphi
nes, quòd semper hominum
amantes estis. Nam & olim Inus filium
in Isthmum portastis, exceptum à Sciro
nii scòpulis, undè cum matre præcipita
tus fuerat. Et nunc tu citharædo istu
Methymnensi, cum ipso ornatu & citha
ræ recepto, in Tænarum enastisti, neque
passus es miserè à nautis perdi illum
DELPH. Nè mireris, Neptune, si ho
minibus benefacimus, nam & ipsi ex ho
mini-

Neptuni & Delphini.

minibus pisces facti sumus. NEPT. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali praelio superatos irā transformavit, cum deberet captivos solum in ditionem accipere, quemadmodum & cæteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, sese habet, Delphin? DELPH. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpè illum ac se accersibat artis gratiā. Ille autem dives iam actus à tyranno, concupivit, navigando in patriam Methynam videlicet, spectandas ibi divitias suas exhibere. Ac consensū ad trajiciendum navi hominum quorundam sceleratorum, posteaquam indicavit se multam auri & argenti secum ferre, ubi ad medium fermè Ægæum perventum fuit, insidiari illi nautæ ceperunt. Ille verū (nam auscultabam omnia juxta navigium natando) quoniam jam hoc vobis itā visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite precipitare me ipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum & quiddam planè blandam cecinit, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego verò excepto atque imposito illo, enstavi anā cum ipso in Tænarum. NEPT. Laudo studium erga Musicam tuum: dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultāras.

Dialogus 4.

Neptuni & Nereïdum

Helle ab a-
riete in mi-
ra delapsa.

Citharon
monsest, cu-
ius radices
Asopus al-
luit. Strabo.

NEPT. **F**Retum hoc quidem angu-
stum, in quod puella præ-
cipitata est, Hellespontus ab ipsâ vocetur.
Cadaver autem ipsum, vos Nereïdes ac-
ceptum, in Troadem auferre, ut ab incol-
lis sepeliatur. **NERE.** Nequaquam,
Neptune, sed hîc in cognomini pelago se-
peliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ
maximè miserabilia à novercâ passa fue-
rit. **NEPT.** At hoc quidem, Amphi-
erite, fas non est; neque etiam aliàs ho-
nestum hîc illam alicubi sub arenâ jacere:
Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso
mox sepelietur. Illud autem pro solatio
si erit, quod paulò post eadem ipsa
quoque Ino patietur; & præcipitabitur,
persequente illam Athamante, in pel-
agus ex summo Citharone; quâ in mare
porrigitur, filium etiam in ulnis gestans.
NERE. Sed & illam servare conveni-
et, gratiam hanc Baccho faciendo. Edu-
cavit enim illum Ino, eademque nutrit
illius fuit. **NEPT.** Non decebat a-
deò pravam. Sed tamen Baccho non
gratificari, Amphierite, indignum foret.
NERE. Sed quid accidit huius, quod ex
ariete decidit? frater autem ejus, Phry-
xus, tunc vehitur? **NEPT.** Merito A-
dolescens enim est, & contra impetum ob-
sistere potest. Illa verò, eò quod insueta
ejus rei erat, consensu vehiculo inusitato
& despiciendo in vastam profunditatem
perculsa animo, & pavore pariter attoni-

præterea vertigine correpta, præ vehementiâ & impetu volatûs, retinere cornua æris amplius non potuit, quibus se eo ulque sustentaverat, atque irâ in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè, sed Parca, quàm Nephelè, multò potentior est.

Dialogus 9:

Xanthi & Maris.

XAN. **S**uscipe me, ô Mare, gravia Xanth. flus-
passum, extingue mea vulne- vius pene
ra. MAR. Quid hoc rei est, Xanthe? exustus.
quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed
in carbones prorsus redactus sum miser,
& effervesco. MAR. Cur autem tibi
injecit ignem? XAN. Propter filium
Thetidis. Postquam enim occidentem
illum Phrygas supplex deprecatus sum,
ille autem ab irâ nihil remisit, sed cada-
veribus etiam obstruxit mihi alveum, ego
misertus miserorum occurri, ut aquis in-
volverem illum, quò eo periculo abster-
ritus ab cæde virorum cessaret. Ibi igitur
Vulcanus, (aderat enim propè forte
existens) universo igne, quantum, opinor,
usquam habebat, quantumque & in Æmâ,
& si quibus aliis locis erat, allato, pro-
cessit obviam: ac exussit equidem ulmos,
& myricas, assavit autem & infelices pis-
ces & anguillas, Me verò cum efferve-
scere fecisset, parùm absuit, quin totum
secum reddiderit. Vidésne igitur quo pa-

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

Et exustionibus istis deformatus sum.
M A R. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset.
X A N. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum?
M A R. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeò filii?

Dialogus 6.

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

Jupiter) Æsculapius & Hercules de rellione contendunt.

JOV. **D**efinite, ô Æsculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecor enim hæc, & aliena à convivio Deorum.
H E R. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quàm me?
Æ S C. Ità per Jovem: etenim sum melior.
H E R C. Quà in te, ô attonite, an quòd te Jupiter fulmine percussit, eò quòd quæ nefas erat feceras? nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es?
Æ S C U. Oblitus verò etiam tu es Hercules, quòd in Oetâ conflagrasti, quandoquidem mihi ignem objicis?
H E R C. Nequaquam æqualia atque similia sunt quæ uterque in vitam egimus, ut qui ipse quidem Jovis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgatâ vitâ, devictis bestiis & de

con

contumeliosis hominibus poenas sumens. Tu verò radicum concissor es & circulator, ærotantibus fortassis hominibus utilis medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam præstitisti. **Æ S C.** Redde dicis: quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti, ad nos semustularus corpore utrinque corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiam si nihil aliud, tamen neque servivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insanians occidi liberos & uxorem. **H E R C.** Nisi desinas conviciari, statim admodum senties, quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc è coelo præcipitem dabo te, ut nè ipse quidem Pæon curaverit res diminuto atque effracto tibi cerebro. **JUP.** Desinite, inquam, & nè nobis hunc coetum perturbate, aut ambo hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum est, ut priori loco accumbat Æsculapius, quippe, qui & prior mortuus est.

Dialogus 7.

Martis & Mercurii.

M A R. Audisti n' Mercuri; qualia nobis minatus sit Jupiter, quàm superba, quàmque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex coelo demit-

Jovis jactantis irridentur.

tam, unde si vos suspensi me vi detrahere
 cernimini, iularitis operam. Nunquam
 enim me deorsum traxeritis. Contra, ego
 vos si velim in altum attrahere, non vos
 modò, verùm etiam cum terram ipsam,
 cum mare pariter subiectum, in sublime su-
 stulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque au-
 disti. At ego, siquidem cum viro quoli-
 bet singulation conferatur, irà præstantio-
 rem eum esse viribusque superiorem, haud
 quaquam negaverim. Verùm unum tam
 multis pariter in tantum antecellere, ut
 eum nè pondere quidem vincere queamus,
 etiam si terram ac mare nobis adjunxerim-
 us, id neutiquam crediderim. **M E R.**
 Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum
 est ista loqui, nè quid sortè mali nobis
 conciliemus petulantia. **M A R.** Pu-
 tas verò me apud quemlibet hæc dictu-
 rum? Imò apud te solùm id audeo, quem
 linguæ continentis esse sciebam. Sed quod
 mihi maximè ridiculum videbatur, tum
 cum hæc minita tem audirem haud que-
 am apud te reticere. Etenim memineram,
 cum non ità multò antè Neptunus, Juno
 ac Pallas, morâ adversus eum seditione,
 machinarentur comprehensum illum in
 vincula conjicere, quantopere formidaret
 usque in omnem speciem sese verterit, id-
 que cum tres duntaxat essent Dii. Quod si
 Thetis misericordiâ commota Briareum
 centimanum illi auxilio non accersivisset,
 ipso pariter cum fulmine ac tonitruo vinctus
 esset. Hæc reputanti mihi ridere succur-
 rebat ejus magniloquentiam jactantiamque.
M A R. Tace, bona verba, neque enim
 tutum

num est ista vel tibi dicere, vel audire
mibi.

Dialogus 8.

Diogenis & Pollucis:

DI O. **O** Pollux, commendo tibi
postquam celerrimè ascen-
deris (tuum enim est, ni fallor, cras revi-
viscere) ut, sicubi videris Menippum,
canem illum, (invenies autem ipsum Co-
rinthi, circa Cranèum, aut in Lycèò de-
ridentem contendentes istos inter se Phi-
losophos) dicas illi, Menippe, mandat
tibi Diogenes, si satis ea quæ super ter-
ram sunt derisisti, ut huc multò plura de-
risurus venias. Ille enim in ambiguo
tibi adhuc risus est, & frequens illud ob-
ijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ
post vitam futura sint? Hic autem, non
desines constanter ridere, quemadmodum
ego nunc. Et maximè, cum videris di-
vites istos ac satrapas & tyranni irà hu-
miles & obscuros esse, solòque ejulatu ab
aliis dignosci. Tum quòd & molles &
ignavi sunt, reminiscetes eorum quæ in
vita geruntur. Hæc illi dica, & ut præ-
terea etiam perâ veniat implerâ multo
lupino, & sicubi in civio positam inven-
iat Hecates coenam, aut ovum ex lustraci-
one relictum, aut simile quippiam.
POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes.
Sed quò melius illum agnoscere queam,
cujusmodi facie est? D. O. G. Senex
est, calvaster, pallio indutus lætero, &
vincto

vento cuius pervio, & diversorum pannorum assumentis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. POL: Facile erit invenire illum, ex his signis. DIOG. Visne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. DIOG. In Universum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contentiant, neque cornua sibi mutuò affigant, neque cocodilos faciant, neque huiusmodi sterilis atque jejuna interrogare, animum instituant. POL. An indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube. POL. Et hæc nunc iabo illis Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô lepidissimum caput, nostro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid vos ipsos excruciat, & usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes, venire huc paulò potest oportet? POL. Diceretur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo putà, Corinthio, & Damaxeno palæstrita, quòd apud nos neque flava coma, nec cærulei nigrive oculi, neque rubor faciei amplius ullus est, neque præterea nervi intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia unus pulvis, ut aiunt, nobis, calvaria formà nudata scilicet. POL: Non molestum erit, hæc

hæc ad formosos robustos illos dicere.
DIOG. Etiam pauperibus, & Lacon,
licet, (multi autem sunt, quibus &
res perquam molesta est, & inopiam
sugent) ut nè lacrymentur, neque plorent,
exposita illis æqualitate hæc, quæ hîc est &
quod videbunt eos qui illîc divites sunt
nililo meliores quàm sese hîc esse. Laca-
emoniis autem tuis hæc si videtur, no-
mine meo objicias, molles & enervatos ip-
sos esse dictitans. POL. Nè de Laca-
emoniis, Diogenes quicquam dicas, non
nimis feram. Sed quæ ad cæteros mandâsti,
ea illis renunciabo. DIOG. Missos igitur
faciamus hos, quando tibi ita videtur.
Tu verò ad illos quos antea dixi sermones
hos meos deferas.

Dialogus 9.

Pluto, seu contra Menippum.

CR OE. **N**on possumus ferre, Pluto,
Menippum, hunc canem,
cohabitantem nobiscum. Quapropter aut
illum hinc amorem alio loco colloca, aut
nos hinc aliò commigrabimus. PLUT.
Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum
pariter mortuus cum sit? CR OE.
Quoniam nos ploramus & ingemiscimus,
illorum reminiscences quæ apud superos
habuimus, utpote, Midas hîc auri, Sarda-
napalus autem multæ voluptatis, ego verò
thesaurorum, irridet, & cum conviciis
exprobrat ea nobis, mancipia & pia-
cula nos vocitando. Interdum autem
etiam

etiam cantando, conturbat ploratus nostros, & in summâ, valdè nobis molestus est. **PLU.** Quid ista dicunt, Menippe? **MEN.** Vera, Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditii adeò cum sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui insuper recordatione illis inhaerent quae apud superos sunt. Delector itaq; ægrè ipsis faciendo. **PLU.** Sed non decessis. Dolent enim non exiguis rebus privati. **MEN.** Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas. **PLU.** Haud quaquam, verum nolim vos mutuo discordare. **MEN.** At verò, o pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, ut qui nunquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodem sequar ægrè faciendo, cantando atque irridendo vos. **CROES.** An non hæc contumelia est? **MEN.** Non, sed illa contumelia erant, quæ facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortisque prorsus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliari. **CROES.** Multis certè, o Dii! & magnis possessionibus. **MI.** Quanto equidem ipse auro? **SAR.** Quantâ vero ego voluptate? **MEN.** Rectè sanè, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Nosce teipsum*, identidem commendo. Vobis occinam, id enim huiusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus

*Menippi, Amphilochi, &
Trophonii.*

MEN. **V**os, nimirum Trophoni
atq; Amphiloche, cum si-
tis mortui, haud scio quonam modo Fanis
estis donati, vatesque credimini, ac stulti
mortales Deos esse vos arbitrantur. **TRO.**
Quid igitur, nostrane culpa est, si per
incitiam illi de mortuis hujusmodi
opinantur? **MEN.** Atqui non ista fuissent
opinati, ni vos, cum cum viveretis ejus-
modi quaedam portenta ostendissetis, tan-
quam futurorum fuissetis praescii, qualique
praedicere potuissetis si quae percontaren-
tur. **TROPH.** Menippe, noverat
Amphilochus hic ipsi pro sese responden-
dum esse. Cæterum ego Heros sum, vati-
cinorque, si quis ad me descenderit. At
tu videre nunquam omnino Lebadiam
adiisse, neque enim aliqui ista non cre-
deres. **MEN.** Quid ais? equidem
nisi Lebadiam fuisset profectus, ac lin-
teis amictus, ossam ridiculè manu gestans,
per angustum aditum in specum irreplis-
set, nequaquam fieri potuisset, ut te de-
functum esse cognoscerem perinde atque
nos, solaque praestigiatura reliquos ante-
cellere. Sed agè per ipsam divinand
artem, quid tandem est Heros? Neque
enim intelligo. **TROPH.** Est quid-
dam partim ex homine, partim ex Deo
compositum. **MENI.** Nempe quod
neque sit homo quemadmodum audio,
neque

neque Deus, verum pariter utrumque; Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quod nunc recessit? T R O. Reddit oracula Menippe, in Boeotia. M E N. Haud intelligo quid dicas, Trophoni, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

Dialogus 10.

Mercurii, & Charontis.

M E R. **S**upputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam nunc denuo aliquando de eo inter nos contendamus. C H A. Supputemus Mercuri, nam id definire melius est, & minoris negotii. M E R. Anchoram ut mandaras, comparavi tibi quinque drachmas. C H A. Magna dicis. M E R. At per Plutonem, quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, & bolis duobus. C H A. Pone quinque drachmas, & obolos duos. M E R. Et pro acu ad refarciendum velum quinque obolos ego exsolvi. C H A. Etiam hos appone. M E R. Bucram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos praeter, funiculum, unde Hyperam secisti, omnia haec duabus drachmis. C H A. Recte, laudo, haec vili emisti. M E R. Haec sunt, nisi quid reliquum sit quod me fugit, inter computandum. Quando autem haec redditurum te promittis? C H A. Nunc quidem, Mercuri, non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum, confectos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum alucra

lucrari aliquid falsâ supputatione in multitudinem exigendo portoria. M E R. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæq; ut eveniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. M E R. Satiùs est ita esse, etiam si ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verum enim verò prisci illi, Charon, nôsti quales advenire solebant, quàm fortes omnes sanguine pleni & saucii plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causâ veniunt factis, ut videretur, mutuò sibi infidiis. C H A. Omnino enim expetibiles illæ sunt. M E R. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 12.

Platonis & Mercurii.

PLU. S Enemne nôsti, senio confectum In hereditas, qui
illum dico, divitem Eucratem, sepe, antequam captati, mori-
cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis untur.
autem esptatores quinquagesis mille?
M E R. Etiam, Sicyonium illum dicis.
Sed quid postea? PLU T. Vivere illum quidem, Mercuri, sine, ultra eos nonaginta

aginta annos quos exegit, alteris totidem
 accumulatis, si modò possibile sit, atque
 etiam pluribus. Adulatores autem ipsius
 Charinum adolescentem, & Damonem, &
 cæteros, abripe huc ordine omnes. MER.
 Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT.
 Haudquaquam, imò justissimum. Quam
 enim ob causam illi adeò optant illum
 mori nisi quia pecuniam illius captant,
 nullâ propinquitate juncti? Quod autem
 omnium sceleratissimum est, dum talia
 precantur, tamen in propatulo colunt.
 At quæ, ægrotante illo, apud se consultant,
 nemo ignorat: attamen sacrificaturos se-
 se promittunt, si convalescat denuò: & in
 summâ, varia quædam adulandi ratio illo-
 rum hominum est. Quamobrem ipse qui-
 dem immortalis sit, illi autem præ ipso
 sbeant, frustra hiantes. MER. Ridi-
 cula patientur, scelerati cum sint. Illi
 etiam sæpe admodum scitè lactat illos, &
 se pascit inani, & in summâ, semper mor-
 xituro similis multò validior est, quàm
 quisquam juvenis. Illi autem, hæreditate
 inter se divisâ, pascuntur, vitam quandam
 beatam secum ipsi animo præcipientes.
 PLUT. Proinde ipse, exurâ senectutis
 quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi
 autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis
 illis, quas per somnium p. ssidebant, malè
 mortui jam huc veniant. MER. Nè cures Pluto,
 illos enim ordine singu-
 latim tibi accersam, septem autem, opinor,
 sunt. PLUT. Deducas licet. Ille au-
 tem præmittat singulos ex senè iterum
 adolescens factus.

Terpsionis & Platonis.

TER. Iustumne hoc est, ô Pluto, me quidem è vitâ migrâsse, rigin-
 annos natum, Thucritum verò senem plusquam nonagenarium in vivis
 adhuc esse? PLUT. Justissimum quidem, Terpsio. Siquidem hic vivit nullius
 amicorum mortem votis exposcendo: tu verò omni tempore illius hæreditatem
 expectans, ipsi infidis baris. TERP. Nonne oportuerat, cum senex sit, neque-
 que suis uti divitiis ampliùs, enim, dato
 venibus loco, è vi à migrare? PLUT. Novas, ô Terpsio, statuis leges, cum ad
 voluptatem divitiis uti nequeat, ipsum è
 vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca &
 natura statuit. TERP. Proinde hanc ob-
 iusculummodi accuso ordinem; rem enim
 hoc ordine fieri par erat, senem primò,
 deinde qui in eâ ætate sequeretur, mori;
 nunquâquam autem ordinem inverti, aus-
 rivere senectute decrepitum, qui tres dun-
 taxat dentes habet, qui vix videt, qui eur-
 mus à quatuor famulis deducitur, qui na-
 in gravedine, oculos lippitudine plenos
 habet, nihil denique voluptatis degustans,
 & tanquam animatum sepulcrum, a juve-
 nibus deridetur; & contrà, mori optimos
 &que robustissimos adolescentes. Nam
 hoc perinde est, ac si flumina sursum de-
 rantur. Vel denique scire oporteret,
 quando & senum quilibet obiturus esset,
 & frustra quosdam colerent. Nunc verò
 hoc accidit, quod proverbio dici solet,

Expostula-
 tio, quòd
 plerique se-
 nes iunio-
 ribus super-
 vivant.

Quadriga bovem sapiissime ducit. PLUTONIO. Hæc quidem ô Terpsio, prudētius sunt, quàm tibi profectò videtur. Verùm & vos quid passi estis, quare rebus alienis gaudetis, & senibus fratribus vobismet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in derisum ducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit perjucundum. Nam quàm vos magis mori illos peroptatis, tantum plus omnibus quàm gratissimum est, ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitastis, de crepitos cum amatis, præsertim si liberi sint orbat? inamabiles verò vobis sunt qui liberos habent. Atqui ex illis qui amantur plurimi, minimè vobis ignari assis in amando, etiam si liberi habere contingat, illos tantum odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Deinde in testamentis exclusi sunt qui olim munera contulerunt; liberi vero & natura, ut justum est, omnino privantur: ac illi confecti dolore dentibus strident. T E R. Vera sunt hæc quæ dicis. Quantum enim meos Thucritus devoravit, cum semper me mori putarem: & quoties ad eum impendebam, gemebar, & internum quiddam perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, subrocitaret. Itaque existimarem ipsum quamprimum in pulchrum venturum, multa mitterebantur, ne æmuli munerum magnitudine superarent. Plerumque etiam præ sollicitudine insomnis jacebam, super

enumerat

camerans, ac disponens. Hæque etiam
causa interitûs mihi fuit, cura & vigilia.
Ille autem deglutito hoc illectamento
meo tanto, additit mihi, quando sepe-
liebar paulò antè, irridens. **PLUT.**
Euge, ô Thucrite, diutissimè vivas,
divitiis simul affluens, & hujuscemodi
homines deridens, neque tu priùs mo-
laris, quàm hos assentatores cunctos
permiseris. **TERPSION.** He-
quidem, ô Pluto, perjucundum mihi
foret si ante Thucritum Chariades vi-
decedat. **PLUT.** Bono animo si
ô Terpsio, & Phido etiam, & Melar-
chus, & omnes penitus ipsum præcedent
suis ipsorum curis confecti. **TERPS.**
Hæc laudo, ô Thucrite, diutissimè
Vivas.

Dialogus 14.

Zenophanta & Callidemida.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo Hæredipeto
pacto interiisti? Nam ^{venero,} quod alteri
ipse cum Dinia parasitus essem, immodi-
ca ingurgitatione præfocatus fuerim, nò-
perit. **CALL.**
Aderam, Zenophantes. Porro mihi in-
opinatum quiddam accidit. Nam tibi
quoque notus est Præodorus ille se-
ner. **ZENOPH.** Orbem illum di-
ti, ac divitem, apud quem te assiduè ver-
sa conspiciebam? **CAL.** Illum semper
colebam,

colebam, id mihi pollicens fore, ut me
 bono quamprimum moreretur. Verum
 cum ea res in longum proferretur, scie
 videlicet, vel ultra Tichonios annos viven
 te, compendiarium quandam excogita
 viam, qua ad hereditatem perventum.
 Siquidem empto veneno pocillatori po
 suissem, ut simul atque Prædorus potum
 posceret, (bibit autem abunde) præsentis
 in calicem injiceret, haberetque in prom
 ptu porrecturus illi. Quod si fecisset, ju
 rejurando confirmabam, me illum mani
 missurum. **ZEN.** Quid igitur accidit
 nam inopinatum quiddam narraturus mi
 hi videris. **CAL.** Ubi jam loti venisse
 mus, puer duobus paratis poculis, altero
 Prædoro, cui venenum erat additum, al
 tero mihi: nescio quomodo errans, mihi
 venenum, Prædoro porrexit innoxium.
 Mox ille quidem bibit, at ego protinus
 humi porrectim jacebam, suppositivum
 videlicet illius loco cadaver. Quid hoc?
 Rides Zenophanta? Atqui non convenit
 amici malis illudere. **ZEN.** Nam le
 gide tibi hæc res evenit. Porro senex ille
 quid interim? **CAL.** Primum quidem
 repentino casu conturbatus est: Deinde
 simul atque intellexit id quod acciden
 tum erat pocillatori errore factum, risit & huc
ZEN. Verum non oportuit ad compe
 dium illud divertere, siquidem venisset
 populari via tutius, etiam si paulò ferius

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**oc illud est quod vulgò dici
confuevit, *Hinnulus leonem.* In Haredi

DAM. Quid stomacharis Cnemon? petas.

CNE. Quid stomacher rogas? Haz-
ndem invitus reliqui miser astu delusus,

is, quos maxime mea cupiebam habere,
preteritis. DAM. Sed istuc quinam e-

rant? CNE. Hermolaum nobilem
illum insigniter divitem; liberis orbem,

luminente morte captabam, neque ille
gravatim officium meum admittebat. In-

terim illud mihi scitum visum est ut testa-
mentum publicè proferrem, quo illi mea

omnia reliqui, nimirum ut ille vicissim
idem faceret, meo provocatus exemplo.

DAM. Ac quid tandem ille? CNE.
Quid ille suo in testamento scripserit, id

quidem ignoro. Cæterum ego repente
aque insperatò vitâ decessi; testi ruinâ

oppressus. Et nunc Hermolaus mea pos-
set, lupi cuiuspiam in morem ipso ha-

mo cum esca pariter avulso. DAM.
Non escam modò cum hamo, quin etiam

quoque piscatorem simul abstulit. Ita-
que technam istam in tuum ipsius caput

parteras. CNE. Ità videtur, idèd-
eo lugeo.

CHA

Charontis & Mercurii.

CHAR. Audite quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis quemadmodum videtis, & carissima navicula, & quae undique perfluit: quod si in alteram partem se inclinaret, plane submersa peribit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas fonguli afferitis, quibuscum si conscenderitis, vereor, ne postea vos facti poenitent maximè verò eos, qui nandi sunt imperiti.

MORTUI. Quid igitur facto oportet est, ut tutò navigemus? **CHAR.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quae superflua sunt, in litore relinquere. Nam sic eritis, vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curae erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & suppellectilem ut dixi, abjecerit. Itaque ad ipsas scalas statuas, ipso quoque cognoscito, & suscipi nudosque ingredi cogito.

MERCURIUS. Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis ille primus? **MENIPPUS.** Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verum rectè feci, quod pallium non attulerim.

MERCURIUS. Ingredere ô Menippe, vir optime, munusque apud gubernatorem navis cum accipe, in ipsa summitate, omnes possis intueri. Verum quis formosus est? **CHAR.** Charmus

sum Megarenſis amabilis, cujus oſculum
diobus talentis emptum eſt. MER. Exue
igitur iſtam pulcritudinem & labia cum
oculis, promiſſam etiam comam, & gena-
rum ruborem, adeoque totam cutem. Be-
ne ſe res habet, expeditus es, ingredere
nunc. Quis verò ille eſt purpuratus & di-
ademate præcinctus gravitatem quandam
per ſe ferens? Quis es tu? L A M. Lam-
pichus ſum Geloorum tyrannus. MER.
Quid cum tot ſarcinis veniſti? L A M.
Ane nudum adventare conveniebat ty-
rannum? MER. Nequaquam tyrannum,
ſed mortuum, itaque depone iſta. L A M.
Ecce abjeci divitias. MER. Sed Super-
ſtiam, ô Lampiche, & ſactum etiam abjice,
nam iſta, ſi in naviculam coincident, vehe-
menter gravabunt eam. L A M. Igitur ſi-
ne ut diadema habeam ſaltem & ſagulum,
MER. Nequaquam, imò & hæc relin-
quito. L A M. Sit ita. Quid præterea
reſtat? Nam omnia, ut vides, abjecti
sunt. MER. Crudelitatem etiam, & amen-
tiam, & violentiam, & iracundiam, atque
ſimilia depone. L A M. Ecce nudus
ſum. MER. Ingredere nunc. Tu ve-
ſtigius pinguis admodum & carnoſus quis es?
L A M. Damafias ego ſum, Athleta.
MER. Certè videris ille eſſe, ſcio enim
ſæpè in palæſtris à me viſum. L A M.
Eſt ô Mercuri, verum accipe me, nu-
dum exiſtentem. MER. Nequaquam,
ſed bone vir, nudus es tantâ carne citi-
ſſimus, iſtaque exue eam. Nunc ſi vel
tantum tantum pedem in navem poſue-
ris ſubmerges eam. Sed & coronas iſtas

Ἰσπάρου.

Et praeterea abjicito. D A M. En pla-
nè nudus sum, ut vides, & simili cum aliis
mortuis statua. M E R. Sic praestat le-
vem esse, itaque inscende jam. Et tu, O
Grato, divitias abjice; praeterea molitiam
& delicias, neque feras tecum epitaphia,
neque majorum tuorum dignitates. Re-
linque etiam genus, & gloriam; item ci-
vitatam, de quibus scilicet bene meritus
es, publica praeterea; statuarum inscripti-
ones; & dicas, nè tibi magnum sepu-
crum construant, nam & hæc gravant, &
in memoriam revocentur. ORAT. In-
vitus certè, sed tamen abjiciam, quid
enim faciam? M E R. Pappe! quid tibi
vis armatus? aut quid istud trophæum
tecum circumfers? C A R. Quia vici
Mercuri, & res præclaras gessi, prop-
terea civitas hoc me honore affecit. M E R.
Relinque trophæum in terra; apud in-
ros enim pax, neque ullis armis opus est.
Verum quis ille est, ipso habitu gravi-
orem quendam præ se ferens, clarus & con-
tractis superciliis propter curas, longa
barbâ, quis est ipse? M E N. Philo-
phus quidam est, O Mercuri, imò præ-
giator & prodigiorum plenus. In-
de hunc exue, videbis enim multa, et
ridicula, sub palliolo occulta. M E N.
Depone tu hunc habitum
mum; deinde hæc quoque omnia. O
piter! quantam ille arrogantiam, quam
inscitiam, & quantum contentionum
inania gloriæ, quantum quaestionum
arum, quantum spinosarum dispo-
narum, & cogitationum perplexarum,

conferet? imò quàm multos vanos labo-
res, & deliramenta non pauca, item
negas, & rerum minimarum disquisi-
tionem. Sed per Jovem autum etiam
hoc, & voluptatem, & impudentiam,
fracundiam, delicias, & molliem se-
cum habet, neque enim latent me ista,
etiam si studiosè celas. Verùm abjice
indacia & superbiam, opinionem il-
lam, quâ existimas te præstantiorem esse
omnibus reliquis. Nam si cum rebus
omnibus ingrediaris, quæ quinque remis
recepterit? PHIL. Depono igitur es,
quandoquidem sic jubes. MEN. Sed &
etiam hanc deponat, ô Mercuri, gravem
equidem & hirsutam, ut vides, capilli
tristitium minarum minimum. MER.
Quæ dicis. Depono & illam. PHIL.
Quis abraderet? MER. Menippus
securim accipiens, quibus naves fa-
ciuntur, eam resecabit, utetur autem
his navalibus, quibus superposita bar-
berescetur. MEN. Nequaquam Mer-
curi, sed da mihi ferram, hoc enim erit
magis ridiculum. MER. Sufficit bi-
bula. MEN. Euge, Humanior
hic apparet, deposito hircino foetore,
ut parùm etiam de superciliis aufer-
atur? MER. Maximè. Nam has su-
perfrontem etiam ætolit, neque sclo quo
ipsum extendat. Quid hoc rei est? Bri-
stas ploras scelestè? & mortem times? in-
terdè igitur. MEN. Unum quiddam
mihi gravissimum gessat sub a'is. MER.
Quid, Menippe? MEN. Adulationem,
Mercuri, quæ illi dum vivet, multum

profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam, sed retine ista, levia enim sunt & planè facilia porcatu, & ad navigandum profunt. Tu verò Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & Barbarissimos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè se habet res. Itaque solve funem, attollamus scālas, attrahatur anchora, expāde velum, tūque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis? vos amentes præsertim tu Philosophè, qui paulò antè tua barba spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mercitur, nam alia sunt, quæ videntur eum morore afficere. MER. Quælia? MEN. Quia non amplius tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti prostibula in orbem lustrabit, nec manè decepris adolescentibus sua sapientia, pecuniā accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi nemine vocante. Verum nōne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terra vociferantium? MEN. Gertè Menippe

pe, verum non uno tantum loco exauditur clamor, sed quidam in unum coetum convenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyone fnebres orationes recitantem, pro hoc Cratone, & per Jovem Damasiae mater ululans, lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillus jaces solus. MEN. Nequaquam, nam haud ita multo post, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & corvos alas concurrentes quando ad sepeliendum me conveniunt. MER. Fortis es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò & nauta alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, o Mercuri, nos quoque progrediamur. Verum quid diutius moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt poenas esse graves, rotas, vultures & lapides. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 17.

Cratetis & Diogenis.

CRA. **M**Oerichum illum divitem, noverasne ô Diogenes? illum, inquam, supra modum divitem, illum Corincho profectum, cui tot erant naves onustæ mercibus, cujus consobrinus Aristæas, ipse etiam dives, Homericum illud in ore sokbat habere: *Aus me capite tu, aus ego te.* **DIOG.** Cuius rei gratiâ sese captabant invicem, Crates? **CRA T.** Hæreditatis causâ, cum essent æquales, uterq; alterum captabant. Jamq; testamenta publicaverant ambo, in quibus Moerichus, si prior moreretur, Aristæam omnium rerum suarum demum relinquebat: Moerichum vicissim Aristæas, siquidem ipse prior è vitâ decederet. Hæc igitur cum essent in tabulis scripta, illi sese invicem colebant, & adulatione superare contendebant. Porro divitiæ, sive futurum ex astris conjectarent, sicut Chaldæi, ex somniis, quin & Pythius ipse, nunc Aristææ, nunc Moericho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum trutina propendebat. **DIOG.** Quid igitur tandem evenit? nam audire est operæ-pretium. **CRA.** Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyblem devenerunt, quorum uterque cognatus illis erat, atq; de his nihil prædixerant divini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham versus navigarent, me-

dio

do in cursu, ob quo orro Ipyge, eveni
avi perierunt. **D I O G.** Rectè su-
tum: at nos cum in vita essemus, nihil
ejusmodi alter de altero cogitabamus.
Neque enim ego unquam optabam ut me-
reretur Antisthenes quò nimirum baculus
illius (erat autem illi firmus, ex oleastro
factus) ad me rediret hæredem, neque tu
Crates, opinor, desiderabas ut, me mortuo,
in possessionum mearum successionem ve-
nires, purà dolii ac peræ, in qua quidem
lupini choenices inerant duæ. **C R A.**
Neque enim mihi quicquam istis rebus o-
mne opus, imò, nè tibi quidem Diogenes, si-
quidem quæ ad rem pertinebant, quæque
tu ab Antisthene, ego à te tanquam jure
hæreditatis, accepi; ea nimirum multò sunt
potiora, multòque splendidiora, quàm
Persarum imperium. **D I O G.** Quæ-
nam sunt ista quæ dicis? **C R A T.** Sa-
pientiam, inquam, frugalitatem, veraci-
tatem, loquendi audaciam, vivendi liber-
tatem. **D I O G.** Per Jovem meministi
in istiusmodi opum hæreditatem An-
tistheni successisse, tibi que eas longè et-
iam majores reliquisse. **C R A T.** Ve-
rùm reliqui mortalium hoc possessionum
genus aspernabantur, neque quisquam nos
ob spem potiundæ hæreditatis obsequiis
captabat, sed ad aurum omnes intende-
bant oculos. **D I O G.** Nec injuria, neque
enim habebant quò facultates ejusmodi à
nobis traditas accipere ent quippe qui tan-
quam pueris marsupia deliciis disfluebant.
Quò fiebat, ut si quando quis in illos in-
fundat vel sapienciam, vel dicendi liber-
tatem,

tatem, vel veritatem, effluat illico, per-
stillatque, fundo, quod immissum est,
continere non valente, cujusmodi quid-
dam & Danaï Virginibus aiunt accidere,
dum in dolium pertusum, haustam aquam
important, at iidem aurum dentibus &
unguibus, omnique vi servabant. CRAT.
Proinde nos hinc quoque nostras posside-
bimus opes, illi simul atque huc venerint,
ebolum duntaxat secum ferent, ac ne hunc
quidem ulterius quàm ad portitorem.

Dialogus 18.

*Alexandri, Annibalis, Minos,
& Scipionis.*

ALEX. **M**E tibi, ô Libyce, præ-
poni par est, præ-
stantior enim sum. ANNIB. Imò
verò me. ALEX. Judicet ergo Mi-
nos. MIN. At quinquam estis? ALEX.
Hic est Annibal Carthaginensis, ego autem
Alexander Philippi filius. MIN. Per
Jovem, utrique gloriosi. Sed quâ de re
vobis altercatio est? ALEX. De præ-
stantia, dicit eam is sese meliorem quam
me ducem exercitûs fuisse, ego verò, quem-
admodum omnes sciunt, non hoc solum,
sed omnibus fermè qui ante meam æta-
tem fuere, in re militari, præstantiorem
me esse affirmo: MINOS. Dicat
ergo uterque vicissim. Tu verò Libyce,
primus verba facito. ANNIB. Unum
hoc

hoc me juvat, quòd hinc Græcam linguam didicerim, ut neque etiam hæc in re Alexander me superet. Porro illos maxime laude dignos assero, qui cum parvi à principio fuere, propriâ virtute ad magnam gloriam evasere potentisque per se ipsi facti, & principum digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum invadens, cum sub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus atque optimus judicatus sum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Calatas Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri, multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque uno die Romanos occidi, ut annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me friggens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces prudentissimos & contra milites fortissimos. Nec Medos aut Armenios expugnarem, qui antequam quispiam persequatur, fugiunt, & facile cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander vero acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum amplavit. Qui postquam miserum illum Darium in Issò & Abelis devicit, cepitque, à paterna virtute degenerans, adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit, & amicorum cæde convivium contaminavit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominus sum, quæ cum me revocaret, hostium magnâ classe adversus Lybiam navigante, statim parui, meque hominem privatum dedi, & damnatus æquo an mo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcicæ disciplinæ expertus, & neque Homerum, ut hic, edidici; neque Aristotele lophistâ magistro eruditus fui, sed solum meâ naturâ optimâ sum usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Quod si præstantior sit iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorem forsan apud Macedones est; non tamen ob id præstantior hic videri debet generoso viro, & imperatore bono qui mentis sententiâ magis quàm fortuna est usus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Libycum hominem decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hæc dicis? ALEXANDER. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic laus fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsam superaverim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui turbarum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subvertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater inquerat, sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, durum existimans, non rerum omnium dominus essem: paucos quos-

quosdam mecum agens in Asiam exerci-
tum traduxi, & apud Granicum magnâ
pugna vici, & Lydiam, Ioniam, & Phry-
giam cepi; deniq; subjugato quicquid ob-
vium erat, veni Iſum, ubi Darius me ex-
pectabat, infinitos exercitus secum agens.
Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quæ ad
vos uno die mortuos miserim. Dicit enim
Charon, tunc sibi scapham non sufficisse
sed ratibus compositis, illorum plerosque
se transportasse; atque hæc confeci meip-
sum periculis opponens, & in pugna vul-
nerari non timens. Et ut quæ apud Ty-
rum & Arbēlas gesta sunt emittam, usque
ad Indos veni, atque Ocesum mei regni
terminum feci, & illorum hominum ele-
phantes cepi, ac Porum captivum abduxi.
Scyhas verò homines certè non spernen-
dos, Tanaim transiens magna equitum
pugna vici, ac amicos meos remuneravi,
inimicos autem ultus sum. Si verò Deus
hominibus videbar, parcendum illis erat,
rerum à me gestarum magnitudine addu-
ctis, ut tale quid de me crederent. De-
nique, ego Rex adhuc morti concassus, hic
eum in exilio apud Prusiam Bithynium,
in crudelissimo & pessimo homini conve-
niens erat. Nam quo pacto Italos victi
omitto dicere; quia non virtute, sed ma-
litiâ atque perfidia & dolis id peregit,
nunquam justî aut claritudinis alicujus
memor. Sed quoniam delicias mihi ob-
jecit, oblitus mihi videtur eorum, quæ
apud Capuam admiserit, cum meretricibus
oblitus vir ille mirabilis, belli gerendâ
ocasiones voluptatibus prodidit. Ego ve-

rò, nisi ea quæ sub occidente sunt, parva-
 ratus, ad Orientem me impulissem, quid-
 nam adeò magni præstitissem? qui Italiam
 absque sanguine cepi, ac Lybiam, omnem-
 que eam oram usque ad Gades sub potesta-
 tem redegi. Sed hæc ego tantà conten-
 tione digna non putavi, præsertim jam an-
 tea illis perculsis, ac dominum agnoscen-
 tibus. Dixi. Tu verò, Minos judica. Nam
 & hæc è multis protulisse satis est. S C I.
 Nè prius quàm me quoque audiveris.
 MIN. Quisnam & cujas es, vir optime,
 qui dicendis copiam poscis? S C I. Scipio
 Romanus Imperator, qui Carthaginem de-
 levi, & Afros magnis præliis devici. MIN.
 Quid igitur & tu dicis? S C I. Alex-
 andro quidem minorem esse me, Annibale
 autem præstantiorem ut qui ipsum visum
 persecutus fuerim, & ad turpem fugam
 compulerim. Quomodo ergo non impu-
 dens iste videatur, qui eum Alexandro sese
 compareret, cui nè ipse quidem Scipio, qui
 istum devici, comparare me ausim. MIN.
 Rer Jovem, æqua dicis, Scipio, quapropter
 primus quidem judiceretur Alexander, de-
 inde post illum tu, atque tum si placet, re-
 tius hîc Annibal, quippe qui nec ipse con-
 temnendus existat.

Dialogus 19.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. Quid hoc rei est, Alexander, itane defunctus es, tu quoque, perinde atque nos omnes? **ALEX.** Vides nimirum, Diogenes, nec mirum est, si homo cum fuerim, defunctus sim. **DIOG.** Num igitur Ammon ille mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, annon tu Philippe patre prognatus eras? **ALEX.** Haud dubie Philippe, nam si Ammone progenitus fuissim, non obiissim. **DIOG.** Atqui de Olympiade similia multa ferebantur; Draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se patrem tuum esse existimaret. **ALEX.** Audieram quidem & ipse istis, quemadmodum tu; at nunc video neque matrem, neque Hammonios illos vates, sani quicquam dixisse. **DIOG.** Attamen istud illorum mendacium; Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile; propterea quod multi præ metu sese submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium reliquisti? **ALEX.** Id equidem ignoro. Diogenes, celerius enim è vita submovebar, quam ut esset otium de illo quicquam statuendi, præter id unum, quod moriens Perdicæ annulum tradidi. Sed agè quid rides, Diogenes? **DL.** Quid.

Quidnam aliud quàm quod memini quid
Graz. fecerint cùm nuper tibi adepto impo-
rio adularentur, principemq; ac ducem ad-
versus barbaros deligerent: nonnulli ve-
rò in duodecim Deorum numerum refer-
rent ac templa ædificarent, & sacra facerent
tanquam Draconis filio? Sed illud mihi
dicito, ubi te sepeliêrunt Macedones? ALB.
Nunc in Babylone jaceo tertium jam
diem; porrò Ptolemæus ille satelles meus,
si quando detur ocium ab his rerum ru-
multibus, qui nunc instant, pollicetur in
Ægyptum deportaturum me, atque inibi
sepulturum, quò videlicet unus fiam ex
Diiis Ægyptiis. DIOG. Non risero A-
lexander, qui quidem te videam etiam a-
pud Inferos desipientem, sperantemque
fore, ut aliquando vel Anubis fias, vel
Osiris. Quin tu spes istas omittis & di-
vinissime, neque enim fas est reverti quen-
quam qui semel transmiserit paludem,
atque intra specus histum descenderit,
propterea quod neque indiligens est Æ-
acus, neque contemnendus Cerberus. Ve-
rùm illud abs te discere pervelim, quo se-
ras animo, quoties in mentem tibi redit,
quantà felicitate apud Superos relictà, hæc
his profectus, putà corporis custodibus sa-
tellitibus, sarapis, tum auri tantà vi, ad
hoc, populis qui te adorabant, præterea
Babylone, Bactris immanibus illis bellu-
is, dignitate, gloriâ, deinde quòd emine-
bas conspicuus, dum vectareris, dum am-
iculo candido caput haberes revinctum,
dum purpuram sibi'is substrictam gesta-
res nunquid hæc te discruciant? quoties

recursant animo? Quid lachrymaris stultus; an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, nè res eas quæ à fortuna proficiuntur, stabiles existimares? **ALEX.** Sapiensne ille cum sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire quam multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus sit meâ illâ ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præstare, tum mihi palparerur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipsa summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoq; in bonorum numero collocandas esse censebar, nè sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Planè prestigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus, & Diogenes: quanquam illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè enumerasti. **DIOG.** At scin' quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquid in hac veratrum non provenit, fac ut Lechei fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas: atque eo pacto desines de bonis Aristotelicis discerniari. Verùm enim Chlorum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios complures raptim huc sese ferentes, quò te discerpant, poenâsque sumant ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te confers, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEX.

Alexandri, & Philippi.

ALEX. **N**ON igitur nunc te filium
 esse meum inficiaberis,
 Nam si Ammonis fuisses, mortem non ob-
 iisses. ALEX. Neque verò nescius
 eram, pater, Philippi Amynti me esse fi-
 lium, sed quia ad res gerendas sic mihi vi-
 sum erat conducere, commento hoc usus
 sum vaticinii. PHIL. Quid ais? Con-
 ducibile id tibi visum est, ut variis fal-
 lendum te exponeres? ALEX. Non
 isthuc, sed me formidârunt barbari, nul-
 lûsque viribus meis restitit, cûm putarem
 sibi adversus Deum præliandum. Itaque
 facilius ipsos imperio meo subdidit.
 PHIL. Quos tu igitur tanto conatu
 dignos, unquam vicisti? qui cum timi-
 dis illis arculis, peltarils, ac gerris vimî-
 neis pugnare solitis semper congressus es?
 Sed opus erat egregium Græcos armis, ar-
 mis domare, Bœotios, Phocenses, Athē-
 nienſes. Præterea Arcadam peditatum,
 equitatum Theſſalum, Eleorum jaco-
 lutores, Mantineos peltis instructos, vel
 Thracas, vel Illycios, vel etiam Pæ-
 onas subjugare, hæc ardua sunt. An
 verò nescis, ut Medos, Persas, Chal-
 dæos auro conspicuos, & delicatos ho-
 mines, ante te, duce Clearcho, decies
 mille viri bello adorti expugnârunt, non
 sustinentes illos ad manum venire, sed
 antequam emissum fuisset telum fugien-
 tes.

ALEX. At verò Scythar, pater,
 & Indorum elephantes, non est con-
 temnendum opus. Et tamen neque
 concitatis inter ipsos intestinis odiis neq;
 per prodicionem mihi venundari passus
 sum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec
 quippiam pollicitus fefelli, fidemve sol-
 vi victoriae gratia. Adde, quòd & Græ-
 corum alios sine sanguine cepi, The-
 banis autem fortissis ipse audisti, quo-
 modo aggressus fuerim. PHIL. No-
 vi hæc omnia ex Clito, quem tu jacu-
 lo transverberatum inter epulas interfe-
 cisti, eò quod me, collatis utriusque re-
 bus gestis, laudare ausus fuisset. Tu
 verò & Macedonicam chlamydem abji-
 ciens, candyn, [Persicum amictum]
 induisti (ut aiunt) & tiscam rectam
 imposuisti, & à Macedonibus, viris utri-
 que liberis, adorari voluisti. Et quod
 maxime omnium erat ridiculum homi-
 num abs te victorum mores imitatus
 es. Omitto enim dicere, quæcunque a-
 lia commisisti, quòd viros doctos in le-
 onum claustra inclusisti, & tales nupti-
 as peregisti, atque Hephæstionem supra
 modum amasti. Unum est quod solum
 laudo abs te gestum, quòd à Darii ux-
 ore, formâ præstante, abstinueris, &
 genitricis illius, atque filiarum, curam
 inserperis, opus certè Regium. ALEX.
 Sed in subeundis periculis alacritatem
 non laudas Pater, ut, cum apud Oxydra-
 cas primus intra mœnia desilii, totque
 vulnera accepi? PHIL. Non lau-
 do, Alexander, non quòd non decorum
 esse

esse putem vulnerari quandoque imperio-
rem & in subeundis periculis prætere-
viam, sed quòd ex re tua illud minimè
erat. Etenim pro Deo habitus, si quando
vulnus acciperes, teque bello viderent ca-
ptum effrui, sanguine manantem, & vul-
nus morientem, spectatoribus hæc erat
ridendi argumentum. Adde quòd Am-
mon præstigiator, & mendax vates argu-
batur, & ipsius Prophetæ, adulatorum.
Equis risum continuasset, conspicuum
Jovis filium animo deficientem, & mali-
corum ope indigentem? Nunc verò cum
jam vitæ functus es, non multos esse po-
tas, qui fictionem illam irrideant, & ma-
le istis carpant, cum Dei cadaver per-
rectim stratum, putridum jam & tumi-
dum juxta corporum omnium morem vi-
dent. Cæterum quòd sis, Alexander, ut
fuisse conducibile, quòd facilius rerum ge-
riris, id profectò multum tibi gloriæ
benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam
Diis longè inferiora egere visus es. ALEX.
Haudquaquam de me istud sentiunt mo-
tales, sed cum Hercule me & Baccho com-
parabilem statuunt. Nam & Aegum, &
neutro etiam illorum armis subactum, ego
solus cepi. PHIL. Vides ut ista tanquam
Ammonis filius dicis? quando cum He-
cule & Baccho teipsum comparas, & ut
non erubescis Alexander, nec arrogantiam
dediscis, nec teipsum cognoscis, nec jam
mortuus sapis.

Achilles

Dialogus 21.

Achillis & Antilochi.

ANTI. **Q**uænam sunt illa, Achilles, quæ te Ulyssi jam primum dixisti de morte, nec generosa, nec am-
abus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Eteim audiebam cum diceres te malle rusticam viram agendo laopi culpiam, cui victus non suppereret mæltus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi ho-
minis verba Phrygem quempiam meticu-
losum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forsitan decuisset. Sed Peleï filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & omnibus in-
de præclarè ab ipso gestis planè contra-
rium. Nam cum in Phœtiade ad lon-
gum usque senectam regnare tibi licuis-
set, sed citra gloriam, lubens tamen mor-
tem gloriosam prætulisti. **ACHIL.**
At ô Nestoris filii, tunc ignarus etiam eo-
rum quæ hîc sunt, & utrum eorum esset
peritantiùs nesciebam: Itaque infelicem
illam gloriâam vitæ anteponebam. At-
qui jam tandem intelligo quàm inuicilis
illa sit, etsi sint apud Superos qui quàm
maximè res præclarè gestas carmine cele-
brent, mortuorum autem unus honor est
omnium. Sed neque forma illa, Antilo-
che, neque vires adsunt. Sed jacemus
omnes sub eadem caligine similes, & alii
ab aliis nihil discrepantes. Nec me Tro-
janorum

janorum manes verentur, nec Graecorum venerantur, sed exquisita est juris æqualitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & ob quæ doleo, quod non potius vivo, & operam loco. **ANTIL.** Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi obtemperare, nec ita cruciari. Præterea, vidēsne quot è sociis circa te simus? paulò post & Ulysses veniet. Affert autem solatium societas ferendis malis, & quòd non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (fallor) haudquaquam in vitam videmur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede serviant. **ACHIL.** Sociorum hæc quidem admonitio est, verùm haud scio quæ pacto eorum quæ in vita aguntur, memorem me excruciat. Arbitror autem & vestros unumquemque ita affici. Si verò non polàm confiteamini hoc nequiores estis, quòd tacitè hujusmodi toleratis. **ANT.** Ne equidem, Achilles, sed longè tibi peius sumus, quippe quòd intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere, filere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Menippi & Tantali.

MEN. Quid ejulas, ô Tantale; aut
quid tuam deploras fortu-
nam, stagno imminens? TAN. Quo-
nim siti enecor, Menippe. MEN. Usque
piger es atque iners, ut non vel pro-
us incumbens bibere noris; vel cavâ volâ
suriens? TAN. Nihil profecero si
procumbam, refugit enim aqua, simul atq;
ne propius admoveri senserit, quod si
quando hausero, orique coner applicare,
cuius effluxit, quàm summa rigem labia.
Atq; inter digitos effluens aqua, haud scio
quomodo rursus manum meam aridam
relinquat. MEN. Prodigiosum quid-
am pateris Tantale, verùm dic mihi istuc
ipsum, quorsum opus est bibere? corpus
nam non habes; nam illud quod esurire
curat, aut sitire, in Lydia sepulcrum est.
Ceterum tu cùm sis anima, quî posthac
sitire queas aut bibere? TAN. At-
quid hoc ipsum supplicii genus est, ut ani-
ma perinde quasi corpus sit, ita sitiat.
MEN. Agè, hoc ita habere credamus,
quandoquidem affirmas te siti puniri. At
quid hinc acerbi tibi poterit accidere?
Num metuis nè potius inopiâ moriari?
At equidem haud video alteros Inferos,
neque locum alium in quem morte demi-
ssus quispiam. TAN. Rectè tu qui-
dam dicis, verùm hoc ipsum suppli-
cii genus est, sitiri, cùm nihil sit o-
mnino. MEN. Desipis Tantale, &
uti

utrum verum tibi fateor, non alio potui vi-
ris egere quam veratro mero; nam divi-
sum quiddam pateris, iis quos canes rebi-
si momorderint, ut qui non aquam, quæ
admodum illi, sed sitim horreas. TAN.
Nè veratrum quidem reclusarim bibere
Menippe, si liceat modò. MEN. Bo-
no sis animo Tantale, certum habere
nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum
manium quispiam bibat. Nec enim fieri
potest, quanquam non omnibus, quæ
admodum tibi, poena adjudicata est, ut
sitiant, aqua illos non expectante.

Dialogus 23.

Menippi & Aeci.

MEN. **P**ER Plutonem, ô Aece, exposce
mihi quæ apud inferos sunt
omnia. AEC. Haud facillè, Meni-
pe, omnia. Verùm quæ summam
veluti per capita indicari possunt, hæce
elipe: Hic quidem, quod Cerberus sit,
nôti. Deinde portitorem hunc nôti,
qui te trajecit; præterea & lacum, & Py-
riphlegethontem jam vidisti, cùm ingre-
sus es. MEN. Novi hæc, & præter
te aditus custodem. Etiam regem ipsum
vidi, & Furias. Homines verò præter
quæso, ostende & maximè eos qui sunt
ceteros nobiliores fuere. AEC. Hic
quidem Agamemnon est, ille autem
Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui pri-
us affidet; deinde Ulysses, postea
& Diomedes, & ceteri Graecorum pa-
triarum.

sancti

M E N. Papæ, Hecuræ ! ut
 Rapsodiarum tuarum capita humi
 projecta jacent, ignobilia atque informia
 vis omnia, & nugæ meræ, caduca ve-
 næpica. Sed hîc, Æace, quisnam est ?
 Æ A C. Cyrus est. Ille autem Croe-
 sus, & juxta ipsum Sardaspalus. Ultra
 haec autem Midas, & deinde ille Xerxes.
 M E N. Et te, ô scelestè, tota exhorruit
 Græcia, jungentem pontibus Hellispon-
 tem & per ipsos montes navibus trajicere
 effugientem ? Qualis verò & ipse Croe-
 sus est ? Cæterum, Sardaspalo, quæso,
 hîc Æace, permitte, ut demulceam caput,
 sollicito colapho. Æ A C. Nequa-
 quam Comminueres enim ipsi calvariam,
 muliebris ac fragilis adeò cum sit. M E N.
 Attamen amplexabor illum, utpote planè
 virum. Æ A C. Cæterum vînd-
 icam ostendam & doctos illos ? M E N.
 De Jovem etiam. Æ A C. Primus en-
 im tibi Pythagoras est. M E N. Salve
 Euphorbe, sive Apollo, sive denique
 quocumque voles. P Y T H. Ità sanè, &
 tantique Menippe. M E N. Quid ? an-
 non amplius aurum istud ferre habes ?
 P Y T H. Non, sed agè cedo, si quid man-
 ducare tibi habet pera ista. M E N.
 Nil habes, quare nihil hîc est quod cu-
 manducare queas. P Y T H. Da modò.
 Nam hîc apud manes alia sunt dogmata.
 Illi enim nihil hîc fabis & parentum
 consiliis inter se simile esse. Æ A C.
 Hic autem hîc Solon est, filius Erectidis,
 cætera ille Thebes, & juxta ipsos Picta-
 res, & ceteri illi, septem omnes sunt.

ut vides. **MEN.** Latī hi sunt, Aetere
 soli atque alacres præter cæteros. Sed hi
 oppletus cinero, tanquam subcinerici
 panis, hic crebris pustulis efflorescent
 quisnam est? **ÆA C.** Empedocles, & Me-
 nippe. **MEN.** Semicostus ab Aetere
 monte huc profectus. **ÆA C.** O zi-
 pes optime, quid, obsecro, acciderat tibi
 cur te-ipsū in foramina Aetnæ injiceret?
EM. Insania quædam, Menippe. **ME.**
 Non per Jovem, sed inanis quædam glo-
 riæ affectatio, & fastus, & multa demen-
 tia. Hæc te consiligrare fecerunt, unā cum
 ipsis crepidis, cū dignus minimè esset.
 Veruntamen nihil tibi commentum istud
 profuit, deprehensus enim es & ipse mor-
 tuus. Cæterum Socrates ille, Aetere, ubi
 locorum tandem est? **ÆA C.** Cum
 Nestore ac Palamede ille plerūque ne-
 gatur. **MEN.** Cuperem tamen videre
 ipsum, sicubi locorum hic foret. **ÆA C.**
 Vidēsne calvum illum? **MEN.** At
 omnes hic calvi sunt, quare omnium æ-
 què nota hæc fuerit. **ÆA C.** Simum
 istum dico. **MEN.** Etiam hoc simile
 omnium est. Nam & simi omnes sunt.
SOCRA T. Mene quæris Menippe?
MEN. Etiam, Socrates. **SOCRA T.**
 Quo pacto res Athenis se habent? **MEN.**
 Multi juniorum Philosophari se proferun-
 tur. Ac habitum certè ipsum, & inces-
 sum si quis aspiciat, summi Philosophi
 sunt, idēque permulti. Cæterum me-
 rem vidisti, opinor, qualis & Aristippus
 huc ad te venerit, & Plato ipse, alter qui-
 dem olens unguenta, alter autem in Sici-
 lia

et
d hi
ricin
scun
o Me
Eun
D zii
tibi
lores
ME
n glo
emco
a cum
effe
iffo
e mo
ce, ubi
Cum
e nu
videt
EAC
l. Ad
um a
simun
simile
s. Sun
nipp
RAT
MEN
rosten
inco
dolo
um an
kippe
er. qui
a Sic
lia

is tyr
quid
quispi
bertin
virum
hæc
cum
hæc
quand
Sed qu
mides
lius i
& hic
illos
quod
propiu
ME
tnim
bitatu
bituru
Et ego
rum c
alia vi
vniere
hæc,

MBN

dam i
dic r
empe
mille

Menippi & Cerberi.

is tyrannis adulari doctus. SOG. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utiq; pertinet, omnes itaq; te admirabilem fuisse virum existimant, atq; omnia cognovisse hæc (debet enim, opinor, verum hæc dicere) cum nihil scires. SOG. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem quandam eam rem esse putabant. MEN. Sed quinam isti sunt circa te. SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Clinias filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hic artem tuam exerceas, nec formosos istos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Cræsum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habiturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cum plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoq; jam abeo, nè quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hæc, Æace, vidisse sufficit.

Dialogus 24.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**us Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, sic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum huc descenderet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non
D latrare

larrare modò; verum etiam humano more loqui, si quando velis. CER. Cùm, procul adhuc abesset, Menippe, visus est constanti atque imperterrito adire vultu; perinde quasi mortem nihil omninò formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis qui procul à specûs ingressi stabant, ostendere; verùm simul atque despexit in hiatum, viditq; caliginem hanc, simulque ego cun-ctantem illum aconito mordens, pede correptum detraxi; infantium ritu ejulabar, suosque deplorabat liberos, nihilque non faciebat, in omnem speciem sese converterens. MEN. Num igitur ille erat sophista, neque verè mortem contemnebat? CER. Haud verè, cæterùm ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omninò fuerat ferendum, videlicet, quò spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usque specûs intrepidii sunt ac fortes, porrò intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterum ego quonam animo tibi visus sum subiisse specum? CER. Unus mortali-um, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes, propterea quòd neutiquam coacti, nec intrusi intrastis, verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

Charontis & Menippi.

CHA. **R** Edde naulum scelestæ. **MEN.**
 vociferato, si quidem isthuc
 tibi voluptati est Charon. **CHA.** Red-
 de, inquam, quod pro traiectione debes.
MEN. Haudquaquam auferre queas ab
 eo qui non habeat. **CHA.** An est quis-
 piam qui nè obolum quidem habeat?
MEN. Sine alius quispiam præterea
 equidem ignoro, ipse certe non habeo.
CHA. Atqui præfocabo te, per Ditem,
 impurissime, ni reddas. **MEN.** At
 ego illiso baculo tibi comminuam caput.
CHA. Num ego te tam longo trajectu
 gratis transvexero? **MEN.** Mercurius
 meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi
 tradiderit. **MER.** Bellè mecum aga-
 tur, per Jovem, siquidem futurum est, ut
 etiam defunctorum nomine persolvam.
CHAR. Haud omittram te. **MEN.**
 Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut fa-
 cis, navim trahere, quanquam quod non
 habeo quinam auferas? **CHA.** At tu
 nesciebas, quid tibi fuerit apportandum?
MEN. Sciebam quidem, verum non ha-
 bebam. Quid igitur? idèone mihi non
 erat moriendum? **CHA.** Solus ergo
 gloriaberis te gratis fuisse transvectum?
MEN. Haud gratis, ô præclare, liqui-
 dem & sentinam exhausti, & remum ar-
 ripui, & vectorum omnium unus non eju-
 lavi. **CHA.** Ita nihil ad naulum, ob-
 lum reddas oportet, neq; enim fas est secus

fieri. *MEN.* Proinde tu merursum in vitam revehe. *GH A.* Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æsco mihi lucrifaciam. *MEN.* Ergò molestus nè sis. *CHA.* Ostende quid habeas in pera. *MEN.* Lupinum si velis, & Hecatz coenam. *CHA.* Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dicteriis incessans, & solus cantillans, illis plorantibus. *MER.* An ignoras, Charon, quem virum transvexeris? plàsè liberum, cuique nihil omninò curæ sit. Hic est Menippus. *CHA.* Atqui si unquam posthac te recepero — *MER.* Si receperis & præclare, bis quidem recipere non possis.

Dialogus 26.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** He tu Car, quare tam insolens es, reque dignum censens qui nobis omnibus anteponare? *MAU.* Primum regni nomine, & Sinopenfis, quippe, qui Cariz imperaverim universæ, præterea Lydiz quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerique Ioniz partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Postremò, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam

pulcritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad vivam formam absolutissimo artificio expressis; adeò ut vel sanum aliquod simile haud facillè quis inveniat. Num injurià tibi videor has ob res mihi placere atque esse ferri? DIOG. Num ob imperium aïs ob formam, atque ob sepulcri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc, inquam. DIOG. Atqui, ô formose Mausole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adest, adeò ut si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potis sis, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda, siquidem utraque pariter tum calva, tum nuda, utrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus finis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan jactare licebit, & hospiribus gloriæ causâ ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant; verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsan illud commodum vocas quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia. planèque pares erunt, Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus di cruciabitur; quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consuevit, ac Diog. Interim eum ridebit. Atque illi quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso memorabit, ab uxore Artemisia.

atq; ſo ore parato ; contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulcrum ? Neq; enim illi res ea curæ eſt, verum apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famamque reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Charon abjectiſſime, celfiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.

Nirei, Therſita, & Menippi.

NIR. **E**Cce, profeſſo, Menippus hic judex erit, uter noſtrum ſit formoſior. Dic Menippe, an non tibi videor formâ præſtantior ? MEN. Imò quanam ſitis, prius arbitror judicandum ; nam hoc, opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites ; nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quòd tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans, quin ego ſaſtigiato vertice, rariſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt, uti pronuncies, Menippe, utrùm alitero formoſiorem æſtimes. NIR. Mirum mihi Aglaia Charopéque progæum, qui vix pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti, verum non oſſa tua aliis ſunt ſimilia, porro cal-

varia

Menippi & Chironis.

varia hoc uno insigni à Therisæ calvariâ
dignosci possit, quòd tua delicata est; mol-
liculam enim ac neutiquam virilem hanc
habet. N I R. Attamen Homerum per-
contare, quâ specie tum fuerim, cùm in-
ter Græcorum copias militarem. M E N.
Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæque tibi adsunt in
præsentia; cæterum ista nōrunt, qui id
temporis vivebant. N I R. Quid igitur
tandem? an non ego formosior, Menippe?
M E N. Neque tu, neque quisquam alius
formosus hoc loco, siquidem apud Infe-
ros æqualitas est, paræque sunt omnes.
T H E R. Mihi quidem vel hoc sat est.

Dialogus 28.

Menippi & Chironis.

M E N. **E** Quidem exaudiui Chiron, te
Deus cùm esses, tamen optâs-
se mortem. C H I. Vera ista audisti, &
Menippe, planèque mortuus sum, sicuti
vides, cum mihi licuerit immortalem esse.
M E N. At quænam te mortis cupido te-
nebat, rei vulgo nimirum inamabilis?
C H I. Dicam apud te, virum non im-
prudentem. Non erat mihi amplius ju-
cundum immortalitate frui. M E N.
Quid? an injucundum erat vivere, lu-
cémque tueri? C H I. Erat, inquam,
Menippe, nam quod jucundum vocant, id
ego neutiquam simplex, sed varium quid-
dam esse arbitror. Verùm cum ego sem-

per viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quedam orbe redirent; atq; aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. **MEN.** Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud Inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad priora te conculisti? **CHI.** Haud suavius Menippe, siquidem æqualitas ipsa quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis quemadmodum apud superos, neque esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium egentiâ caremus. **MEN.** Vide Chiron nè tibi-ipsi contradicas, nève eodem tibi recidat oratio. **CHI.** Quamobrem istuc ais? **MEN.** Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusq; rebus utendum erat, cum hîc iidem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium, at de integro tibi querenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. **CHI.** Quid igitur faciendum, Menippe? **MEN.** Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DIO
ear n
ad in
cos, q
quiliq
Dio
dum
lucry
plicat
& q
lenre
pino
mod
pona
huc
res, v
gna c
ti no
ter ip
le di
præte
doru
nibu
nem
meb
reba
quer
fi o
Ciri
ta:

Dialogus 29.

*Diogenis, Antisthenis,
& Cratetis.*

DIO. **O** Cium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates : quare, cur non obsecro imus deambulare, rectâ ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, quidnam sint, & quid quisque eorum agat ? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lacrymari, alios autem, ut dimittantur, supplicare : quosdam autem ægrè descendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti, nullâ necessitate aut comodo suo. CRA. Ego verò etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. DIO. Expone Crates, videris enim quædam omninò risu digna dicturus esse. CRA. Tum aiii multi nobiscum descendebant, tum verò inter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris, & A facies Medorum præfectus, & Orceus Arimenius, Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Bleuthenem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemitabat, & vulnus in manibus præ se ferebat, liberos suos parvos, quos reliquerat identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo, qui cum Cithæronem transisset, ac illa loca citata Bleutheras deserta, ac bellis vastata

ta peragrasset, non amplius quam duos servos secum adduxisset, idque etiam cymphiales quinque aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arlaces autem (senior enim jam erat) &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhonesta, graviter ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebatque sibi equum suum adduci. Nam & equus una cum eo mortuus fuerat, una plagâ ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo praelio quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arlaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum prae se tenens, venientem Arlaces hastam exsutiendo divertit, ipse autem submissâ parumper sarissâ suâ, & equum & insidentem illum transverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? GRAT. Facillimè, Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti-cubitalem præteritum habens; Thrax autem ubi peltâ objectâ plagam excussisset, & jam cuspis ipsum prætervecta esset, in genu procumbens excipit sarissâ venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quò mox præ furore ac vehementiâ cursus seipsum transadigente eadem hastâ etiam Arlaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nuncium quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus facit.

Verum

Veruntamen indignabatur ille, quòd non
 ampliore honore quàm cæteri habebatur,
 volebátque eques descendere. Orocres
 autem privatus quispiam erat, atque ad-
 modum debilis pedibus, quippe qui neq;
 stare humi, nedum incedere ullo modo
 poterat. Accidit autem hoc prorsus Me-
 dis omnibus, ut postquam ab equis descen-
 derint, veluti qui super spinas ingrediun-
 tur, summis pedum digitis, vix atque æ-
 grè incedant. Quamobrem, cum per se-
 ipsum humi dejectus jaceret, neque ullo
 prorsum pacto resurgere veller, bonus ille
 Mercurius sublatum in se hominem ad
 cymbam usque portavit, ego verò sequens
 ridebam. **A N T.** Et ego porrò quan-
 do huc descendebam, neque admiscui me-
 ipsum cæteris, sed relictis plorantibus il-
 lis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi
 mihi locum, quo commodius navigarem.
 Inter navigandum verò, alii quidem la-
 crymabantur, alii autem nauteabant, ego
 verò inter ipsos sedens admodum obse-
 stabar. **D I O G.** Tu quidem, Crates,
 & tu Antisthenes, hujusmodi sortiti estis
 itineris comites. Mecum autem Blephas
 ille scænerator, ex Piræo, & Lampis A-
 eænan, qui mercenarios milites ductave-
 rat, & Damis dives ille Corinthius, simul
 descendebant. Quorum Damis quidem à
 puero veneno interemptus fuerat, Lampis
 autem seipsum jugulârat. Blephas verò
 sine misere periisse dicebatur, & appare-
 bat sanè adhuc pallidus supra modum ac
 tenuis maximè. Ego verò, quanquam an-
 tea nôram, interrogabam tamen quo pa-
 cto

Diogenis, Antisthenis, &c.

Et quisque mortuus esset. Ac Damidus
quidem accusanti filium, non iniusta ve-
ro, inquam, passus es ab illo, qui talen-
ta cum haberes coacervata mille, ac ipse
in deliciis viveres, annos 90. natus, ado-
lescenti illi 18. annos nato, quatuor obo-
los suppeditabas. Tu verò Acarnan, (ge-
mebat enim & ille, ac devovebat Myri-
um) quid amorem inculas & non potius te
ipsum? qui hostes quidem haud unquam per-
horrueris, sed te ultro periculis offerendo,
ante alios in praelium descenderis; a pu-
ellâ verò vulgari illâ, fictisque lacrymis
ac suspiriis generosus ipse tu captus fueris.
Nam Blepsias quidem ipse sese accusat, ob
nimiam stultitiam quod pecuniam, videli-
cet custodierit hæredibus nullâ necessitu-
dine sibi conjunctis, dum in perpetuum
victurum esse vanus ipse se putat. Ve-
rùm mihi quidem non vulgarem volupta-
tem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed
jam circa fauces sumus. Aspicere nos il-
luc oportet, atque alongè contemplari
advenientes. Papæ, multi certè, & varii,
omnèsque lacrymantes, præter recens-n-
tos istos & infantes. Quin & ætate nimia
confecti illi loquentur. Sed quid hoc? num
philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur
decrepitum interrogare lubet. Quid ploras
heus tu, tam provectâ ætate mortuus?
Quid indignaris bone vir, præsertim cum
senex huc adveneris? Eccubi rex fuisti?
MEND. Haudquaquam. DIOG. Ve-
rùm satrapa? MEND. Ne; hoc. DIO.
Num igitur dives fuisti, idèoque malè te
habet, quod relictis multis deliciis ac vo-
luptatibus.

lupatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quæritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parùm oculis videns, DIO. Et vivere cupiebas cum talis esses? MEND. Certè quidem, dulcis animi erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex, & juvenilliter te geris, erga necessitatem, & hoc, cum sis æqualis portitoris hujus. Proinde quid jam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantopere vivere cupiunt? quos decebat ipsam mortem etiam consecrari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ secum fert senectus? Sed abeamus jam, nè quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.

Ajaci & Agamemnonis.

AGA. SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nôsq; omnes membratim concidere putasti, quid, Ulyssem accusas? Ac paulò antè neque aspicerè ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque alioqui dignatus es virum commilitonem ac socium; sed superbe admodum ac grandi incedens, gressu, præteristi. AJA. Meritò Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus autor exiit, ut qui.

Solutus

solus mecum pro armis judicio contendere ausus fuerit. A G A. An verò dignum censebas te, qui absque adversario, & absque pulvere, ut dicitur, superares omnes? A J A. Quid ni? in tali utrique causâ. Nam armatura ea, cognationis quodam jure, ad me pertinebat, cum fratris mei patruellis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laertæ filius, quem ego sæpe in summo periculo servavi, cum jam à Trojanis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. A G A. Accusa igitur, ô generose, Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum successionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A J A. Haudquaquam, sed Ulysssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. A G A. Ignoscendum, ô Ajax, est, si homo cum elset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiâ etiam noster um quilibet obire pericula sustinet, præcipuè quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis iudicibus. A J A. Novi ego quæ me domârit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulysssem igitur aliud quàm odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

Dialogus

Dialogus 3r.

Minois & Sostrati.

MIN. **P**Rædo hic quidem Sostratus
in Pyriphlegethontem præci-
piteretur, sacrilegus autem ille à Chimæra
discerpatur; Tyrannus verò iste, Mercuri,
juxta Tityum in longum extentus, arro-
dendum, & ipse hepar præbeat vulturibus.
Vos autem boni ac probi abite quàm ce-
lenter in campum Elysium, insulæque bea-
torum habitate, pro iis, quæ rectè ac ju-
stè in viâ fecistis. SOST. Audi ô
Minos, num tibi iusta dicere videar?
MIN. An ego denuo nunc audiam? an
non convictus es, Sostrate, quòd & malus
fueris, & tam multos occideris? SOST.
Convictus quidem fui, sed vide, num
justè ob id supplicio afficiar? MIN.
Atque admodum, si modò id justum est,
pro merito quenque suo poenam depen-
dere. SOST. Attamen responde mihi, ô
Minos. Breve enim quiddam interroga-
bo te. MIN. Dic, modò non prolixè,
quò deinceps & cæteros dijudicare possi-
mus. SOST. Quæcunque in vita egi,
utùm volens ea feci, an ita à Parcis de-
st natum mihi fuit? MIN. A Parca
scilicet. SOST. Proinde & boni pa-
riter omnes, & nos, qui mali videmur,
eadem agimus, dum illi obsecundamus,
MIN. Ità profectò, Clotho videlicet
illi parentes, quæ unicuique injungit,
cum primum natus est, quæ agenda ipsi
sunt.

sunt. S O. Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cum non possit illi contradicere, à quo compescitur; ut, verbi gratià, si carnifex, aut satellites quispiam, alter iudici parendo, alter tyranno, quoniamnam cædis istius reum ages? M I. Liquet reum agendum iudicem aut tyrannum. Quoniam neq; ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atq; furori accommodatus illius qui primò causam hanc præbuit. S O. Rectè sanè, ô Mînos, laudo quòd hæc etiam exemplo, quasi quoddam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, utri nam ei gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum est? M I. Ei qui misit, Softrate, nam ille qui attuli, minister tantum fuit. S O. Vidēsne igitur, quàm injusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum quæ Clotho nobis imperavit? & rursus, dum honore prosequeris eos qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in illis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuêre. M I. Multa, ô Softrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hic boni consequeris, quod quidem non prædo solum, verùm etiam Sophista quidam esse videris. Solve ipsum Me. curi nève deinceps amplius puniatur. Cæteùm illud vide, nè & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 32.

*Menippus seu Necyoman-
tia. Menippus, Phi-
lonides.*

MEN. *Salve atrium, domusque ve-
stibulum mea, ut te lubens
aspicio luci redditus!* PHIL. *Nónne
hic Menippus est, canis ille? Non hercle a-
lius, nisi ego fortè ad Menippos omnes
hallucinator. Ac quid sibi vult habitus hujus
insolentia, clava, & lyra, & leonis exuviae?
Adeundus tamen est. Salve Menippe, un-
de nobis advenisti? diu est quod te in ur-
be non vidimus.* MEN. *Venio relictis
maximum specu, & nigrae portae, ubi Orcus
insolitur superis procul.* PHIL. *O Her-
cules, clam nobis Menippus vitam functus
est, revixitque denuò.* MEN. *Non, sed
me adhuc vivum recepit Tartarus.* PHIL.
*Quænam causa tibi fuit novæ hujus atque
incredibilis peregrinationis?* MEN. *Ju-
venta, magisque juvenis animus me im-
pulsit.* PHIL. *Sitque ô beate, Tragica &
ab Iambis descendens, sic potiùs simplici-
ter, eloquere, quænam hæc vestis, quæ
causa tibi itineris inferni fuit, cum alio-
qui neque jucunda, neque delectabilis sit
via?* MEN. *Res, dilecte, gravis me infer-
nas egit ad umbras, Consularem manes ut
vatis Tiresiai.* PHIL. *Hæc tu, atqui deli-
ta, alioqui non hoc pacto can res apud a-
micos consarcinatis versibus.* MEN. *Nè mi-
reris*

reris, amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hîc se habent in terris? & quidnam in urbe agitur?

PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum prius actitabant, rapiunt, pejerant, scelerantur, usuras colligunt. **MENIP.** O miseri atque infelices. Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, quæ esque sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. **PHIL.** Quid ais? Novi nè aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? **MEN.** Per Jovem, & quidem multa, verùm prodere non licet, neque arcana quæ sunt revelare, nè quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. **PHIL.** Nequaquam, ô Menippe, per Jovem, nè invidias sermones amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum & initiatum præterea sacris edifiis. **MEN.** Dura profectò jubes, & neutiquam tuta, verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danzên servantes abstrusum.

2. **PHIL.** Nè prius, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurram omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras vi-

dendi

scendi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MEN Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum seditiones ac bella narrantes non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum adhuc verò, & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiões & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulcræque putabam, & studiosè eræta afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hinc leges rursus jubentes audio Poëtis adprime contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hinc igitur hæsitabundus constitui, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturus, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicassent. Neque rursus legum latores his adversa iussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogareque uti me utcunque liberet uterentur, viæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quòd me ex fumo (ut aiunt) in
flammam

flammam conjicerem. Apud hos enim maxime diligenter observans summam reperi ignorantiam, omniâque magis incerta, adeo ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim soli me jussit voluptati studere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem, Alius rursus omnino laborare, corpulque siti, vigiliis, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumeliasque obnoxium affidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem verticem montis ascensum. Alius contemnere jubebat pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam divitias esse promociabat. De mundo verò quid dicam? quo ideas, incorporeas substantias, atome, & inane, ac talem quandam repugnandam invicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hicere potuerim, atque id, contra tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multo erat istis absurdius, vitam eorum diligenter obse-

Mervans, comperi eam cum ipsorum
vobis præceptisque summopere pugnare.
His enim qui spernendam censebant pe-
niam, avidissimè conspexi colligendis
vitiis inhiare, de scenore litigantes, pro
mercede docentes, omnia denique num-
morum gratiâ tolerantes. Ii verò qui glo-
riam verbis aspernabantur, omnem vitæ
rationem in gloriam referebant. Vo-
luptatem rursus omnes ferè palàm in-
sequebantur, clanculum verò ad eam solam
secrete consuebant. Ergò hac quoque
frustratus magis adhuc ægrè molesté-
ruli. Aliquantulum tamen indè me-
us consolabar, quòd unà cum multis &
sapientibus & celeberrimis insipiensq; es-
sem, atq; verè adhuc ignarus oberrarem.

¶ Pervigilanti mihi tandem, atq; hisce
rebus mecum cogitanti, venit in men-
tem, ut Babylonem profectus, Magorum
aliquem ex Zoroastri discipulis ac suc-
cessoribus convenirem. Audieram siqui-
dem eos inferni portas carminibus quibus-
dam ac mysteriis aperire, & quem libuerit,
illuc tutò deducere, ac rursus indè reducere.
Optimè ergò me facturum putavi, si cum
eorum quopiam de descensu paciscens, Ti-
tium Bceotium consulerem, ab eoq; per-
discerem (quippe qui vates fuerit, & sapi-
entissimus) quæ vita sit optima, quàmq; sapientis-
simus quisq; potissimùm elegerit. At sta-
tim quidem exiliens quàm poteram ce-
lestimè Babylonem rectà contendi. Quò-
dum venio, diversor apud Chaldaeorum
quendam hominem certè sapientem, atq;
mirabilem, eomà quidem canum,
admo-

admodumque promissâ barbâ venerabilem, nomen autem illi fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecransque vix oravi, ut quavis mercede vellet in illem me viam deducere. Suscipiens verò me vir primum quidem dies novem ac viginti cum luna simul inspiens abiit ad Euphratem, manè, solem Orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum missitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quòd quosdam visus est invoccare demones: Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mullum, & Choaspi lymphæ, lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam jam præparati satis hâc diem sumus, medio noctis silentio ad Tigridem me fluvium ducentem, purgavit simul atque absterxit, faciemque lustravit ac squillâ, cum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac ne à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram reciprocantem, ac reliquâ noctis per navigationem nos præparavimus. Ipse prætur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ostendit, clavâ videlicet, leonis exuvie, atque insuper lyrâ. Jussit præterea nomen

nam si quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, sed Herculem, aut Ulysssem, aut Opheum. PHIL. Quid est, O Menippe? neque enim causam aut habitum, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad Inferos olim vivi descendunt, putavit, si me his assimularet, fore ut facilius ÆACI custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, neque notior tragico admodum illo cultu emissus.

5. Jam igitur dies apparuit, cum nos in flumen ingressi in recessum incumbimus, parata siquidem ab illo fuerant, cytha, sacrificia, multa, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Imponentes ergò omnia præparata, ita jam et ipsi *ingredimur tristes, lacrymisque implemur obortis*. Atque aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmissio, in regionem quandam pervenimus solam, sylvosam atque opacam, in quam descendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam sanguine conspergimus. At Magus interim accensam facem tenens, haud amplius jam summisso murmure, sed voce quam potenter maximâ clamitans, dæmones simul omnes convocat Poenas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbarâ

bara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac procul Cerberi latatus audiri, & jam res planè tristis fuit & moesta. *Umbrarum at timuit rex imò seclum Orcum.* Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes biatum, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitque sese. Ac cum ego lyram celerimè correptam pulsassem, canu statim sopitus obdormivit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatusque adeò, ut multi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recepit, transque vexit libens, tum exeuntibus quoque nobis monstravit semitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comæ adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo confitum, ubi certè circumfusæ undique mortuorum stridulae non sequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio fortè quodam sublimi sedens. *Assistunt autem illi Pœnæ, mali Genii, Furia-*

Ex altera parte plurimi quidam addu-
cti sunt ex ordine longo fune vincti. Di-
cebantur autem adulteri, lenones, pub-
licani, adulescentes, sycophantæ, ac talis
hominum turba quodvis in vita patran-
tium. Scorsim autem divites ac foenera-
tores prodibant, pallidi, ventricosi ac
podagrici, quorum quisque vinctus erat,
serræ pondere duorum talentorum imposi-
to. Nos igitur astantes, & quæ sunt o-
mnia conspiciamus, & quæ pro defensio-
ne dicantur auscultamus. Accusant au-
tem novi quidam atque admirabiles Rhe-
tores. PHI. Quinam ergo hi, per Jo-
vem, sunt, ac ne istuc quidem te piget
dicere. MEN. Umbras ne unquam
istas nosti, quas opposita soli reddant
corpora? PHI. Omnino Sanè. MEN.
NIP. Hæ nos igitur cum primum
functi vitæ sumus, accusant, testantur, at-
que redarguunt, quicquid in vita pecca-
vimus, & sanè quædam ex his dignæ ad-
modum fide videntur, utpote nobiscum
versatæ semper nostrisque nusquam di-
gestæ corporibus. Minos igitur curio-
se quemlibet examinans, impiorum re-
legabat in cœtum, poenas ibi sceleribus
suis dignas luiturum. In hos præcipuè
ramen incenditur, quos opes, dum vive-
rent, ac dignitates inflaverant, quique
plorari se ferè expectabant, nimirum
novi perituram eorum superbiam fastu-
mque derecturum, quippe qui non meminis-
sent mortales ipsi cum sint, sese bona quo-
rumque mortalia consequuros. At nunc splen-
dida illis omnibus spoliati, divitiis inquam

E gene-

genere, imperiis, nudis ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut hæc dum conspiceret nimis quàm delectatus fuerim. Et si quem eorum for-
 zè agnoveram, accedens quierè aliquo mo-
 do submonui qualis in vita fuerat, quanto-
 perèque fuerat inflatus, tum cum pluri-
 mi manè fores ejus obsidentes pulsati interim
 exclusique à famulis, illius expectabant e-
 gressum. At ipsi vix tandem illis exorients,
 puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac
 beatos se facturum salutantes putabat, si pe-
 ctus dexteramve porrigens, permitteret oc-
 culandam. Illi verò audientes ista moleste
 ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit
 in gratiam. Quippe Dionysium Sicilia
 tyrannum, multis & atrocibus criminibus,
 & à Dionè accusatum, & gravi Stolo-
 corum testimonio convictum, Cyrenæus
 Aristippus interveniens (nam illum val-
 dè suspiciunt Inferi, ejusque plurimum
 sibi valet autoritas) fermè jam Chimæra
 alligatum absolvit à pæna, afferens fi-
 lum eruditorum nonnullos olim juviffe
 pecuniâ. Tum nos à tribunali disceden-
 tes ad supplicii locum pervenimus. Ubi
 amice, multa & miserranda audire simul
 ac spectare licuit. Nam simul ac fla-
 grorum sonus auditur, & ejularus homi-
 num in igne flagrantium, tum rotæ &
 tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, &
 Chimæra dilaniat, cruciabanturque par-
 ter omnes, reges, servi, Sarrapæ, pau-
 peres, divites, mendici, & jam scelerum
 omnes

omnes poenitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intruemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occultabant, nostrique substrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abiectione faciebant. Atque hi quidem quam olim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cum interquievisse, denuo cruciabantur.

8. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiūque graviter affectum Tantalum, gentemque terrā Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrum occupant. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbam, in gentesque dispositam, alios quidem veteres quosdam ac marcidos, atque (ut Horatius ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hoc potissimum ob illam colligendi efficaciam Ægyptics. Verum nescire quemlibet haud proclive fuit, sed nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quod vix tandem eos diu invidentes agnovimus. Quippe confecti considebant obscuri atque ignobiles, nunquamque servantes amplius pristinae formæ stigmam. Cum igitur mulri simul offeissent, invicem omnino similes, qui stigmam quiddam per cavos oculorum transpicerent, dentesque nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quoniam

nam signo Theritem à Nireo illo formoso discernere, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam eoquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius verum indiciorum eis permanfit, sed offa fuerunt, inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullique unquam dignoscenda.

9. Hæc igitur spectanti mihi, personis hominum vita pompæ culpiam longè videbatur cui præsit, ac disponat quæque fortuna, ex his qui pompam agunt, diversos variósque culque habitus accommodans. Alium siquidem fortunâ deligens, regis ornat insignibus, & tiam imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium servi rursus ornatum induit, hunc formosum effigit, hunc deformem atque deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in mediâ quoque pompâ demutat utque perpetuò eodem sinit ordine cultuque progredi, quo prodeunt, sed ornatu commutato. Cæsum quidem cœgit servi captivique vestes induere, Mæthrium autem autem inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti, verum ubi jam pompæ tempus præterit, apparatum quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis natè fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inscitiam, cum suos fortuna cultus exigit, æque

ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potius alienis; quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scena quoque vidisse se plerumque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulae ratio poscit) modò Creontes, modò Priami sunt, aut Agamemnones. Idémque (si sors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò post servus, poëta jubente, progreditur. At cum fabulae jam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens à crepidis, pauper atque humilis obambulat, haud amplius Agamemnon ille Atreo progenatus, aut Creon Menœci filius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathoniensis. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi cum spectanti videbatur.

PHIL.

10. Dic mihi, Menippe, isti qui magnificos altòsque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilone sunt apud inferos plebis quibuscumque umbris honoratiores? MBN. Nugaris tu quidém. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum, dico, Pyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desisisses, ità in antrum quoddam abstrusum despectu abjectus est in reliqua mortuorum turba delirescens. Hoc tantùm commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat maais, & premitur. Nam cum Æa-

cus ô amice, locum cuique meretur (de
autem cui plurimum haud amplius pedem)
necesse est contentum decumbere, sed eque
ad loci modum contrahere. At vili-
mentius multò risisses, opinor, si reges
hosce nostros, satrapasque vidisses, & pul-
eos mendicantes, & aut sciamenra ven-
dentes, aut primis ipsas literas urgente in-
opiâ proficientes, & quemadmodum contu-
meliis à quovis, afficiantur, atque in faciem
caedantur, perinde atque vilissima manci-
pia. Itaque Philippum Macedonem con-
spicatus continere me certè non potui:
ostensus est mihi in angulo quodam, de-
tritos calceos mercede resarciens. Quin-
alios præterea multos erat videre mendican-
tes in striviis, Xerxes videlicet, Darios, &
Polocrates.

II. PHIL. Admiranda narras ista de
regibus, penèque incredibilia. Socrates
autem quid facit ac Diogenes, & si quis est
sapiens alius? MEN. Socrates pro-
fectò etiam ibi obversatur, omnesque re-
darguit, versantur autem cum illo Pala-
medes, Ulysses, & Nestor, & si quis ali-
us lequax mortuus. Ahuc equidem in-
flata sunt illi, & intumescunt exhausto
veneno crura. At optimus Diogenes Sar-
danapalo vicinus Assyrio, Midæque Phry-
gio, atque aliis item pluribus ex istorum
lumpuolosorum numero manet, quos cum
ejulantes audit, veteris fortunæ magnitu-
dinem recogitantes, & rider, & delectatur,
ac supinis cubans ut plurimum cantat, as-
perâ nimis atque injucundâ voce illorum
ejulatus obscurans, adeò ut id ægrè se-
rentes

rentes, nec Diogenem ferre valentes, de
mutandâ sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satis quidem,
* — cæterum quodnam illud decretum * pag. 66.
est, quod initio dixeras adversus divites
esse sancitum? MEN. Benè admones,
nescio enim quo pacto, cùm hac de re di-
cere proposuissem, ab instituto sermone
procul aberravi. Dum igitur ibi versabas;
magistratus concionem advocaverunt his
videlicet de rebus, quæ in commune con-
ducerent. Conspiciens ergo multos con-
currere, commiscens meipsum mortuis sta-
tim, & ipse unus eram de numero eorum
qui in concione aderant. Agitata sunt
igitur & alia multa: postremò verò de di-
vitis negotium. In quos posteaquam
plurima fuissent objecta, violentia, super-
bia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex
populo Primas quidam hujusmodi decre-
tum legit.

DECRETUM.

Quoniam, inquit, multa divites perpe-
trant in vita rapientes ac vim infe-
rentes, inopēsque omni modo despectui
habentes, visum est Senatui populòq; ut
cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem
eorum pœnas cum aliis sceleratorum cor-
poribus luant, animæ verò sursum remis-
sæ in vitam, in asinos demigrent, donec in
tali rerum statu quinquies ac vicies decem
annorum millia transegerint, asini sem-
per ex asinis renati, onera ferentes, atque
a pauperibus agitari; deinde ut liceat illis

è vita excedere. Hanc sententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Manicenis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rats, quæ Inferi statuunt, authenticæque fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant hujusmodi. Tum ego statim, cujus gratiâ veneram, Tiresiam adeo, atque illi te, uti erat, ordine narratâ, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquasquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus, verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhodamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dicamabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cæcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est*, inquit, *i iotarum privatorumque vita, et prudentior*. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspicendi, & vastos hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solùm in tota vita persequens, ut præsentibus bene compositis minimè curiosus, nullâ re solitus, quàm plurimùm potes, hilaris vitam ridensque trahucas.

14 Hæc cùm dixisset, rursus in Asphodelorum

lorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) ager, inquam, O Mikrobartzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus adducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenuéque, ac velut per rimam influens lumen, illud, inquit, Trophonii templum est, atque illac ad inferos è Bœotia descenditur, hac ascende, atque illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gavissus, solutato Mago, difficulter admodum per angustas antri fauces sursum repens, nescio quo pacto in Lebadiam perveni.

Dialogus 33.*Charon sive Contemplantes.*

MER. **Q**uid rides, O Charon? aut quid deserto navigio in hanc lucem adveniisti, non admodum assuetus Superam rebus interesse? CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descenderint. Neque enim ex ipsis quicumquam citra lacrymas trajecit. Quare exemplo illius Thessali adolescentis commoventi Dite impetrato, ut unum saltem diem a nave abesse liceret, in lucem ascendi, ac mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse.

cidisse. Nam peregrinus cum sim, scio te non gravari, quin ambulando me ducas singulaque demonstres, ut qui universa jam habeas comperta. **MER.** Non est orium, o porritor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Jove summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est, ut plane vercat ne cunctantem me vel totum vestrum sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede è summo dejiciat coelo, nimirum quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando rissus moveam. **CHA.** Despicias ergo me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, o Maize proles, illorum te etiamnum meminisse, quod vel sentinam exhaurire, vel remum agitare ne unquam quidem jussim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in navigii dorso porrectus stertis, aut si quam forte ex umbris loquentem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuè conabularis. Ego verò quantumvis senex remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro, o charissimè Mercuriole, ne me deferat, sed ut novo aliquo conspectu redeam indicet quænam in vitâ geruntur. Quod si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ita rursus ego ad lucem

hucem tibi hallucinabor : quia tu hanc mihi das gratiam, & Cyllenie, perpetuò memori futuro. M E R. Hæc profectò res verberum mihi causa exister, adeò ut jam hinc commonstrationis hujus mercedem non sine ruberibus nobis fore prospiciam : obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat ? Principio ergò ut omnia singulatim & ex amissum conspicias, frustrâ laboras, & portitor ; nam hoc multorum annorum fuerit negotium : deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove. Tibi verò quò minus mortis munia peragere posses, fuerit impedimento, neq; non Ditis imperio detraherit, cum videlicet longo adeò tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoq; Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrificerit. Verùm quâ viâ ipsa rerum capita videre possis, jam consilium erit nobis capiendum.

2. CHA. Ipse, & Mercuri, quod optimum factu fuerit videris : ego verò peregrinus cum sim in terra, quid rerum hæc agatur, nescio. M E R. Breviter, & Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde cuncta quæss prospicere. Cæterum si in celum subvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam inde quasi ex specula omnia despiceres accurate. Cum autem tibi, cui semper cum mortuorum simulacris commercium est, in Jovis regiam ascendere minimè liceat, jam tempus fuerit excelsa aliquem montem disquirere.

CH A.

C H A. Nosti, O Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere consueverim? Si quidem ubi & procellosus ventorum status obliquo velo incubuerit, ut sublime collatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, jubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid opimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cum sis gubernator, quæ tibi convenire visa fuerint, facito. Ego verò ut est vectorum conditio, tacitus sededo per omnia tibi jubenti obsecundans. **M E R.** Rectè admones, **O Chæron**, ipse enim quid facto opus sit scito, ac speculam nobis idoneam invenero. Nam ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus, aut utroque eminentior Olympus ille? **A:** qui in Olympum mihi intuenti non contemnendi cujusdam consilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. **C H A.** Tuum ergo fuerit imperare, **O Mercuri.** Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. **M E R.** Homerus poëta dicit, Alcæi filios, cum & ipsi duo essent adhuc pueri, statuisse olim unà cum radicibus Ossam evulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrantur hoc pacto sufficientem se gradum & ascensum in coelum habituros. Verùm hi adolescentuli, cum impii essent, audaciz suæ penas dederunt nos autem qui hæc in Deorum in juriâ minimè molimur, eor non

ipsi

ipsi eadem viâ ædificamus montem monti
agglomerando? quo videlicet exactiorem
& commodiorem habeamus prospectum.

CH A. Et duobus nobis, O Mercuri, vi-
res suffecerint ad loco-movendum vel Pe-
lion, vel etiam Ossam? M E R. Quid

illi, O Charon? an tu nos abjectiores,
magisque imbecillos infantulis illis judi-
ces, maxime cum simus Divi? CH A.
Nequaquam, sed res ipsa incredibilem
quandam magnifici operis ostentationem
continere videtur. M E R. Non inju-
ria, imperitus enim es, nec in poetarum
fabulis versatus. At egregius Homerus

duobus statim versibus accessum nobis pa-
ravit in cœlum, adeo faciliè congestis
montibus. Porro admiror hæc tibi præ-
digiola videri, cum tamen Atlanta non
ignores, qui vel solus cœlum ipsum

tenet, universos nos sustinens. Sed &
de fratre meo Hercule fortè audisti quo-
modo ipsi illi Atlanti in officium succes-
serit, ipseque se oneri tantisper, dum ille

interquiesceret, supposuerit. CH A.
Audio sanè hujusmodi: an autem vera
sint, ut & Poetæ, videritis. M E R. Ve-
rissima, O Charon, alioqui cujus gratiâ

illi illi sapientes ementirentur? Itaque
primum Ossam vestibulis eruas, quem-
admodum carmen præscribit & ipse ar-
chitectus Homerus: *at super Ossam Pelion*

arboribus densum. Vides, quàm citra na-
gotium pariter, & quàm poeticè effece-
rimus? Agè hac mole consensâ despiciam,

num aut hæc faciant satis, aut plura super-
fluere oporteat. Papæ! quid hoc? Hæcimus

adhuc.

huc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia & Lydia conspiciuntur : Ab occidente verò non amplius quàm Italia & Sicilia. Porro à Septentrione eo solum, quæ Istro, adjacent, apparent. Illinc autem Creta : neque hæc edmodum apertè. Quare, sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, præstremò omnibus superimponendus Parnassus. CHA R. Sic faciamus. Atque solum vide, nè plus æquo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusque reddimus, ita ut tandem unà cum ipsa mole deturbari, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum calvariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnia vado erit ; tu Oetam transpone, advolvatur & Parnassus. En iterum conscende, benè habet, cuncta jam conspicio : & nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige. ô Mercuri, neque enim parvam & humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, hæc ambo consistere nequeunt, ut pericula vaces, & spectandi sis cupidus. Verum hæc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedem figas, cern. Nunc omni ex parte res bene se habet, cùm & tu superâris. Jam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, utrique altero occupato confideamus. Tu autem nunc ecu is in orbem ductis intueberis universis.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quæ undique

certam

terram circumfluit. Tum montes ac flu-
vies & Cocyto, & Phlegethonte amplio-
res. Ad hæc homines admodum exiles, &
horum nidulos quosdam. MER. Urbes il-
læ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA.
Vides quàm nihil nobis tanto labore fit
effectum? Quin frustra sede movimus
Barnassum unà cum Castalia, tum & Os-
tam cæterosque montes omnes. MER.
Quid irà? CHA. Equidem è sublimi
exactè despicio nihil. Desiderium autem
erat non urbes solùm, neque montes ipsos
inquam in tabula depictos intueri; verùm
& homines ipsos, tum quæ faciant, quæq;
loquantur exaudire haud secus ac prius,
cum tu obvius mihi factus ridentem con-
spiceres, ac quidnam riderem, percuncta-
reris. Nam cum ridiculum quiddam audire-
m ipsum in modum delectabar. MER.
Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam
ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor,
vocatus esset, in post-erum, inquit, diem
veniam maxime. Atque interim dum hæc
diceret, regula quædam, nescio quo de-
turbante, à rectò in caput huic irruens,
ipsum necavit. Risi ergò hominem ut qui
promissa minimè præstaret. Sed & nunc
quò magis audiam, magisque videam, de-
lectandum mihi censeo. MER. Quie-
tus sis. Nam & huic malo remedium in-
venero, atque incantatione quadam ab
Homero acceptâ videndi aciem acutissi-
mam tibi vel brevi reddidero. Ac postea-
quam pronuntiavero carmina ipsa, me-
mor sis non ampliùs hallucinari, verùm a-
perta cuncta intueri. CH. Dic solum. ME.

Dimovi

*Dimovi nubem, visum qua texerat antea,
ut tandem agnoscas qua sint hominesve
Deive.*

CHA. Quid est? **MER.** Annon jam vides? **CHA.** Mirum in modum cæcus sanè Lynceus ille si mecum componatur. Itaque deinceps hoc primum me velim doceas, mihi que percunctantem respondeas. Sed heus tu, vñ & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neque ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere? **MER.** Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta cum sis, & cum remis rem habeas. **CHA.** Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cum illum vitâ jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam candidenam quandam navigantibus non admodum prosperam neq; salutatem fuisset auspiciatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atque tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) injecto, cum fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis universum miscbat mare, adeò ut parùm absuerit, quin tempestas quæ unâ cum densa caligine imminabat, navem nobis subvertisset. Tum ergo & ille nauseabundus bosam carminum partem Scyllæ & Charybdi evomit, sed & Cyclopi. **MER.** Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pracula aliqua reservare. **CHA.** At dic mihi.

Charon juxta Contemplantis.

Grassus & ille quis est vir magnus, conspicuusque.

Vertice sublimi atque humeris latissimus amplis.

M E R. Milo Crotoniates hic est, athleta, applaudunt autem ei Græci, quòd taurum sublatum solùm per medium ferat stadiis. C H A R. At quantò justiori causâ, ô Mercuri, ipsum me laudibus eveherent, qui paulò pòst ipsum tibi Milonem, quantus est, correptum in naviculam imponam : nempe ubi à morte invicissimò adversario luctâ superatus ad nos venerat, quando nec ipse planè intelliget què cruris implicandi ratione sit dejectus. Tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applausus. Nunc autem quia, propterea quòd taurum gesserit, est admirationi, grandia sapit, ac misericè sibi placet. Quid ergo de ipsa monstrabimur ? Num quòd mortem etiam aliquando sibi imminere speret ? M E R. Quid ? ille mortis recordaretur in tanto flore ? C H A. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ità multo pòst exhibiturum, quando videlicet nobiscum navigans nè calicem quidem ampliùs, nequàm taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici potest ? M E R. Cyrus, ô Charon, Cambyxis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atq; idem Assyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traduce-

re jam parat, hoc jam in animo desinens,
ut Cræso superato imperium habeat in
omnes. CHA. At Cræsus ubi tandem
ille? MER. Illorum oculos defleste
in magnam illam arcem; quæ triplici mu-
ro est sepra, Sardis illæ. An non Cræsum
ipsam vides in aureo, sedentem solio, ac
cum Solone illo Atheniensi differentem?
Vis auscultemus qua de re verba faciant?
CHA. Volo, ô Mercuri. CROE. O
hospes Atheniensis, qui jam divitias no-
stras vidisti, thesauros scilicet & quan-
tum nobis auri sit rudis, tum & aliam
supellectilem pretiosam, dic mihi quen-
nam omnium hominum felicissimum ar-
bitraris. CHA. Quid tandem diceret
Solon? MER. Bono sis animo, nihil
abjecti, ô Charon. SOLON. Fel-
lices quidem admodum pauci. Verum
his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem
sacerdotis filios arbitror felicissimos ex-
stitisse. CHA. Argivæ sacerdotis hic
dicit, qui nuper postquam matrem vehi-
culo insidentem ad sacrarium usque ad
jugum subeuntes adduxissent, è vivis sta-
tim excefferunt. CROE. Esto, ha-
beant illi felicitatis primas. At quis te-
nebit secundas? SOLON. Tellus A-
theniensis, qui præterquam quod bene
vixit, mortem etiam pro patria obire
non recusavit. CROE. Ego verò, ô
seclus, non tibi videor felix esse? SO-
LON. Nondum, ô Cræse, statui, quid
nec dum ad vitæ metam perveneris. Re-
ctissimus enim ejus rei index ac certissi-
mus mors ipsa existit, & vita ad finem
usque

que feliciter perducta. C. H. A. Optimè
facis, ô Solon, quòd nosti non es oblitus,
quoniam cymbam ipsam his de rebus judi-
care censes.

6. Sed quinam illi, quos Cræsus e-
mittit? aut quid humeris gestant? M. E. R.
Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi
mercede, cujus beneficio paulò p[ro]st-
tuitur. Est enim vir ille mirum in modum
vitiis deditus. C. H. A. Et illud est
suum splendidum sci icet, quòdque sub-
pallidum resulget rubore: nunc enim,
cum antè jam sæpe de eo audierim, ipsum
primum video. M. E. R. Hoc celebre il-
lud est nomen, cujus gratiâ tantopere pu-
gnatur. C. H. A. Atqui non video que-
nam pretio commendetur, nisi hoc fortè
ad rem pertinet, quod qui ferunt, eo gra-
vantur. M. E. R. Annon intelligis quot
hujus gratiâ bella, quot insidiæ, quot la-
pides, quot perjuræ, quot cædes, quot
vincula, quàmque longinqua navigatio,
quot mercaturæ, quot servitutes? C. H. A.
Propter hoc nè, ô Mercuri, quòd parùm
tibi æri præstat? Nam æs novi, ut qui à
singulis vectoribus, quod & tu ipse non
ignoras, obolum exigam. M. E. R. Est
ut dicis, ô Charon. Verùm æs, quia
magna est ejus copia, non est in pretio.
Aurum verò, & hujus quidem parùm, hi
qui terræ venas scrutantur ex immenso
profundo effodiunt. Attamen ex terra
provenit, quemadmodum plumbum, &
aliqua metalla. C. H. A. Insignem quan-
tatem hominum stulticiam narras, qui tanto
more prosequuntur rem tum pallidam,
tum

tum etiam gravem. **MER.** At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & plene vides. Nam cum Cræsum ipsum, tum verò maximè hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Cræsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus.

7. **SOL.** Dic mihi, ô Cræse, putasne laterum horum indigere Apollinem? **CROE.** Per Jovem, nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. **SOL.** Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, & auros lateres possideat. **CROE.** Quid ni? **SOL.** Magnam mihi paupertatem narra in cælo, O Cræse, si Deos, cum fortè desiderant aurum, ex Lydia advehere oportebit. **CROE.** Ubi enim alibi aurum, proveniret tantum quantum apud nos? **SOL.** Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? **CR.** Non admodum. **SO.** Poriori ergò re indigi estis. **CR.** Quinam ferrum præstantius auro? **SOL.** Si cùm stomachum respondere velis, facile quidam intellexeris. **CR.** Interroga tu modò, ô Solon. **SOL.** Utri præstantiores, an qui servant, an qui servantur? **CROE.** Qui servant profectò. **SOL.** Ergò si quemadmodum quinam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureòs gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? **CR.** Ferro sanè, ferro. **SOL.** Et si hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad Persas abeat. **CR.** Bona verba, ô homo. **SOL.** Dii meliora velint, quàm ut

hac

hæc hoc modo fiant. Verùm tu hac viâ
 videris ferrum auro nobilius fateri. CR.
 Ferreos ergò lateres Deo me consecrare
 jubes, aurum autem revocare? SOL.
 Neque ferro ille indiguerit; Sed five æs
 five aurum dicâris, aliis sanè futuram præ-
 dam ac possessionem suspendaris, & id
 quidem aut Phœnibus, aut Bœotiis, aut
 Delphis ipsis; aut etiam prædoni alicui
 tyranno. Deus autem artifices tuos pla-
 nè nihil moratur. CROB. Sæmper
 tu quidem divitias mihi invides, & oppro-
 gnas; MER. Non fert delicatus, hîc
 Lydus, ô Charon, verborum & liber-
 tatem, & veritatem: quin ei peregrina
 & nova quædam res videtur, homi-
 nem obscuro loco natum, ac pauperem,
 et quæ urgeant, intrepidè dicere. At-
 qui haud ità multò post Solonis recorda-
 bitur, nimirum quando eum à Cyro cap-
 tum in constructum regum oportebit
 conscendere. Nam quæ quique Parca-
 rum fuso sint decreta, ipsam Clotho
 nuper legentem audiui, in quibus & hæc
 erant scripta: Croesum quidem à Cyro
 captivum duci, ipsum autem Cyrum à
 Massagetide illâ necari. Viden' Scy-
 thicam illam scæminam candido vhen-
 tem equo? CHAB. Per Jovem.
 MER. Tomyris est, quæ suâ ipsius ma-
 nu Cyri caput detruncatum in utrem cru-
 ore refertum intrudet. Sed & filium
 Cyri vides, adolescentem? Cambyfes ille
 est. Is patre defuncto, in imperium succedet,
 ac ubi mille modis errarit, & in Lybis,
 & in Æthiopia, tandem insaniam correptus,
 occiso

occiso à se api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat ipsos adeò sibi prae cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum?

8. At quisnam is est, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit? quem corona adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet ingente mari seprà, regis se nomine jactat? MER. Bellè, ô Charon, quod interim occinis. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verum & hic tandem ab assistente famulo Mæandrio Orætz Satrapæ proditus in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit, nam & hæc nuper ex Glotho audivi. CHA. Præclare, ô Clotho, ita & ipsas in crucem suffige, & eorum capita generosè detruncas, quò se homines tandem agnoscant: Sed & tuo beneficio in sublime adeò ferantur, nimirum ut postea quantò altiori ruinâ, tantò graviore dolore decident. Porro, quod ad me attinet, quemcunque horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neque purpuram, neque regium capitis tegmen, neque lectum secum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed vidēsne vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios navigantes, alios bella gerentes, alios in fore

alios litigantes, alios terram aratro pro-
 scindentes, alios scenerantes, postremo
 alios mendicantes? CHA. Video vari-
 am quandam turbam, ac promiscuam, &
 vitam perturbationum plenam. Ad hæc
 civitates conspicio apum examinibus simi-
 les, in quibus proprium quendam, pecu-
 liaremque habent singuli aculeum, quo
 sibi vicinos pungunt. Quidam autem ex
 ipsis velut crabones aguntque feruntque
 imbecilliores. At agmen illud quod ex
 improviso illos circumvolitat, quinam
 sunt? MER. Spes, & Charon, & me-
 tus, & amentia, tum voluptas, avaritia,
 ira, odium, atque id genus alia. Ex his
 tantum ignorantia infimæ turbæ est per-
 missa, atq; per Jovem in eadem cum ipsis
 Republica degit odium, ira, æmulatio, tum
 imperitia, hæsitantia, avaritia. Porro
 spes & spes ipsos supervolitantes, ille
 eadem horrorem ingutit, aliquando ve-
 ro tantum trepidare facit; hæ autem su-
 per caput in altum vergentes ubi quispi-
 am apprehendere conatur, in sublime vo-
 lantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis,
 quod ipsum & Tantalum spud Inferos ab
 æqua pati vides. Quod si aciem inten-
 tis, conspicias in alta, & Parcas ipsas
 apenso singulos adnere tenuia quædam
 fila, quibus universum mortalium genus
 connexum dependet, vidēsne quasi quos-
 dam araneorum nexus ab ipsis suis in
 oculos demissos. CHA. Video equi-
 tum filum ut plurimum admodum tenue
 & a sublimi innexum: hoc quidem
 est, illud verò alibi. MER. Rectè vi-
 des,

des, ô portitor. Nam ab ipso fato immet interitus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore ejus, quicunque filium fragilius fuerit, rursus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides cunctos à tenui filo suspensos? At hic quidem ex ipsis in altum subtrahere sublimis est, verum paulò post ubi perderi tanto sustinendo non amplius poterit, filo dirupto decidens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem qui paululum tantum à terra fuerit subductus, cunctis metis cadat, citra tamen strepitum jacebit, adeò ut ruinam vix ipsi audiant vicini, C H A. Nimis quàm ridicula haec sunt, ô Mercuri.

10. M E R. Atqui nè verbis quidem illis pro dignitate consequi possis, quàm sint ridicula, maximè ardua illorum studia, & quòd nonnunquam, interea dum multa spe aluntur intereunt, ab opinione scilicet morte abrepti. Cujus nuntii, ministri, ut cernis, admodum sunt multiplices, tum febres, tum frigida, tum fervida (ut in veteribus quercera dicta) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicutæ, judices quoque atque tyranni. Et horum nihil omninò mentem eorum subit tantisper sanè, dum eorum curae natus feliciter processerint. At si quando suam se spe falsos senserint, tum illud frequens in ore, pariter & *heu, heu mihi*. Quod si jam inde ab initio secum perpenderent, mortales se esse, posteaquam paululum hoc temporis in

cha
ta fuer
rebus e
profect
vitam
minu
lenri r
rant,
ore sui
abe, f
propter
bonis
Sed er
mun
urger,
habitu
stigiun
relict
miser
le vero
prole
rio ex
ium
leptem
quid e
tam i
in eun
prospo
tingit
Oym
crema
vit,
suspens
bus d
des,
qui r
unmi

si fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis
 rebus omnibus, velut è somno migraturos,
 profectò & prudentius, circumspectiusque
 vitam ducerent, & cum emoritendum esset,
 minus angerentur. Nunc autem quia præ-
 senti rerum statu usuros se perpetuò spe-
 rant, cum minister aut vocarit, aut abdu-
 cere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel
 tabe, stomachantur, & ducenti renituntur
 propterea sanè, quòd abstrahendos se à
 bonis præsentibus nè aspectârint quidem.
 Sed enim quid non faceret ille, qui do-
 mum magno studio ædificando operarios
 urget, si intellexerit eam quidem finem
 habituram, ipsum autem se, cum jam fa-
 stigium imposuerit, discessurum, domo ita
 relictâ hæredi, ut is fruatur, ipse autem
 nullo nè semel quidem in ea cœnet? Il-
 le verò qui lætatur, quòd sibi masculam
 prolem uxor pepererit, idcircoque convi-
 vio excipit amicos, patris nomen, nempe
 suum puero imponit, præsciret puerum
 septem annos natum, emoriturum; nun-
 quid ob prolem tibi videretur gaudio ferri
 tam immodico? Verùm in causa est quòd
 in eum quidem intuetur, cui in filio res
 prosperè cadunt, cui patrem esse con-
 tingit, vel athletæ, vel ejus qui vicerit
 Olympia: vicinum autem, qui natum
 tremendum effert, non inspicit, neque no-
 vit, quo funiculo quàmque tenui sibi sit
 suspensus. Quin & eorum, qui de fini-
 bus digladiantur, quanta sit turba vi-
 ces, & quàm mulci coacervent pecunias,
 qui tamen antequam ipsis frui liceat, ab
 imminentibus, quos dixi, nunciis, tum

F

ministis

ministris avocantur. CHA. Video isthæc omnia, & mecum ipse cogito, quidnam jucundum eis in vita sit, aut quid tandem sit illud, quo spoliati tantopere stomachentur.

II. MER. Quinetiam si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspiciat quispiam diligenter, *extra aleam*, &, ut dicis, *extra ancipitem fortunam* constitutos, invenerit iis inherere tristitia longè plura jucundis: tot moribus, tot turbis, tot odiis, tot infidiis, tot iris, tot adulationibus miseri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, usque ad eò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hîc recensere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidisti aliquando bullas illas in aqua torrente aliquo cum strepitu scaturiente, existentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. Harum sane quædam sunt parvæ & exiles, quæ statim dissolutæ evanescent: aliæ verò diutius durant, atque aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & hæ dissolvuntur omninò, pereuntque. Neque enim scius fieri poterit. Hæc tibi hominum vita, singuli statu tumescunt, ità ut alii sint majores, alii autem minores, postremò quidam momentaneam, moxque deficientem sentiant inflationem, alii verò prius

*Homo
bulla.*

defici-

faciant, quàm omninò constituentur.
At omnes destrui & evanescere necesse
est. MER. Nihil tu quidem infelicius
hominum naturam similitudine expressisti,
quàm vel ipse Homerus, qui univer-
sum mortalium genus arborum foliis com-
parat.

*Homines
arborum
foliis si-
miles.*

12. CHA. At tales quavis sint,
vides tamen qualia faciant, ut inter se a-
vidè contendant pro imperiis, pro honori-
bus, possessionibusque, cum tamen ipsos,
universis his post se relictis, unico tantum
dolo instructos ad nos venire oporteat.
Visigitur, quoniam in edito consistimus
loco, quàm possum magnâ voce accla-
mando eos adhorter, primum quidem, ut
à conatibus & stultis & vanis abstineant;
deinde ut mortem semper præ oculis ha-
bentes hunc vitæ cursum transigant, in
hanc sententiam verba proclamans; ô stul-
ti, quid tanto studio in his rebus molimi-
ni? desistite à laboribus, neque enim per-
petuò vivetis. Nihil ex his, quæ hæc præ-
tera habentur, perpetuum est, nec ali-
quid istorum, cum moriendum est, secum
ferre quispiam poterit. Quin necesse
est hominem quidem (quisquis is tandem
erit) nudum abire, domum autem atque
pecuniam, & aurum, in aliorum transire ma-
nus, semperque dominum mutare. Hæc
etque ejusmodi alia, si unde exaudiri pos-
sint, ipsis inclamarem, annon putas vitæ
periculum magnæ fore utilitati, ita, ut etiam
audientiores longè inde fieri queant?
MER. ô beate, nescis quantopere eos
cum ignorantia, tum error occupaverit,

*Comme-
nitio
Cha-
ronis.*

adeò ut eorum aures, nè terebro quidem amplius aperire queas, tantâ obturârunt cerâ, haud aliter ac sociorum aures Ulysses, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quoniam audire potuerint, etiam si vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons potest, idem hîc præstat ignorantia. Quamquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atque in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHA. Vel illis ergò solis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgî turbâ semoti rideant, quæ alii factitârunt, & neutiquam conveniunt ipsis cum vulgo, adeò ut jam appareant ipsos fugam è vita ad nos adornare. Omnibus odiosi sunt, eò quòd istorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, o generosi vos, tamen si pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus.

13. CHA. Unum adhuc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectum sanè doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in qua cadavera reponant, dum in terra defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, sepulcra hæc vocant, ceterum tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illorum mortuorum sunt receptacula, cadaverumque custodiæ. CHA. Quid ergò saxa illa coronant unguentisque inungunt? alia præ tumulis constructo rogo, ac foveæ effoditæ

sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum
mulsamque aquam (quantum conjecturis
assequi possum) in ipsas foveas in'undunt
MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid
hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verum
illis persuasum est, umbras ab inferis redu-
ces cœnare quidem, utcumque liceat, cir-
cum nidorem, ac fumum volitando, bibere
autem è foveis aquam mulsam. CHA.
Illos adhuc bibere, vel esitare, quarum cal-
variarum sunt aridissimæ ? Atqui ridiculum
est me tibi hæc dicere, qui, quotidie ipsos
deducas, probè nosti an ubi semel terram
subierint, denuo velut postliminio jure ad
superos remeare queant. Quin & ipse
maximè ridicula paterer tot negotiis oc-
cupatus, si eos trajiciendo non deducere so-
lùm, sed reducere oporteret, si quando vel-
lent bibere. O Stulti, quæ est hæc amen-
tia ? Non scitis, quàm latè distantibus
finibus viventium, & mortuorum res
sunt sejunctæ, quoquo pacto se res habe-
ant apud nos, Ubi mortuas est, aque
tumuli, quo nescit honorem, & qui sortitur
spectandi funera saxi. Atqui honor unus
adoest & regi Agamemnoni, & Iro,
Thersitæ, & similis Thetidos formosus
Achilles. Unde jam pariter sicca nudæque
pererrant Asphodeli campos confractio ver-
tice cuncta. MER. Papæ ! quam mul-
ta ex Homero hauris. Sed quia me submo-
nuisti, Achillis sepulcrum tibi volo indi-
care Vides illud quod propè mare situm est,
illuc Trajanum est Sigæum, è regione au-
tem conditus est Ajax in Rœtæo. CH. Non
magnifica, neq; insignia sunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi
commonstra, de quibus infernè tam ma-
gnifica audimus. Ninum scilicet, Sarda-
napali urbem, Babylonem, Mycenæ quo-
que, tum & Cleonæ simul, & Ilium ip-
sum, nam illiuc oriundos multos memini
trajicere, adeò ut totis jam decem annis
neque navem subduxerimus, neque ea
interim sefrixerit. **MEN.** Ninus quidem,
O Portitor, jam est eversa, ità ut nè vesti-
gium ejus sit reliquum, neque ubi sita fu-
erit olim, facilè dixeris. Babylon au-
tem tibi illa est tot turribus bene munita,
quæ magno illo ambitu est septa, haud ità
multò post & ipsa desideranda, quemad-
modum nunc Ninus. At Mycenæ &
Cleonæ me sanè commonstrare pudes,
omnium verò maximè Ilium. Nam ubi
descenderis, sat scio, præfocâris Homerum,
propterea quòd tam magnificis versibus
has nugas decantare non erubuerit. Ve-
runtamen & quondam extiterunt felices,
nunc autem mortuæ sunt & ipsæ: Urbes
enim, **O** Portitor, perinde ac homines
emoriuntur, & quod longè mirabilius, so-
lidi etiam fluvii, ità ut Inachi ipsius in
Argo nè monumentum quidem reliquum
appareat. **CHA.** Vah, quæ laudes, Ho-
mere, quàmque superba nomina: *In-
gens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum stru-
cta belle Cleonæ.*

15. Sed interim dum fabulamur, qui-
nam illic dimicant, & quâ pro re se mutuò
cædunt? **MER.** Argivos vides & La-
cedæmonios, **O** Charon, atque semimor-
tuum imperatorem Othryadem suo ipsius
san-

Non ho-
mines
tantum
verum
& urbes
& prope
cuncta
morti
abnoxia
esse.

reguine trophæum inscribentem. CHA.
At pro quo tuis est pugna? MER. pro eo
ipso agro in quo pugnant. CHA. O ho-
minum amentiam, qui haud sciunt se,
etiamsi nunc quisquam eorum totam Pelo-
ponnesum possideat, unius tamen vix pedis
locum ab Æaco accepturos. Campum au-
tem aliàs alii colent, sæpè etiam hoc trophæo
per a atrum revulso. MER. Hæc quidem
hoc modo se habebunt. At nos jam hinc
descendamus, ac montibus his in suas sedes
repositis, regrediamur, ego, quidem quò
sum ire iussus, tu verò ad navem. Equidem
paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum
gregem mecum adducens. CHA. Probè
fecisti, O Mercuri, atque in eorum album
adscriberis, à quibus beneficio me affectum
perpetuò me agnoscam; quandoquidem
tuâ ope in hac peregrinatione plurimùm
sum adjutus. O qualia infelicitum homi-
num studia! Reges, lateres aurei, magnifi-
ca sacrificia, prælia; Charontis autem
nulla habetur ratio.

FINIS.

F. 4.

LUCIA,

LUCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGORUM

Liber 2.

Dialogus 1.

De Somnio, seu vita Luciani.

DEsieram nuper, in ludum ire factus jam ætate adolescens, cum pater unâ cum amicis consilium capiebat, quamnam artem potissimum mihi discendam proponeretur. Plurisque igitur videbatur humanitas, seu literarum studium, & labore multo, & tempore longo, & sumpto non exiguo, denique & fortunâ quadam indigere; nostras autem res cum parvas esse & modicas, tum verò celerè quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vitæ comparare possem, neque necesse habere adeo ætate jam proventus, domi deque paterna mensa vivere: sed non multo post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse.

esse me, referendo domum semper aliquid
ab arte quæsitum. Alterius itaque consul-
tationis caput propositum est, quænam ars
& optima, & ad discendum facillima &
homine libero maximè digna foret: dein-
de & minoris sumptu, atq; instrumento ege-
ret, multum autem & sufficientem quæstum
suppeditaret. Proinde alio aliam laudan-
te, prout quisq; animo affectus, aut usu ex-
pertus erat, pater ad avunculum aspiciens
(aderat enim is quoque statuarius tum ha-
bitus optimus, & poliendo marmore inter
præcipuos laudatus) minimè fas, inquit,
est, aliam artem prævalere, te præsentem. Sed
hunc (mèq; demonstrabat) abduc tecum,
& doce lapidum artificem probum, & eo-
rundem compositorem ac statuarium no-
bis esse. Poterit enim & hoc, natura, ut
scis, præditus felici. Fecerat autem hanc
de me conjecturam pater, ex ludicris à me
aliquando è cera confectis. Quando enim
à præceptoribus domum dimittebar, abra-
dens ceram, nunc boves, nunc equos, inter-
dum per Jovem, & homines, fingebar, non
omnino ineptè, ut tum videbat pater. Ob-
quæ à præceptoribus quidem plagas acci-
pere solebam; ad probandam autem in-
genii dexteritatem, hæc quoque tum in
parte laudis ducebantur: Atq; adeo bonam
ex eo spem de me omnes concipiebant,
ut qui brevi ad cō. artem hanc secundum
figendi illam facilitatem perdiscere
possem. Igitur simul atq; idonea dies
videbatur esse auspiciandæ artis, ipse
tradebar avunculo, non admodum, per
Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lulum quendam non insuavem
 ipsa res videbatur habere, & apud æqua-
 les ad ostentationem & laudem valere,
 si & Deos sculperet, & parva quædam si-
 mulacra, cum mihi, tum illis, quibus vel-
 lem, adornare possem. Ac tum primum
 quidem illud, quod & incipienti usu vi-
 nire solet, accidebat. Cœlum enim quod-
 dam avunculus mihi tradens, paulatim ta-
 bulam lapideam, quæ in medio posita e-
 rat, contingere, atque artem auspicari ju-
 bet, tritum illud admonens: *Dimidium
 facti qui caput habet.* Cæterum durius im-
 pingente me præ imperitiâ, tabula frangi-
 tur. Avunculus autem indignatus, & scu-
 ticam quandam propè jacentem corripens,
 nequaquam mansuetè, aut uti adhortan-
 tem decebat, excepit, atque initiavit
 me, ita ut mox in lacrymas præcæmum
 artis mihi verteretur. Ausugiens igitur
 indè domum redeo, continuèque ululan-
 do, & lacrymis oculos opplendo com-
 memorabam scuticam, demonstrabam vi-
 bices, nimiâque illius crudelitatem oc-
 cusabam: hoc quoque addens, quod in-
 vidia quâdam ista fecisset avunculus, vide-
 licet metuens, nè se in arte superarem. In-
 rascente itaque matre, & multa frangi
 convitia faciente, posteaquam nox super-
 venit, dormivi, plenus adhuc lacrymarum
 totamque noctem cogitabundus jacenti.
 Atque hætenus quidem, quæ diximus, ri-
 dicula pueriliæque sunt: quæ verò deinceps
 audietis nequaquam contemnenda
 sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultan-
 di cupidos auditores quoque requirant.

Nam

Nam, ut juxta Homerum dicam, *Venere mihi divino somnia nata. Almam per nossem*, ita clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuere, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi intonat: adeo plana fuerunt omnia.

2. Duæ mulieres manibus corripientes *Somnium*, trahebant me in diversum, utraque ad se *seu visio* videlicet, violentè admodum & validè. *Luciani.* Parùm itaq; absuit quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeo contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabantque mutuò sese: hæc quòd. me suum videlicet illa possideret: illa verò quòd. hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria, & virili aspectu, & squalida comâ, manus callo passim obductas habens, succinctâ veste, & marmoreo pulvere oppleta, qualis & ipse avunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodum honestâ habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas indura. Postremò autem permittunt meo judicio, ut utri earum consentandum mihi putem sententiam feram.

3. Ac prior quidem dura, atque virilis *Statuaria* illa sic coepit; Ego, chare puer, statuaria *Verba.* sum ea quam tu heri discere coepisti, familiaris adeo tibi & cognata à parentibus. Nam & avus tuus (addens nomen avi materni) marmorarius fuit, & avunculus pariter.

Pariter & patruus eundem artem ex-
 ercuere, & per nos inter præcipuos cele-
 brai sunt. Quod si igitur voles deliriis
 ac nugis, circa quas ista versatur (indicam
 alteram) abstinere ac mecum degere, prin-
 cipio generosè educaberis, humerosque
 habebis validos, & ab omni invidia alie-
 nus eris, neque unquam in terras alienas,
 atque externas hinc abibis, relictà partià
 atque domesticis tuis, neque etiam ob ver-
 ba & orationem modò laudabunt te o-
 mnes. Neque verò averferis corporis hanc
 fragilitatem, aut vestium sorditiem, nam
 his initiis profectus Phidias ille Jovem
 spectandum exhibuit, & Polycletus Juno-
 nem fabricavit: præterea Myron laudibus
 vectus est, & Praxiteles in magna admira-
 tione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum
 ipsis Diis. Quod si igitur horum unus in
 quoque fores, quomodo non celebris, & ipse
 apud omnes homines heres? Patrem certe
 beatum efficeres, & patriam tuam omnibus
 spectabilem redderes. Hæc atque etiam his
 plura balburiendo, & pleraque barbare
 pronunciando dixit statuaria, valdè stu-
 diosè omnia connectens, & me in suam
 sententiam adducere cupiens. Sed non ul-
 tra memini, plurima enim memoriam jam
 effugerunt.

4. Cæterum ubi tandem finem fecit, tum
 altera illa in hunc ferme modum orditur.
 Ego verò, ô fili, Humanitas sum, jam nunc
 consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut
 plenum nondum periculum mei feceris.
 Quanta igitur bona acquisiturus sis, si
 statuarius evadas, ipsa modò exposuit.
 Nihil

Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens: obscurus ipse degens modicum & minimè generosum quæstum facias: dejectus animo: tenuis ac pauper redditibus: neque amicis in judiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter cives beatus, sed hoc solum opifex videlicet quisquam, & ex multâ atque promiscuâ plebe unus, præstantiorem te semper formidans, & dicenda valentem præ oculis habens ac palrans, & in summa leporis quandam vitam agens, potentiorisque lucrum exilens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclaræque & admiratione digna multa opera præstiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus tibi similis esse oprârit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex manibus laborans, & iisdem vitium quæritans censeberis. Contrà autem si mihi obsequaris, principio tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut sic dicam) expertum te reddendo, animum (quod principium in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestiâ scilicet, justitiâ, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentis, fortitudine, amore honesti, & pulcherriimarum quarumcunque rerum desiderio. Hæc enim verè sincera sunt animi ornamenta, Neque autem latebit te vel veterum quic-

quicquam vel eorum quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæque fieri decet, me duce prospicies: & in summa, omnia quæcunque, seu divina, seu humana sint, parvo tempore docebo te: & qui nunc pauper atque inops es, istius nescio cujus filius, qui de arte ad eò illiberali, nescio quid consultas, haud ita multo post nimium felix nimiumque beatus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & laudibus efferreris, & pulcherrimarum quarumcunque rerum gloriâ celebraberis, illius etiam qui divitiis ac genere antestant in te animis ac oculis conversus. Ac vesti tum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum) Magistratibus vero & primò in confessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregre abiens profisceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atque conspicuum reddam, ut eorum quoque qui te aspicient, quisque proximè astantem leuiter impellens & commovens digito te demonstret, atque *hic est ille* dicat. Jam siquid studio dignum accider, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipsam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atque ora convertent. Atque si tum aliquid fortè dixeris plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendivim, & orationis potestatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis: & quod dici vulgò solet, quòd ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoque tibi.

tibi dabo : Nam postquam ipse ex hac vita discesseris nunquam desines conversari doctis , & consuetudinem habere cum optimis. Demosthenem illum certè vides , cuius filius fuerit , & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem , qui Tympanistræ ejusdam filius erat , & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpari. Socrates autem qui & ipse inter statuariam hanc artem enutritus fuerit , simul atq; primum intelligere coepit meliora , & relicta illa transfugit ad me , nimirum audis , ut nunc ab omnibus decantetur ? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros , res adeò splendoras , orationes tam graves ac lustras , vestium ornamenta , honorem , famam , laudem , primos assensus , potentiam , imperia , denique & illam quam ex dicendo consequeris gloriam , & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicem , tuniculam aliquam indues sordidam , habitumque assumes servilem , vestes præterea , scalptra , & id genus cætera sculptendi cædendique instrumenta in manibus habebis deorsum inclinatus in opus , humi repens , demissus , deniq; modis omnibus abjectus & contemptus , nunquam autem vel expergiscens , vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans , sed in opera intentus , ut illa videlicet proportionibus suis consona , & benè formata tibi reddantur : de te ipso autem , ut & concinnus & ornatus incedas , ninimè curam gerens , sed te ipsis istis saxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ , non expectare

expectato orationis fine, surgens, sententiam tuli; & relictâ deformi & operatrice illa transivi ad humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relictâ illâ principio quidem indignè ferebat complodebaturque manus, & dentibus infrendebat. Postremò autem quemadmodum Nioben audimus, ita hæc quoque dirigit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, nè miremini, somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera autem ad me respiciens, proinde, inquit, ego tibi hanc justitiam rependam, quoniam causam hanc benè & rectè iudicasti. Veni igitur & ascende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia ne quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterùm postquam ascendi, illa quidem agitare, atque aurigari cœpit ego verò ubi jam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplebar ab oriente incipiens usq; ad occidentem urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram, quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit quod tum spargebam, nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione me prosequerantur, & quasi deducebant.

Porro

Potè ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrâsse, rediit rursum non amplius eadem veste illa indurum quam habueram ab initio volans, sed videbar mihi tum admodum delicatus splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem stantem, atq; expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuitque eum, quàm parùm absuerit, quàm maximè digna de me ille cum amicis stauisset.

6. Atque hæc quidem memini videre me, cum primum è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor tum perturbatus, sed interea cum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & iudiciale est. Deinde alius quidem hæc interpellans: *Hyemale* (inquit) *somnium est*, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam tri-noctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis somniorumq; veterum, & ætate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam, O bone, Quoniam neq; Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paternâ & deinceps noctis visionem, non ut conjectionem, propositam tanquam nugari stauisset, illa narravit, præsertim in bello, & summâ rerum desperatione constitutus circumstantibus undiq; hostibus, sed

sed quòd utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, eà videlicet gratià, ut adolescentes ad meliora studia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur, & maximè si quis eorum prae inopia & paupertate pejus de seipso statuit animùmque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, sat scio, & quasi convalescet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, Humanitatemque appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem in qua tunc fui: deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nulla tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior evasi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. **N**E posthac murmuretis, O Superi, neque ad angulos conversi in aurem, alter cum altero colloquarur, indignantes multos parum dignos nostri symposii esse participes. Verùm posteaquam coactum est concilium, quisque propalam in medium suam adferat sententiam, & quæ accusatione digna sunt, accuset. Ceterùm Mercuri præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

MER.

M. R. Etrige aures vocem comprime.
 Quis ex Diis senioribus & perfectis, qui-
 bus permiffum est, in concione, verba vult
 facere? ipsa deliberatio de inquilinis, &
 hospitiis, futura est. M. O. M. Ego Mo-
 nui, O Jupiter, si fandi copiam mihi se-
 neris. J. U. P. Jam ipso præconio loquen-
 ti libertas tibi facta est: itaque meo per-
 missu nihil opus est. M. O. M. Aio itaque
 vtiliosè & improbè nonnullos nostrum ta-
 cere, quibus non satis est semet Deos ex
 hominibus factos esse, nisi suos quoque
 edissequas, & famulos nobis honore pa-
 ri esse ostenderint; quâ in re nihil ma-
 ius aut juvenile se fecisse existimant.
 Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquen-
 ti libertas mihi concessa sit. Neque enim
 aliter quæ sentio effari possim. Sed me
 omnes ex æquo noverunt quàm liberæ lin-
 guæ Deus sim, & quàm nihil eorum quæ
 verum honestè & decorè sunt reticere
 timeam. Etenim omnia in reprehensionem
 populo, ac propalam, quæ mihi videntur
 inloquor, neque reformidans cujusquam
 auctoritatem, neque præ verecundia sen-
 tentiam meam celans. Quapropter &
 acriosus multis esse videor, & naturâ
 prophanticus, dum communis quispiam
 animus accusator ab illis vocor. Sed
 cum posteaquam licitum est, atq; ita jam
 proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate
 loquendi facultatem mihi concessisti, nihil
 reformidans dicam. Multi sunt, inquam,
 non contenti, quòd ipsi in deorum concili-
 um admissi nostri contubernii sint partici-
 pi, quòdque pari sorte nobiscum convi-
 vantur.

vantur, præsertim cum ex dimidio homines eos esse constet, suos præterea ministros, & chori socios in cœlum adduxerunt, eosque Deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persolventes. **JU P.** Nè quid obscuris ambagibus involvas, ô Mome, verum perspicuè & dilucide, quæ sentis, eloquere, additis quoque nominibus. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta, ut multo pariter in suspensionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium insimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. **MO.** Euge, ô Jupiter, quod me a linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Preinde nominatim quoque eosdem perstringam. Ille enim generosissimus Bacchus semi-homo existens, neq; à materna Ripe Græcus, sed Syrophœnicis cujusdam mercatoris, nempe Cadmi nepos posteaquam immortalitate donatus est, cujusmodi illi quidem sit non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neq; errantem ejus incesum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videntur quam molis sit & effœminatus deliciis, & mi insanus, statim à summo mane mentis spirans. Ille verò totam curiam nobis adiecit, & toto choro adiecto præstò est. **DEUS.** declaravit & Pans, & Silenum, & Satyros agrestes quospiam & caprarios per mulieres homines saltationi deditos, & formâ mortuolos. Quorum hic quidem gerens con-

na, dimidiâ atque inferiore parte corporis
aptam referens, barbâmq; profundam
natriens parùm ab hircò discrepat. Alter
verò senex, calvitio & simis naribus de-
formatus, plurimùm super asinum inequi-
tans, genere Lydus est. Cæterùm Satyri,
cutis auribus, & ipsi calvi & cornigeri,
qualia ferè hædis nuper natis excrescunt
cornua, Phryges quidam existentes. Sunt
verò caudati omnes. Videre ejusmo-
di Deos nobis facit generosus ille. De-
inde miramur, si contemnunt nos ho-
mines, videntes adeò ridiculos, & por-
tentosos Deos. Mitto enim dicere,
quòd & duas mulieres adduxerit, nempe
Ariadnem, ejus etiam coronam stel-
larum choro annumeratam addidit: al-
teram Icarî agricolæ filiam, & quòd
omnium est ridiculosissimum, & Supe-
ri, Brigones quoque canem adduxit, ne
castitiâ afficeretur puella, si in cœlo non
haberet catellum suum. Hæc ve ò non vi-
dentur vobis esse contumeliosa, quæque
nec insania, nec risu careant? Audite etiam
alios.

3. J U P. Cæve, Mome, quidquam di-
xeris, aut de Æsculapio, aut de Her-
cule. Video enim quò orationis tuæ
impetu rapiaris. Etenim horum alter
agit medicum, & ægros morbis le-
vat, estque planè multis aliis antefe-
rendus. At Hercules filius meus non
paucis laboribus immortalitatem ade-
ptus est. Itaque cave nè hosce accuses.
M O M. In tui quidem gratiam tacebo
Jupiter, etsi multa dicenda habeam, atque
si

si nihil aliud, adhuc, tamen signa igne
 usta in corpore retinent. Porro si licet
 & adversum te dicendi libertate uti, multa
 haberem quæ possem oratione reprehen-
 dere. **JUP.** Atqui in me maximè
 licet dicere. Nunquid igitur & me ut De-
 um inquilinum in jus vocas? **MON.**
 Equidem in Greta non tantum hoc au-
 re licet, verum aliud quoque de te dis-
 tant, atque etiam sepulcrum tuum com-
 monstrant hospitibus. Ego vero neque
 illis fidem habeo, neque ex Achivorum
 numero Æginensibus supposititium te esse
 affirmantibus. Cæterum, quæ cum pri-
 mis reprehensione digna sunt, ea in me-
 dium adducam. Enim vero horum delictor-
 um principium & causam cur nosse
 confessus nothis abundet, tu Jupiter præ-
 buisti, cum te mortalibus mulieribus
 commiscuisti, & aliàs alià formâ ad ipsas
 descendisti. Ità ut metueremus nè quis
 comprehensum sacrificaret, cum taurus es-
 ses; vel aurifex aliquis te conficeret, cum
 aurum esses; & pro Jove nobis aut mo-
 nile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed
 enim hisce semideis cælum jam comple-
 visti, neque enim aliter possum dicere. Est
 que res planè absurdissima, si quis ex im-
 proviso audierit Herculem in Deorum
 numerum esse assumptum, Eurysthem
 autem, qui illi imperavit, fatis functum
 esse: & Herculis templum cerni in pro-
 ximo, ministri existentis, Eurysthei vero
 illius domini, sepulcrum. Et rursus ex
 Thebanis Dionysius Deus factus est, cui
 autem consobrinus almirum Pentheus &

Actæon

Astzon, & Learchus homines faciunt omnium infelicissimi. Ex quo vero tu, Jupiter, semel illis hanc licentiae januam aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, te omnes imitantur. Neque solum masculi Dii, sed (quod est turpissimum) etiam Deae foeminae. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Jasonem, aliosque? Itaque haec mihi missa facienda videntur, multum enim laboris esset haec cuncta singulatim reprehendere.

4. J U P. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaveris, affecto contumelià genere: M O M. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in caelo versatur regio sceptro insidens, ac tantum non super capite tuo nidificans, & Deus esse gestiens? aut illam quoque in Ganymedis gratiam praeteribimus? Atqui, ô Jupiter, Artis ille, & Corybas, & Sabazius unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiarâ redimitus est, neque Graecam vocem sonans, adeò ut si quis illi nectar propinet praebentem non intelligat. Itaque & Scytha & Geta haec videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non aliâ ratione, quàm Zamolxis servilis conditionis homo existens, divinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus, haud scio quomodo nobis im-

posu-

posuerit. At sanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterum tu ô canino rictu hians Ægyptie qui syndone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latitando? Quid autem sibi vult & Memphites taurus ille versicolot, qui & adoratur, & respondet oraculis, neque non Prophetas habet? Pudet verò me, Ibides, percensere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cælum usq; conscenderunt. Illa itaque, ô Dii: quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quæ ferre potes animo, pesteaquam arietis cornua tibi produxerunt? **JUP.** Turpia profectò sunt quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prosus à prophanis deridenda sunt. **MO.** Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. **MO.** De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho, ille, inquam, scelesti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinandi prædictionem habetis in pretio, sed jam omnis lapsis & quævis ara responsa dat oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo persusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statu medetur febre laborantibus in Olympis, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & è regione Prothésilao, nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omnino nos despectui habere coeperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & supposititiis dicta esse volui. Cæterum ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo possunt esse, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab interitibus hominibus philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quamquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certè persuasum habens, quod etiam si infinitas locatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à satis decreta sunt, & quæ sub initium cuique nascentium Parcas fatalibus fufis adnoverint. Perlibenter itaque te, Jupiter, interrogarem, ubinam gentium tibi visa esset aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias, mihi dubium non est, nisi

fortasse quispiam sardus sis ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam sibilare, maxime vero eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaque pro concludenda oratione, si ita sedet animo tuo Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conscriptum. JUL. P. Recita, neque enim omnia absurda aut de nihilo reprehendisti. Et sanè multa ex illis inhibenda & coercenda sunt, nè in immensum excrescant.

Decretum, Bona Fortuna.

Et hoc ad exemplum Atheniensium psephis-
matum factum. Sic enim & apud illos aliquoties de peregrinis Urbe ejiciendis in senatu decretum legesque Latæ fuisse, ut cum alibi, tum ex orationibus quibusdam Demosthenis patet.

6. **C**oncilio legitime coacto, septimo idus N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præsidentem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio tangebatur nocturno, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes cœlestis Reipublicæ communi nobiscum participatione nothi & subditi, haud scio quonam modo etiam Dii esse contententes cœlum compleverunt, ita ut symposium tumultuosis turbis plenum sit obstrepentibus passim diversis linguis multitudinis undique accersitæ. Defecit autem Ambrosiæ & nectaris copia, adeo ut minime jam cœmenda sit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, qui sunt procacitate & immodestia, Diis veris & antiquis loco motis semet ipsi primis dignantur accubilibus præter omnem morem patrium

patrium : ad hæc, in terris quoque ante alios honorari contendunt, visum est, senarum populóque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, sepem autem ad cognoscendum appositi elegantur Dii perfecti, tres quidem ex cuius veteri quæ Saturno regnante constituta est : quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum erant, dicto prius juramento legitimo, nimirum Syge. At Mercurius proclamato præconio universos in concienem congeget, quicumque in Deorum concilium legitime admitti postulant. Veniant autem illi adductis iuratis testibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent, verum arbitri accuratè expedientes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in cælum ascenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia, neque Minerva rei medicæ intenta sit, neque Æsculapius dandis oraculis vacet, aut serviat, neque Apollo tanta soli sibi obunda vendicat, sed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharæcolum, aut medicum agat. Porro Philosophis dicetur, nè nova subinde fingendo comminiscantur nomina, neque de iis, quorum imperitiunt, nugentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta sunt, illorum imagines subvertantur, earumque

rúmque loco aut Javis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius: cuiuspiam erigatur, illis autem uibs congesta terra sepulcrum accumulet, & aræ loco statuam reponat. Quod si quis præconio dicto audiens esse noluerit, arbitrórúmque examen & censuram subire recusarit, ille indictâ causâ condemnetur. Justissimum equidem decretum est istud, O Mome, & qui suffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ita fiat, complures enim novi futuros, qui sua non sunt adjecturi suffragia. Verùm in præsens abite. Cæterùm in concionem accersiti à Mercurio venite adferentes unusquisque cognitiones claras, & manifestas probationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo divinitatem adeptus sit: ad hæc tribum quoq; & curiales. Verùm enimvero, qui præsto non fuerit, parùm curæ erit arbitris, tamen ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimârint.

Dialogus 3.

Timon sive Misanthropus.

TIM. O Jupiter Philie & hospitalis, & sodalitie, & domesticæ, & fulgurator, & iusjurandice, & nubicoge, & grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtz tribuunt, maxime cùm hærent in versu. Nam tum illis tum multi nominis factus, carminis ruinam fulcis,

Timon sive Misanthropus.

fulcis, merrique explēs hiatum. Ubi tibi
nunc magnicrēpum fulgur, gravifremum
tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum
fulmen? Nam hæc omnia jam palām ap-
paret nugas esse, fumūque Poëticum, nec
omnino quicquam præter nominum stre-
pitum. Sed decantata illa tua arma eminus
ferientia, expromptaque nescio quomodo
penitus extincta sunt, frigēque, adeò ut
nē minimam quidem scintillulam iracun-
diæ adversus nocentes reliquam obtinent
rat. Itaque citius quivis ex his, qui peje-
raturi sunt, extinctum ellychnium me-
tuerit quàm flammam fulminis cuncta ne-
cantis: adeò titionem quempiam incutere
videris eis, ut ignem quidem aut fumum
ab illo proficiscentem nihil quicquam for-
mident, verùm hoc solum vulneris in-
ferri posse iudicent, ut fuliginē comple-
antur. Quibus rebus factum est, ut jam
Salmonæus tibi sit ausus etiam obtonare,
neque id admodum abs re, quippe adver-
sus Jovem usque ad eò frigidum, vlr ad fa-
cinora fervidus, audaciæque tumidus.
Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub
mandragora stertis, qui neque peje-
rantes exaudiss, neque eorum qui flagi-
ria committant, respectum agas? Cæcu-
tis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea
quæ fiunt, aurēque jam tibi obsurdue-
runt, instar horum, qui ætate defecti
sunt. Quandoquidem cū juvenis ad-
huc esses, acrique animo vehemēsq̃ue
ad iracundiam, permulta in homines ma-
lēficos ac violentos faciebas. Neque
tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obviabatur ægis, obtridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito lcco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neque non grando saxorum in morem. Atque ut tibi molestè differam, imbrisque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repenti Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnes sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorèm appulit, humani generis, quasi scintillas quasdam servans, unde scelera ius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia præmium ab illis reportas, cum jam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicantes.

2. Onitto loqui, quoties jam templum tuum sacrilegio compilârint, cum tibi etiam ipsi in Olympicis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantumque extinator, & Titanum victor sedebas, cum tibi casaries ab illis circum tonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, o præclare, quis tandem erit

finis.

finis, quæ tu adeò securè despicias? Aut
quando de tantis maleficiis pœnas sumes?
quot Phæhontes aut Deucaliones satis
idonei sint ad expiandam tam inexhau-
stam morum iniquitatem? Etenim ut de
communibus silëam, de iis quæ mihi ac-
ciderunt dicam, cum tam multos Athe-
nienses in sublime evexerim, ex pauper-
rimis divites reddiderim, cunctisque, quot-
quot opus haberent, suppeditarim, imò
semel universas opes in amicos juvandos
effuderim, simul atque his rebus ad ino-
piam deveni, jam nè agnoscor quidem ab
illis, nec aspicere dignantur me, qui du-
dum reverebantur, adorabant, meoque de
nutu pendebant. Quod si quando per vi-
am ingrediens fortè fortuna in eorum
quempiam incidero, perinde ut everfam
hominis jam olim defuncti statuas, ac
temporis longitudine collapsam prætere-
unt, quasi nè nòrint quidem. Alii verò
& procul conspecto me aliò in aliam viam
deflectunt, existimantes sese inauspicatum
abominandumque visuros spectaculum,
quem non i:à pridem servatorem & adju-
torem suum esse prædicabant. Iaque pro-
mentibus malis ad ex reme redactus con-
silia, rhenone arrepto, terram exerceo,
quaternis conductus obolis, atque hîc cum
solitudine, cumquæ ligone philosophor.
Hoc interim lucri mihi videor facturus,
quòd posthac non intuebor plerosque præ-
ter meritum secundis fortunæ successibus
utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam
igitur tandem aliquando Saturni Rheæque
proles, excusso profundo isto, gravique

somno (nam Epimenidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo jactato fulmine, aut
ex Oeta redaccenso, ingenti redditâ flammâ
iram aliquam strenui illius ac juvenilis Jo-
vis ostende, nisi vera sint quæ à Cretenſibus
de te, tuâque sepulturâ feruntur.

3. J U P. Quis hic est, Mercuri, sic vo-
ciferans ex Attica, ad Hymettum in radice
montis, horridus totus, ac squalidus,
pellêque amictus: fodit autem, ut ar-
bitror, nam pronus incumbit, komo lo-
quax & confidens, nimirum Philosophus
est, neque enim alioqui ad id impia, nesa-
riâque in nos fuerat dicturus. M E R.
Quid ais parer, an non nôsti Timonem
Echecratidis filium Colyttensem? Hic
nimirum est, qui nos sæpenumero in sa-
cris legitimis convivio accepit, ille repen-
tè dives factus, ille qui totas hecatombas,
apud quem splendide Jovialia festa consu-
evimus agitare. J U P. Hem quænam i-
sta rerum commutatio? hiccine honestus
ille dives quem tam frequentes cingebant
amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit ha-
bitu squalidus, ærumnolus, fossor condu-
ctitius, uti conjicio, cùm tam gravem ligo-
nem gerat? M E R. Ad hunc modum
illum quodammodo probitas evertit, atq;
humanitas, & in omnes, quincunque e-
gerent, misericordiâ. At revera Vecordia po-
tius facilitâque, nullûsque in suscipien-
dis amicis delectus, quippe qui neutiquam
intellexerit, sese corvis lapîsque largiri.
Quin cû n à vulturibus tam multis misero
jecur eroderetur, amicos esse eos, & soci-
os judicabat, quasi benevolentia erga
sele

se afficerentur, cum illos epulae magis
caperent. Ego posteaquam ossa peni-
tus nudassent, circumposuissentque: deinde
si qua medulla suberat, hanc quoque
admodum diligenter exsuxissent, au-
fugerunt, exsuccum & radicitus defectum
destituentes, adeo ut postea ne agnoscant
quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut
sint qui suppeditent, vicissimque imper-
tiant. Has ob res fessor, & sago, ut vi-
des, opertus pelliceo urbem praepudo-
re fugiens, mercede terram exercet, ad-
versus ingratos atrabile stomachatur, qui
quidem ipsius benignitate ditati, admo-
dum fastuosè nunc praerescunt, ac ne no-
men quidem, an Timon vocetur, nove-
rint. J. U. P. Atque profectò vir neuti-
quam fastidiendus, aut negligens est,
& jure optimo indignatur, qui iis tan-
tis in malis agat. Quare sceleratos istos
adulatores ipsi quoque fuerimus imi-
tati, si eum virum neglexerimus, qui tot
tauros, & capras pinguiissimas nobis
in aris adoleverit, quarum nidor etiam-
dum mihi in naribus residet. Cæterum
propter negotia & turbam maximam pe-
jerantium, tum vi, non jure agentium,
neque non aliena rapientium, præ-
terea ob formidinem quam mihi pariunt
sacrilegi, (quorum quidem cum multi sunt,
tamen observatu difficili, adeo ut ne mini-
mum quidem nos conivere sinant) longo
jam ad Atricam regionem oculos non
converti tempore, maxime posteaquam
philosophia & de verbis digladiationes
apud istos increbuerunt, ita ut pugnan-
tibus

tibus inter se istis vociferantibusque nè exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis conficique, qui virtutem quandam, & incorporea quodam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est, Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter id istum abeas. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseverent, neque adeo facile demigret, etiamsi quam maxime illos præ bonitate rursus ex ædibus egerit. Cæterum de palponibus illis, atque ingratitude quâ in hunc sunt usi, in posterum consulabo, scenasque daturi sunt, simul atque fulmen instauravero. Nam facti sunt in eo retusâ cuspide duo è radiis maximi, cum nuper avidius in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quod Pericles obtentâ manu eum protexerit. Cæterum fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsam parum absui, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audire, semque esse? Idque non iis modò, qui causas

causas agunt, verum etiam qui vota faciunt conducibile. En mox e pauperrimo dives evaserit Timon, qui seipsum imprecando clamoroso & improbum praestiterit, Jovemque reddiderit attentum. Si vero silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLU. At ego Jupiter haudquaquam ad istum rediturus sum. JU P. Quid ita non rediturus, optime Plute, praesertim a me jussus? PLU. Quoniam, per Jovem, injuria me affecit ejiciens, & in multa fragmenta difficans, idque cum illi paternus essem amicus, ac me, penè dixeram, furcā ex aedibus expulit, nec aliter quam ii, qui e manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte, o Jupiter, qui manus intellecturi sint, qui amplexuri quibus equidem in pretio sim, & majorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum in inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, cum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim donare soliti. JU P. Nihil istiusmodi postulat in te facturus est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius illa, te videlicet potius praeprobandum quam inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactus foribus liberè permiserit vagari, neque includens, neque Zelotypus in te. Porro alias diversa de causa in divites stomachabare, cum diceret, te ab.

ab illis repagulis, clavis ac signorum ob-
 jectaculis impressis ita fuisse conclusum,
 ut nè prospicere quidem in lucem tibi
 liceret. Id igitur apud me deplorabas, affir-
 mans præfocari te nimis tenebris, eoque
 pallidus nobis videbaris, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assiduo colligendi,
 coacervandique usu contractis, contortis-
 que: quod si quando daretur opportunitas,
 aufugiturum quoque ab illis te minitabare.
 In summa, rem supra modum acerbam ju-
 dicabas in æreo ferreove thalamo, Da-
 naës exemplo, virginem asservari, atque
 à scelestissimis educari pædagogis scœ-
 nore & computatione. Proinde absur-
 dè facere aiebas quòd te præter mo-
 dum adamarent, neque cùm liceret frui
 auderent, neque cùm ipsis esset in
 manu, amore suo securè uterentur,
 sed vigiles observarent, ad signum ac
 seram oculis nunquam conniventibus,
 neque usquam dimotis semper intuentes,
 abundè magnum fructum arbitantes,
 non quòd ipsis fruendi facultas adesset,
 sed quòd nemini fruendi copiam facerent,
 non aliter quàm in præsepi canis, nec
 ipse vescens hordeis, nec equum fameli-
 cum id facere sinens. Quinetiam ride-
 bas istos, qui parcerent, & asservarent, &
 (quod esset absurdissimum) etsi quidem si-
 bi subtraherent, vererenturque contringe-
 re, non intelligerent autem fore, ut aut sce-
 leratissimus famulus, aut dispensator, aut
 liberorum pædagogus furtim subiret, lu-
 dibrio habiturus infelicem & inamabilem
 herum, quem postea sinat ad obscuram,

& oris angusti lucernulam, ac siticulolum ellychniolum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc quondam incusaveris, nunc in Timone diversa his criminari?

5. P L U. Atqui si rem vere perpende-
ris, utrumque me jure facere judicabis.
Nam & Timonis ista nimia lentitas, neg-
ligentia potius, haud benevolentia, studi-
umq; quod ad me pertinet, meritò videat-
ur. At è diverso, qui me ostiis ac te-
nebris inclusum servabant, id agentes, quo
scilicet crassior, saginatiórque, ac nimia
mole turgidus evaderem, cum interim ne-
que ipsi contingerent, neque in lucem pro-
ducerent, nè vel aspicerer à quopiam, hos
dementes, & contumeliosos in me judica-
bam, quippe qui me nihil commeritum tot
in vinculis cogerent situ carieque putre-
scere, haud intelligentes, quò mox demi-
grent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit,
relicturi. Neque hos igitur probo, neque
illos, qui nimium facile mihi manus admo-
vant, sed qui (quod est optimum) medio-
critate utuntur, uti nec proflus abstineant,
nec penitus profundant. Etenim per Jo-
vem illud considera Jupiter, si quis ubi ju-
venem & formosam uxorem lege duxerit,
postea neque observet, neq; omnino zelo-
typia prosequatur, concedens illi ut n Ætu
atque interdiu eat quò velit, & rem cum
quibuscumque habeat, vel potius ultro pro-
ducatur ut adulteretur, fores aperiens, pro-
stituens, & omnes ad eam invitans, num
hic amare videbitur? profectò hoc tu ne-
quaquam dices Jupiter, qui sæpenumero
amorem

amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici finat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetuam virginitate continet, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportu.rit operam dare, fruique conjugio, puellam adeo formosam atque amabilem finat emarcescere per omnem viam tanquam Cereri sacerdotem alens? Quare & ipse sæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorque, atque exaurior, à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitivus compedibus vincior. **J U P I T E R.** Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem utrinque potestas egregias habuit: alteri quidem cum, Tanali in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inbiant auro: alteri verò dum illis ceu Phynco cibos Harpyæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò posthac usus cordatior. **P L U.** An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò inflexerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quò minus influam, veritus nè si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaïdum dolium aquam mihi videat allaturus, frustra que intusurus, vase non

continente liquorem, imò priùs propemodum effuso quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. J U P. Perinde nì hiatum istum obturaverit, perpetuàmque perstillationem sistere studuerit, te propediàm effuso, facìlè inveniet sagum rursus & ligonem in fæce dolii: sed interim abite, atque illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopes ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuspidè restituta resarciant. Nam eo nobis excuminato opus fuerit.

6. M E R. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ò præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. P L U. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, ve ùm si quando proficiscor à Jove missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ità ut ægrè ad metam peringere queam, sene nonnunquam interim facto, qui mē operibatur. Porro cum discedendum est, statum vides multò avibus celeriorē. Unde fit, ut vix jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, saltu stadiū transensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. M E R. At ista quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie divites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus antè nè atellus quidem suppeditàrit. Il tamen purpura i, aurumque manibus gestantes,

stantes obambulant. Qui nè ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per hominum divites fiat. P L U. Isthæc alia res est, Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus, nec à Jove, sed à Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque, quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interes defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte jacer, vetere inteo in genua injecto reclusus, de quo feles digladiantur. Porro qui me speraverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quàm n hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, jamque novus dominus pronunciatus est, sive cognatus quispiam, sive adulator, sive servulus obscænus, qui puerili obsequio favorem metuerit, etiam tum mento subrepto, pro variis omnigenisq; voluptatibus quas ipsi jam obseletus suppeditavit servus, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appellatur. Cæterum illos nè quicquam hiantes, seque mutuum intuentes relinquit, ac rerum luctum agentes, quod ejus-

hujusmodi thynnus ex intimo sagene sinu
elapsus, qui non parùm magnam escam
devoâr. At hic repentè totus in me ir-
ruens, homo vitæ mundioris, atq; elegan-
tioris rudis, pingui, illorâque cute, qui
compedes etiamdum horrescit, & si quis
præteriens loro increper, arrectis stat au-
ribus, quique pristinum, perinde uti tem-
plum adoret, non est deinceps tolerandus
illis quibus cum vivit, verùm & ingenuos
afficit contumeliâ, & conservos flagris cæ-
dit experiens, num & sibi hujusmodi li-
ceant, donec aut in scortulum illapsus, aut
equorum alendorum studio captus, aut a-
dulatoribus sese permittens, dejerantibus
Nireo formosiorum esse, Cecrope Cedi-
ore generosiorum, callidiorum Ulyse,
unum autem vel sedecim pariter Ciceris
opulentiorum, momento temporis semel
profundat infelix, quàm minutatim multis
ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant col-
lecta.

M E R. Ista fermè sic se habent, uti nar-
ras: verùm ubi tuis ipsius ingrederis pe-
dibus, qui tandem cæcus cùm sis, viam in-
venire soles? Aut qui dignoscis, ad quos-
nam Jupiter te miserit, dignos illi viros
qui divitiis abundant? **P L U.** Enimvero
credis me reperire istos ad quos mittor?
M E R. Per Jovem haudquaquam. Ne-
que enim alioqui Aristide præterito, ad
Hipponicum & Calliam accessisses, cùm
ad alios Athenienses, homines nè obolo
quidem æstimandos. Cæterùm quid facis,
quando quidem es emissus? **P L U.** Sur-
sum ac deorsum circumcursans oberro, do-
nec

Dec imprudens in quempiam incurrero.
Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè pri-
mus me nactus sit, abducit, ac possidet, te,
Mercuri, pro lucro præter spem subjecto
venerans atq; adorans. MER. Num ergò
fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipsi-
us animi sententiâ, ditari abs te hos, quos
ille dignos existimârit, quidem ditescerent?
P L U. Et jure quidem optimo fallitur ò
bone, quippe qui cum me cæcum esse non
ignorer, emittear vestigatum rem usque a-
dèò repertu difficilem, and jam olim è vita
sublatam, quam nè Lynceus quidem faciliè
inveniret, quæ nimirum adèò obscura sit
ac minuta. Itaque cùm rari sint boni, im-
probi porrò in civitatibus omnia obtine-
ant, oberrans faciliè in hujusmodi morta-
les incurro, ac retribus illorum illigor.
MER. At quî sit, ut quoties eos deseris,
celeriter aufugias, cum viæ sis ignarus?
P L U. Tum demum acutum cerno, pedi-
bûsque valeo, ubi ad fugam tempus in-
vitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi responde,
qui sit, ut cùm sis oculis captus (dicendum
enim est) præterea pallidus, & curibus gra-
vis, *postremo claudus*, tam multos habeas a-
mantes, adèò ut omnes respiciant in te, &
si potiantur, felices videantur; sin frustren-
tur, non sustineant vivere? Ex his equidem
non paucos novi, qui sic perditè te amâ-
rint, ut se serio scopulo piseos in æquo-
ris alta præcipites abjecerint, rati fasti-
diri sese abs te propterea quòd illos nullo
pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu
quoque fateberis, si quo modo tibi notus

es, furere istos qui ejusmodi amore sunt
dementes. **PLU.** At enim credis me,
qualis sum, talem istis videri, nempe clau-
dum aut cœcum, aut si quid aliud ad-
est mihi vitii? **MER.** Quid ni, ô
Plute? nisi fortè & ipsi omnes cœci sunt.
PLU. Haud cœci quidem, ô optime, ve-
rùm inscitia et orque, quæ nunc occu-
pant omnia, illis effundunt tenebras: ad
hæc ipse quoque rē per omnia deformis-
sim, personā vehementer amabili tectus
inaurata, gemmisque picturata, ac versi-
coloribus amictus, eis occurro: illi rati se-
se nativi vultus venustatem aspicere, amore
capiuntur, & pereunt non potientes. Quod
si quis me toto corpore renudatum illis o-
stenderit, dubio procul futurum sit, ut se
ipsi damnent qui tantopere cœcutierint,
adamantes res neutiquam amandas ac
scelæras. **MER.** Quid ergo posteaquam eò
perventum est, ut jam civites evaserint,
jamque personam sibi circumposuerint,
rursus falluntur? Ad. ô ut si quis illis
detrahere conetur, penè caput potius,
quàm personam abjiciant? Neque enim
verisimile est etiam tum illos ignorare, su-
catam esse formam, cum intus cuncta in-
spexerint. **PLU.** Ad id non parum
multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adju-
mento. **MER.** Quænam? **PLU.** Simul-
atque qui me primùm nactus est, & peris-
foribus exceperit clanculum unà mecum
introit elatio, vecordia, jactantia, mol-
lities, violentia, dolus, atque alia item in-
numerabilia: à quibus omnibus postea-
quam est animis occupatus, jam admira-
tur.

tur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. MER. Ut levis ac lubricus es Pluto, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam cerram quò prensus tenere, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in mortem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas viscosa, prensu facilis, totòque corpore mille uncas gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, nè faciliè queant avelli. Verùm interea dum nugamur rem haud parvam omisimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Thesaurum non adduximus, quo vel inprimis erat opus. PLU. Istæ hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, jussòque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLU. Rectè facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsitan oberrans in Hyperbolam aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MER. Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmina fames cogit.

igit, longè præstantius quàm tui sint satellites. P L U. Quin igitur quàm ocysimè discedimus Mercuri? Nequè enim illam operæ pretium fecerimus cum homine ejusmodi vallato exercitu. M E R. Secus visum est Jovi, quare nè metu deterramur.

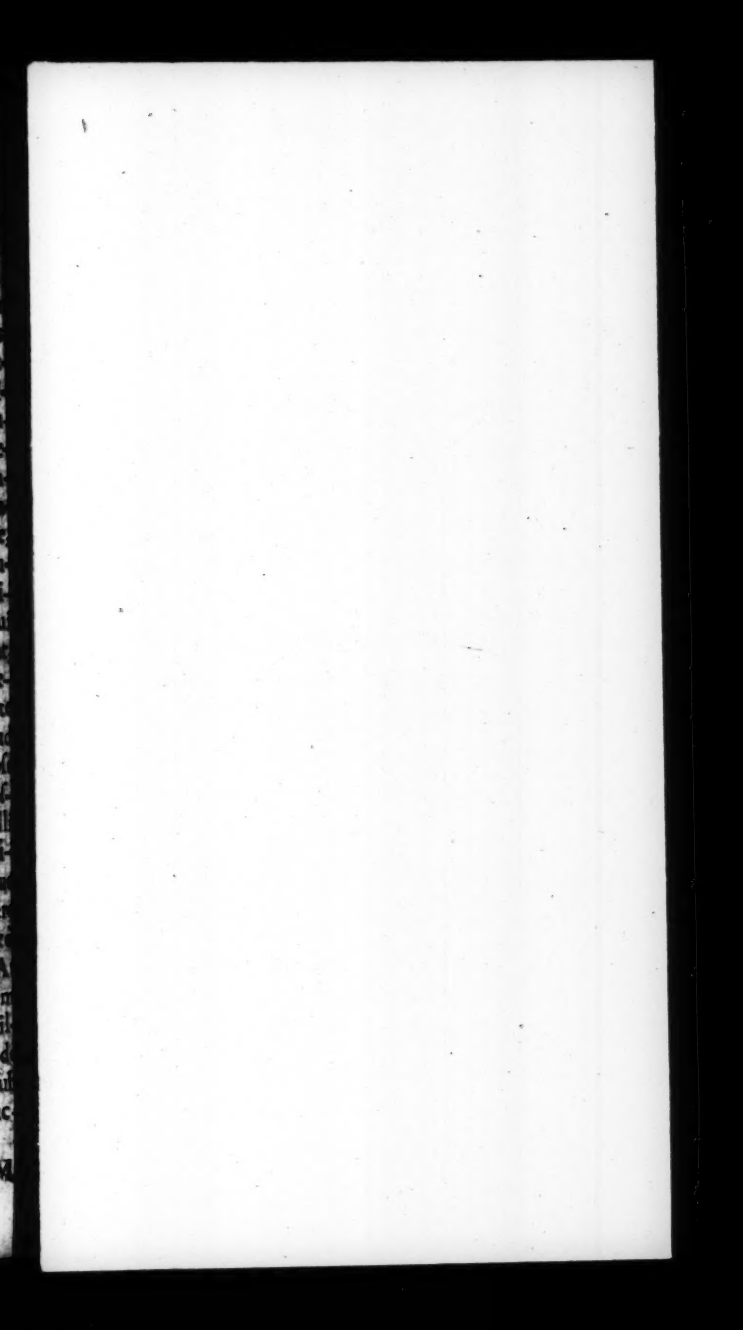
10. P A U. Quò hunc nunc Argicida manu abducis? M E R. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove sumus ire jussi. P A U. Itane rursum Plutus ad Timonem? Posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias suscepi commendans, quòd sapientiæ, labori, strenuum, multique pretii virum reddidi? Adeò nè despicienda, injuriæque idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc quæ mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissimâ curâ ad virtutem excitam, ut Plutus hic ubi denuò susceperit per contumeliam & arrogantiam, illi manu injectâ, talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rursum mihi restituar, ubi jam nihili factus erit & rejiculus? M E R. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum est. P A U. Equidem iteo: At vos Labor & Sapientia, reliquæ consequimini me. Porro hic brevi cognoscer, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâ cum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, supervacua autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimans. M E R. Discedunt illi, nos ad eam adeamus.

T I M.

II. TIM. Quinam estis & scelesti?
 Aut quid volentes huc venistis homines
 operario mercenariis; negotium exhibi-
 turi? verum haudquaquam læti abibitis
 scelesti ut estis omnes. Nam ego vos il-
 co glebis & saxis petitos comminuam.
 MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito,
 neque enim series mortales, verum ego
 sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Ju-
 piter, votis tuis exauditis. Quare, quod
 benè vertat, opes accipe, desistens à labo-
 ribus. TIM. A qui vos jam ploraverit-
 is, etiam si Dii sitis, ut dicitis. Siquidem
 odi pariter omnes tum Deos tum homines.
 Sed hunc cœcum, quisquis hic fuerit, mihi
 certum est ligone impacto comminuere.
 PLU. Abeamus per Jovem, Mercuri,
 quandoquidem hic homo mihi videretur
 non medicriter insanire, nè malo quo-
 piam accepto discedam. MER. Nè quod
 ferociter Timon, quin exue potius penitus
 istam ferocitatem, asperita ènque, ac
 manibus obviis excipe bonam fortunam,
 rursus dives, esto rursus Atheniensium
 princeps, & despice ingratos istos so-
 lus ipse feliciter agens. TIM. Nihil mi-
 hi vobis est opus nè obturbate, sat opum
 mihi ligo, præterea fortunatissimus sum,
 si nemo propius ad me accesserit. MER.
 Acone, quæso, inhumaniter? *Hæc ego
 seorsum refero atque immania dicta:*
 Atqui par erat forsitan homines tibi haberi
 invisos, ut qui iam multa indigna in te
 commisissent Deos te prosequi nequaquam
 erat consentaneum, cum illi tantoperè tui
 curam agant. TIM. At tibi Mercuri,
 Jovisque

Jovique quod me respicitis; plurimum
quidem habeo gratiam, ceterum hunc
Plutum nequaquam recepero. M E R.
Quid ita? T I M. Quoniam pridem in- Divitiarum
numerabilium malorum hic mihi fuit au- mala.
tor, cum me assentatoribus proderet, in-
diatores in me invitaret, conflagaret odium,
illecebris corrumpere, invidiæ obnoxium
redderet denique cum me adeo perfide ac
proditoriè destitueret. Contrà, paupertas Paupertatis
optima, me laboribus viro dignissimis ex- bona.
ercens, mecumq; verè & liberè convivens,
& quæ opus erant suppeditavit laboranti,
& vulgaria ista contemnere docuit, effe-
citque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso
penderet, demonstrans quænam essent co-
pes veræ meæ, nempe quas neq; adulator
assentans, neque sycophanta minitans, ne-
que plebs irritata, neque concionator suf-
fragiorum autor, neque tyrannus intentus
insidiis queat eripere. Itaque jam validus
affectus ob laborem, dum hunc agellum
graviter exerceo, neque quicquam eorum
quæ sunt in civitate malorum aspicio, a-
bundè magnum & sufficientem victum
mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri,
quam venisti viam remetiens, recurre, unà
tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud
mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mor-
tales ab ineunte ætate ejulent. M E R. Ne-
quaquam ô bone, neque enim omnes ad
ejulandum sunt commodi. Quin tu ira-
cunda pueriliâque ista missa face, ac Plu-
tum excipe, non sunt rejicienda munera
quæ à Jove proficiscuntur. P L U. Vin'
Timon ut contra te partes defendam meas,
an

an graviter feres si quid dixerō? **TIM.**
 Dico, nè multis tamen, neque cum pro-
 cemiis: quemadmodum perditissimi
 solent Oratores. Sustinebo enim te hujus
 Mercurii gratiâ paucis dicentem. **PLU.**
 Atqui multis mihi potius erat dicendum
 tot nominibus abs te accusato. Attamen
 vide, num quâ in re te, quemadmodum ai-
 læserim, qui quidem dulcissimarum qua-
 rumcunq; rerum tibi exiterim autor, opti-
 sèxque, autoritatis, primarii loci, corona-
 rum, aliarum item voluptatum: meâ ope-
 râ conspicuus eras, celebris & observan-
 dus. Cæterum si quid molesti ab adul-
 teribus accidit, non mihi potes imputare,
 quin ipse magis abs te sum effectus contu-
 meliâ, propterea quod me tam ignomini-
 osè viris illis execrandis suppeditaris, qui
 te mirabantur, ac præstigiis dementabant
 mihiq; modis omnibus insidias strue-
 bant. Porro quod extremo loco dixisti, te
 à me proditum, desertumque fuisse, istud
 criminis in te possum retorquere: cum ipse
 sim modis omnibus a te rejectus, præcepti-
 que exactus ex ædibus. Unde pro mollis-
 sima tibi paupertas circumposuit. Itaque
 testis est mihi hic Mercurius, quantopena
 Jovem oraverim, nè ad te venirem, adeo
 hostiliter mihi adversatum. **MER.** A-
 nunc vides, Plute, in cujusmodi hominem
 sit commutatus. Proinde audacter cum il-
 lo consuetudinem junge. Tu verò fode
 ita ut facis. Tu interim thesaurum sub-
 lationem adducis. Audiet enim si tu ac-
 cersiveris.

2
-ary
dian
comp
mer
ad-hu
tum
comm
seopi
gati
leram
invit
Mia
ille
rui
hic
mim
loqu
erit
Tin
ave
-id
mih
dun
evo
re
cur
nib
rur
fedi
fin
Au
qu
die
del
re
de

123. Parentum est, Mercuri, rursusque
discendat. Quid enim facias, cum illi
compellant? tamen quid, in quas turbas
me miserum conjicias, qui quidem cum
ad hunc usque diem felicissime vixerim, tan-
tum auri sepe re sum accepturus, nihil
commiculus mali, tantumque curatum fu-
septurus. **M B R A** Sustine Timon, mea
pallidus, tamen grave est istuc, atque inte-
lerandum, quo videlicet palpones illi prae
invidia rumpantur. Ego poro superata
Aena in coelum revolavero. **P L U** Abiit
ille quidem, si quis appareo, nam ex ala-
rini remigio facio conjecturam. Tu vero
hic opere, si quidem digressus. Thesau-
rum autem transiitum, sed fegi fortius, tibi
loquor auri Thesauri, Timon! huic audi-
ens esto, offerque temet fruendum. Eode,
Timon, altius impingens. Ceterum ego
in vobis digredior. **id est auri: aiqui de auro**
id est T I M Age jam, o digressus, nunc
mibi tuas vires explica, neque defatigare
dum ex abisso Thesaurum in aperum
evocaris. Item prodigiorum autor Jupi-
ter, amici Corybantes, ac lucifer Mer-
curi, undenam auri tantum? Num som-
nium hoc est? Metuo ne carbonis repe-
rurus sim expectatus. Atqui aurum pro-
fectum est insigne, solum, grave, & aspe-
ctu multo jucundissimum. Pulcherrima
Aurum frustis mortalibus. Quippe
quod ignis in morem ardes, nocte que &
dies renidet. Ades o mihi charissimum &
desideratissimum. Nunc demum credo
vel Jovem ipsum olim aurum esse factum.
Nec enim quae tandem yugo non exposita
stilla **H** sinu

finis usque adeo formosum amatorem ex-
 pias, per regulas elapsus? O Mida, Cre-
 seque ac munera Delphico in templo di-
 cata, ut nihil eratis si cum Timone, cumque
 Timonis opibus conferamini, cui ne Per-
 sarum quidem Rex par est. O ligo, si-
 gum charissimum, vos quidem Panihule
 reponere commodum. At ego quum ma-
 xime senorum mercatus agrum, currica-
 laque servandi auri gratia constructa uni
 mihi assatim vixero, sepulcrum item
 inibi mihi defuncto, parare est sententia.
 Hæc igitur decreta sunt, placitaque in re-
 liquum vitæ, sejunctio, ignorantia, fastidi-
 um erga mortales omnes. Porro amicus,
 hospes, sodalis, aut ara misericordiae me-
 re nugæ. Tum commiserari lacrymantem,
 suppeditare egentibus, iniquitas ac me-
 rum subversio: at vita solitaria mihi sit,
 qualis est lupis: unus sibi amicus Timon,
 cæteri omnes hostes, & insidiarum machi-
 natores. Cum horum quopiam congre-
 di, placulum, adeo ut si quem aspexero
 duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In sum-
 ma, non alio nobis habentur loco quam
 signa saxea, arcæve, neque socialem ab
 illis missum recipiamus neque sædera fo-
 riamus. Solitudo terminus esto. Cæte-
 rum tribules, cognati, populares, postre-
 mō patria ipsa, frigida quedam & steri-
 lia nomina, & insipientium virorum pre-
 cia: solus Timon dives esto, despiciat
 omnes, solus ipse secum oblectetur, liber
 ab assentationibus, & onerosis laudibus.
 Diis sacra faciat, epule tur solus, sibi ipsi
 vicinus, sibi particeps, excutens sese ab
 aliis:

illis. At semel decretum esto, ut unus se-
ipsum colliter accipiat, si moriendum sit,
aut necesse habeat sibi ipsi coronam admo-
vere. Nullumque nomen sit dulcius quàm
Misanthropi, id est, hominum osoris. Mo-
rum autem notæ, difficultas, asperitas,
feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si
quem conspexero incendio conflagentem,
obstantem quò restinguam, pice oleoque
restinguere: rursus si quem flumen undis
abstulerit, isque manus porrigens implorer,
ut reineatur, hunc quoque demerso pro-
pellere, nè possit emergere. hunc ad medum
par pari relaturus est. Hanc legem Ti-
mon tulit Echecratides Colyttensis, &
concionis subscripsit suffragiis idem ille Ti-
mon. Agè hæc decreta sunt, & pro virili
immoremus eis.

19. Cæterum magno emerim, ut id
omnibus innoscat, quod opibus abundo,
nam illa res illos prælocaverit. Sed quid
illud? Hem quæ trepidatio? undique con-
currunt, pulverulenti atque anhelii, haud
scio, unde aurum odorati. Utrum igitur
hoc conscenso colle saxi eos abigam è sub-
limi dejaculans, an hæc tantum in re legem
violabimus, ut semel cum illis congregi-
amur, ut magis angantur; fastiditi, repul-
sione? Ità satius esse duco. Itaque sub-
sistamus, quò illos excipiamus. Agè pro-
spiciam, primus eorum iste quis est?
Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nu-
per coenam petenti funem porrexir, cum
apud me sexpenumero solida dolia vomu-
erit. Sed benè est quod ad me venit, nam
primus omnium vapulebit. G N A. An-

non dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salve Timon, formosissime, jucundissime, convivator bellissime! TIM. Scilicet & tu Gnathonides, vulturum omnium voracissime, & hominum perditissime! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi comportamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIM. Atqui elegos canes admodum miserabiles ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, o Timon? Attestor, o, Hercules, hei, hei! in juste voco apud Arcopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui si cunctare paulisper, mox cedis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin tu plane vulnus medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistet hoc remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Ab eo. At tibi male sit, qui quidem ex viro commodo tam savus factus sis.

16. TIM. Quis hic est qui accedit, recalvaster ille? Philades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum a me solidum acceperit fundum, tum filia in dotem valens duo, laudationis premium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus majorem in modum exultasset, dejerant me vel oloribus magis canorum, ubi agrotantem aurea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagos etiam egregius ille vir impegit. PHI. O, impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille
digna

digna se, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nōs qui jam olim victores sumus, æquales ac populares, tamen modestè egimus, nè insilire videamur. Salve herē, fac ut istos adulatores sacrilegos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neque posthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cūm tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. **TIM.** Itā fiet Philiares; sed age, accede quò te ligone comiter accipiam. **PHI.** Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quòd cum ea quæ in rem illius erant, admonui.

17. **TIM.** Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextrā gestans, atque se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati pendit, nam damnatus erat, ac vinctus. At cūm solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se civem nōsse me. **DEM.** Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profectò jamdudum te populus frequens,

ut utraque curia opperitur: Sed prius decretum audi quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyetenſis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vixit autem in Olympicis pugil: & luctu curiſque die eodem, ad hæc ſolenni quadriga, equeſtrique certamine. TIM. At ego nè ſpectator quidem unquam in Olympicis ſedi. DEM. Quid tum? ſpectabilis poſthac, ſed iſta communia addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore: pud Acharnenſes pro Republica fortiffimè ſe geſſit, & Peloponnenſium duas acies concidit. TIM. Quà ratione? Quippe qui nec unquam arma geſſerim, neque unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modèſtè equidem de reipſo loqueris: nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationibus, & in adminiſtrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit Republicæ. His de cauſis omnibus viſum eſt curiæ, plebi, magiſtratibus tributim, plebeiis ſingulatim, communiter univariis, aureum ſtatuerè Timonem juxta Palladem in arce, ſulmen dextrà tenentem, radiis tempora ambientibus, uque ſeptem aureis coronis coronetur, & promulga: i coronas hodie Dionyſiis trægœdiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionyſia. Dixit hoc ſuffragium Demæas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac diſcipulus ejus ſit. Nam & orator

ator optimus Timon ; præterea quicquid
vulnerit. Hec igitur tibi suffragium, sed
utinam & filium meum, ad te pariter ad-
daxissem quem tuo nomine Timonem ap-
pellavi. TIM. Quà potes Demea, cum nè
uxorem quidem duxeris unquam, quan-
tum nobis scire licuit. DEM. At du-
cam, novo ineunte anno, si Deus per-
miserit, quodque erit natum (erit
autem masculus) Timonem nuncupabo.
TIM. An uxorem tu sis ducturus
equidem haud scio, tantà à me plagà
acceptà. DEM. Hei mihi ! Quid hoc
est rei ? Tyrannidem Timon occupas,
pulasque eos qui sunt ingenui, ipse nec
ingenuus planè, nec civis ? verum pro-
pediem penas daturus, cum aliis homini-
bus, tum quòd incenderis arcem. TIM.
Atqui non conflagravit arx scelestæ. Pro-
inde aperte calumniaris. DEM. Sed
& dives es, posticum (arcis Atheniensis)
perfodiens. TIM. Neq; hoc perfossum
est, unde nè hæc quidem probabiliter ab
te dicuntur. DEM. Verum effodietur
posthac, sed tu interim omnia quæ in ea
conditæ, possides. TIM. Alteram ita-
que plagam accipe. DEM. Hei scapu-
lis meis ! TIM. Nè vociferare, alioqui
& tertiam tibi illidam. Etenim res planè
ridicula mihi acciderit, si cum infernis du-
as Lacædæmoniorum acies fuderim, unum
scelestum hominem non protrivero. Tum
frustrà vicerim in Olympiis, & pugil & pa-
laestrites.

18. Sed quid hoc ? an non philoso-
phus Thrasycles hic est ? Profectò ipse

est, promissa barba, erectisque superciliis,
& magnum quiddam secum murmurans
accedit, Titanicum obruens, caesariem per
scapulas fluentem ventilans; alter quidam
Bortas aut Triton, quales eos Zeuxis de-
pinxit. Hic sedatum oris habitum pra-
se ferens, incessu moderatus, amictu mode-
stus, mane mirum quàm multa de virtute
differit, damnans eos qui voluptate ca-
piuntur, & frugalitatem laudans, at ubi
locus devenit ad coenam, puerque ingen-
tem illi calicem porrexit (moraciore autem
maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam
ebibens, à diluculatis illis disputationibus
diversissima quæ sunt exhibet, dum milvi
instar præripit obsonia, & proximum
eubito opposito arcens, mento interim
condimentis oppleto, dum canum ritu
ingurgitat, prono incumbens corpore,
perinde atque in patinis virtutem inven-
turum sese speret, dumque usque adeò di-
ligenter catinos exergit indice digito, ut
se paululum quidem reliquiarum finit ad-
hærere, nunquam non querulus, tanquam
deteriorem partem acceperit, vel si totam
placentiam, aut suam solas omnium acci-
piat, qui quidem edacitatis & insatiabili-
tatis est fructus, remulentus, vinoque bac-
chatus, non ad tantum modò, saltatio-
nemque, verum ad convicium usque & i-
sundiam. Adhæc malus inter pocula ser-
mo (tum enim vel maximè) de tempe-
rantia, sobrietateque: atque ista quidem
loquitur, cum jam à mero malè affectus
& balbutit ridiculè. Deinde accedit vo-
mitus. Postremò sublatum cum de convi-

vio

vio offerunt aliqui ambabus manibus tibi-
cinæ inhzrentem, quanquam alloqui nè
sobrius quidem ulli primariorum cesserit
vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ.
Quin inter assentatores primas tenet, pe-
jerat promptissimè, anteit impostura, co-
mitatur impudentia. In summa, proflus ad-
mirandum quoddam spectaculum est o-
mni ex parte exactum, varièque abso-
utum, proinde non ejulabit clariùs videli-
c. t. cùm sit modestus. Quid hoc? pape,
tandem nobis Thrasycles? T H R. Non
hoc animo ad te venio. Timon, quo ple-
rique isti, qui nimirum opes admirati tuss,
argenti, auri, opiperorum conviviorum ad-
ducti spe concurrunt multaque assentati-
one deliniunt te, hominem videlicet sim-
plicem, facileque impartientem id quod
adest. Siquidem haud ignoras cœnam mihi
in cœnam sufficientem esse, tum ostenti-
um suavissimum, cepam aut nasturtium,
aut si quando delicias, pusillum salis. Por-
rò potum fons Athenis novem talibus ve-
nis suppediat. Tum pallium hoc quavis
purpura potius. Nam aurum nihilo ma-
gis apud me in precio est quàm calculi
qui sunt in littoribus. Sed tuâ ipsius gratiâ
huc me contuli ut nè te subverreret pesti-
ma ista atque insidiosissima res, opulencia,
quippe quæ multis sæpenumero immedica-
bilium malorum extiterit causa. Etenim
si me audies, potissimum opes universas in
mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit
opus bono viro, quique philosophiæ pos-
sit opes percipere. Nè tamen in altum, &
bone, sed firmè ad pubem usque ingressas

Timon sive Misanthropus.

paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, rure igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipsius gratiâ peto, sed quò amicis, si qui egebunt, donem, sit est si modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Ægine-ticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque convenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis, probo Thrasycles, ergò si videtur, priusquam peram expleam, agè tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THR. O libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo liberâ in civitate? TIM. Quid stomacharis ô bone Thrasycles? num te defraudevi? Atqui adjicam ultra mensuram Chænice quatuor? sed quid hoc negotii! Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaq; quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

Dialogus

Judicium Vocalium.

IMperante Aristarcho Phalereo, septimâ Octobris, actionem instituit *Sigma* adversus *Tau*, constitutis iudicibus septem Vocalibus, de vi & rapinâ, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri solent.

HAstenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc *Tau*, quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli, nonnulla etiam quæ dicebantur, audivisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nôstis me servare, cum erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non sit contentum iis, quæ ego sæpè dissimulavi, verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utramque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me è domesticâ sede expellet, irâ ut parùm jam absit, dum ego ista dissimulo, quin nè inter literas quidem amplius numerer, & in simili quodam verfer metu. Est itaque æquum non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in altum violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis,

seritis, non video quomodo sua quique ordines jura, juxta quæ à principio constituti sunt tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea seratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut nos certamen omiseritis, tamen mihi qui injuriâ affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacti ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa; neque enim litigaret ad hunc usque diem *Λάμδα* cum *Ρ* disceptans voce *κίρνεϊς* [i. e. *pumex*] & *κεφαλαλγία* [i. e. *capitis dolor*] Neque etiam *Γάμμα* cum *Κάππα* certamen haberet, neque iam sæpe ad manus prope venissent in fullonia pro voce *γράφα*. Quin cessasset etiam hoc *Γάμμα* cum *Αδελφ* contendere, distentionem *Μέγισ* [i. e. *agere*] illi surripiens, imò suffrans. Adeoque reliquæ literæ quiescissent seditiones movere contra leges. Est enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quo non oportet, ejus est qui jus & æquum solvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant, non ordinem tantum per quem suis quibusque literis præsentia dignitas firmiter permanet, definierunt, videlicet, quæ debeat esse prima, quæ secunda, sed qualitates etiam et virtutes quos habent constituerunt. Et nos quidem, ô judices, honore affe-

runt

rant, præcipuò, propterea quòd vestro Marte potestis sonum efficere. Semivocales verò secundo loco dignati sunt eò quòd sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibusdam omnium postremum locum decreverunt, Muris scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hic verò Ταῦ (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, Ἀλφὰς scilicet & γὰρ, se illi conjunxissent, nè audiretur quidem solùm. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre ausum est. Nam nominibus & vobis patris me extrudere, præterea (ex ipsis etiam Conjunctionibus, & præpositionibus expellere tentat, adeò ut istam immodicam avaritiam porrò ferre nequeam. Verùm jam tempus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit.

z. Peregrinabor aliquando in Cybelo (id oppidulum non est in jucundum) colona, sicuti fertur, Atheniensium, adducebam verò mecum fortissimum Πᾶς ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam poetam, huic nomen erat Lysimacho, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat Bœotius; sed iam de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego hujus Ταῦ avaritiam deprehendi. Equidem cum hætenus paucis quibusdam manus intulisset dicendo τετραεγκοντα [i.e. quadraginta] privans me meis cognatis, x-
istima-

istimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unâ mecum essent educatae. Præterea cum *τῆμερον*, [*i. e. hodie*] & similes quædam voces mihi detraxisset, diceretque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verùm cùm ab eis initium sumpsisset, atque postea usum esset etiam dicere *κατ'ίτερον* [*i. e. stannum*,] & *κατ'ομα* [*i. e. veteramentariam plagulam*] & *πίτλαν* [*i. e. Picem*] deinceps abjecto omni pudore *Βασίλισσαν* [*i. e. reginam*] quoque nominare, haud leviter sum commotus, & irâ accensus. timens nè quis temporis successu etiam *σῦκα*, [*i. e. ficus*] *σῦκα* appelleret. Oïo autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, & justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neque enim parvum hoc aut leve est periculum, in quo versor, cùm præterquam quod assuetis & familiaribus literis me spoliavit, etiam *κίσαν*, [*i. e. picam*] avem meam loquacissimam ex medio sinu, ut dici solet, abreptam *τίτλαν* appellavit. Quin & *φάσαν*, [*i. e. palumbum*] unâ cum *νήσαν*, [*i. e. anasibus*,] & *κορυφαίς*, [*i. e. merulis*,] abstulerat, interdicante Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam verò veniens ex media illa regione *Hymettum* præter jus rapuit, idque vobis ipsis & alijs quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ego ista commemoro, cùm me totâ Thessaliâ expulerit, velitque eam *Thetsaliam* dicere? denique me omni *θαλάσση* [*i. e. mari*] exclusit. Neq; *σεύτλοις* [*ipfi i. e.*] *Betis hortensibus*, pepercit

ut jam, quod dici solet, *νὴ παύσαλον* [*i.e. pamentum,*] mihi relinquerit. Quod verò litera sum, quæ nulli noscere studeam, vos ipsimet mihi testes estis, neque enim unquam accusavi literam Ζῆτα, quæ mihi *συνδραγδον* abstulit, & totam *σύνραν* surripuit: nec ipso etiam Ζῷ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem intendi, ipse etiam Thucydide opem illi ferente. Benimicino meo Ρᾶ venia danda quod morbo adfectum sit, & meas apud se *μυρρίνας*, [*i.e. myrtos*] plantarum, & aliquando atrabile percitum mihi colaphum *ἐπὶ κόρρης* [*i.e. in maxillam,*] illiserit, & talis quidem litera sum ego.

3. Hoc verò Ταῦ quàm sit naturâ violentum adversus reliquas omnes litteras, & quàm à nullis omnino abstinuerit, consideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipsum, & propè omnia litterarum elementa injuriâ affecit. Accense mihi elementa ab isto injuriam passa Audite Vocales Judices, ipsum Δέλτα dicere, surripuit mihi meam *ἐνδελέχσαν*, pro qua vult dici *ἐντελέχσαν*, quod sanè contrarium est omnibus legibus? Audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, eò *κολοκύνθη* [*i.e. cucurbita*] sibi sit adempta. Audite etiam ipsum Ζῆτα vocibus *σுவίζειν* [*i.e. fistula canere*] & *σαλπίζειν* [*i.e. tuba canere*] spoliatum esse adeò, ut *νὴ ζεύζειν* quidem, [*i.e. mutire*] illi porro liceat? quis ista, quæso, ferat? aut quæ pœna satis magna erit tam scelesto? Verùm hoc non tantum cogdatum sibi elementorum genus lædit, sed jam ad homines etiam iisdem moribus.

se contulit. Neque enim permittit, ut res-
 ferantur linguis. Imò verò, Judices, in-
 terim enim res humanæ rursus me admove-
 runt γλώσσῃς [i. e. *lingua*,] nam expul-
 sum me hac quoque parte γλῶσσαν tacit
 γλῶτταν. O revera linguæ perniciosus
 morbus Ταῦ. Verum rursus me conferam
 ad illud quod cœperam, atque homines
 defendam in iis in quibus adversus eos de-
 linquit. Nam conatur illorum voces qui-
 buldam vinculis constringere & discerpe-
 re, ita ut si quis pulchrum quidpiam vi-
 dens, idque καλὸν appellare velit, hoc
 Ταῦ, statim irruens τὰλδν, ipsum dicere
 cogit, adeò cupit in omnibus præsiden-
 tiam obtinere. Rursus alius dicit πει-
 κήμα]Θ, [i. e. *de palmitē*,] hoc verò,
 (est enim revera τλήμων, id est, *miserrum*)
 τλήμα facit, quod erat κλήμα. Et qui-
 dem non plebeios tantum homines inju-
 riâ afficit, sed etiam magno illi regi,
 cui fama & ipsam terram, & mare cessis-
 se, atque naturas suas reliquisse insidias
 tendit, & ex ipso cum Κῦρ]Θ sit τῦ-
 ρον quendam efficit. Atque in hunc mo-
 dum vocem hominum lædit. Quomodo ve-
 iò re ipsâ & opere eisdem lænat, audite:
 plorant homines atque suæ fortunæ vi-
 ces desunt, atque ipsum sæpè Cadmum
 execrantur, quod Ταῦ in literarum genus
 induxerit: Aiant enim Tyrannos ejus li-
 teræ corpus secutos, atque figuram imita-
 tos, postea simili figura ligna fabricasse,
 in quibus homines suspendant. Atque
 ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ pessi-
 mum nomen obvenisse. Propter ista omnia
 quot

quot mortibus ipsum *Tau* dignum esse judicari? Ego quidem existimo merito hoc solum ad supplicium illius *Tau* relinqui, ut poenam in sua illa figura sustineret, propterea quod crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

FINIS.

INDEX.

Dialogorum Luciani.

Ex Libro primo.

Dial.		Pag.
1	C yclopi & Neptuni.	1
2	Menelai & Protei.	3
3	Neptuni & Delphinum.	4
4	Neptuni & Nereidum.	6
5	Xanthi & Maris.	7
6	Jovis, Æsculapii & Herculis.	8
7	Martis & Mercurii.	9
8	Diogenis & Pollucis.	11
9	Pluto, seu contra Menippum.	13
10	Menippi, Amphilochoi & Trophonii	15
11	Mercurii & Charontis.	16
12	Plutonis & Mercurii.	17
13	Terpsionis & Platonis.	19
14	Xenophania & Callidemida.	21
15	Cnemonis & Damnippi.	23
16	Charontis & Mercurii.	24
17	Crateris & Diogenis.	30
18	Alexandri, Annibalæ, Minois, Sci- pionis.	32
19	Diogenis & Alexandri.	37
20	Alexandri & Philippi.	40
21	Athillis & Antilochi.	43
22	Menippi & Tantali.	45
23	Menippi & Eaci.	46
24	Menippi & Cerberi.	49
25	Charontis & Menippi.	51
26	Diogenis & Mausoli.	52
	27 Nereid.	

ΠΙΝΑΚ

Τῶν Λυκίων Διαλόγων.

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Διάλ.	σελίς.
α. Κόκλῳπθ καὶ Ποσειδῶνθ.	α.
β. Μενελάῳ καὶ Πρωτόντι.	γ.
γ. Ποσειδῶνθ καὶ Δελφίνῳ.	δ.
δ. Πωσειδῶνθ καὶ Νηρηίδῳ.	ε.
ε. Ξάνθῳ καὶ Θαλάῳ.	ς.
ς. Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡσυχίου.	ζ.
ζ. Ἀρεῳ καὶ Ἑρμῷ.	η.
η. Διογένης καὶ Πολυδάμῳ.	θ.
θ. Πλάτων, ἢ καὶ Μενίππῳ.	ια.
ι. Μενίππῳ, Ἀμφιλόχῳ, καὶ Τερφώνῳ.	ιβ.
ια. Ἑρμῷ καὶ Χάρῳ.	ιγ.
ιβ. Πλάτωνθ καὶ Ἑρμῷ.	ιδ.
ιγ. Τερφίωνθ καὶ Πλάτωνθ.	ιε.
ιδ. Ζήνοφάντῳ καὶ Καλλιδημίδῳ.	ισ.
ιε. Κνήμωνθ καὶ Δαμνίππῳ.	ις.
ισ. Χάρῳ καὶ Ἑρμῷ.	ις.
ις. Κρότῳ καὶ Διογένης.	κς.
ις. Ἀλεξάνδρῳ, Ἀννίδῳ, Μίνῳ, καὶ Σκιπίωνθ.	κς.
ις. Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρῳ.	λα.
κς. Ἀλεξάνδρῳ καὶ Φιλίππῳ.	λγ.
κα. Ἀχιλλέῳ καὶ Ἀντιλόχῳ.	λς.
κς. Μενίππῳ καὶ Ταντάλῳ.	λς.
κγ. Μενίππῳ καὶ Αἰακῷ.	λθ.
κδ. Μενίππῳ καὶ Κερβέρε.	μα.
κε. Χάρῳ καὶ Μενίππῳ.	μβ.
κς. Διογένης καὶ Μαισώλῳ.	μδ.

κς. Νιρέως.

κζ'. Νεῶς, Θρόνοι καὶ Μενίππε.	μῖ.
κη. Μενίππε καὶ Χείρων Θ.	μς'.
κθ'. Διοχρύς, καὶ Ἀντιθένης, καὶ Κρα-	
τηί Θ.	μζ'.
λ'. Αἰανί Θ καὶ Ἀγαμέμνον Θ.	να.
λα. Μίνω Θ καὶ Σώστρα.	νε'.
κβ'. Μένεππ Θ, ἢ Νεκυομανίαι.	νδ'.
κγ'. Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆνες.	ξη'.

Ἐν τῷ δαδέρῳ βιβλίῳ.

α. Πρὶ τῷ Ἐνυπνίῳ ἦτοι εἶ Θ	Λε'
χίανθ.	πζ'.
β'. Θεῶν Ἐκκλησία.	γέ.
γ'. Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.	εγ'.
δ'. Δίκη φωνέντων.	ςκή.

27	<i>Nerei, Thersia, & Menippi.</i>	54
28	<i>Menippi & Chironis.</i>	55
29	<i>Diogenis Antisthenis, & Cratetis.</i>	57
30	<i>Ajack & Agamemnonis.</i>	61
31	<i>Minois & Softrati.</i>	63
32	<i>Menippus seu Necyomantia.</i>	65
33	<i>Charon sive Contemplantis.</i>	88

Ex Libro secundo.

1	<i>De somnio, seu vita Luciani.</i>	104
2	<i>Deorum Concilium.</i>	114
3	<i>Timon, seu Misanthropus.</i>	124
4	<i>Judicium Vocalium.</i>	155

FINIS.
